

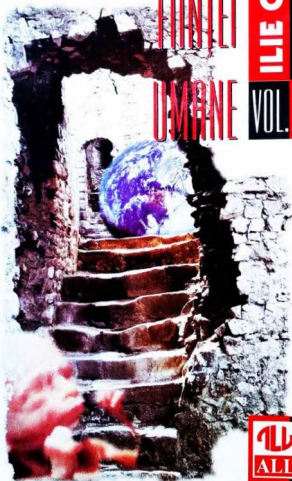
INTEGRITATEA

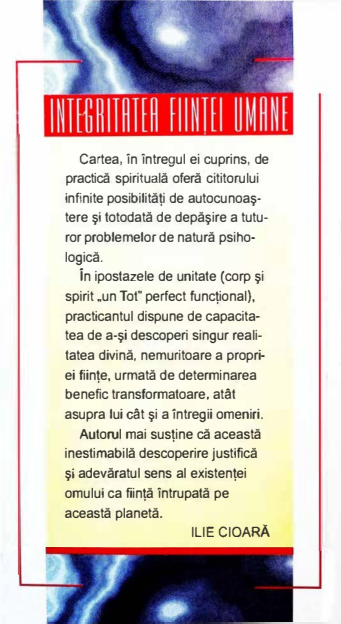
FIINTEI

UMANE

ILIE CIOARĂ

VOL. 1

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE

Cartea, în întregul ei cuprins, de practică spirituală oferă cititorului infinite posibilități de autocunoaștere și totodată de depășire a tuturor problemelor de natură psihologică.

În ipostazele de unitate (corp și spirit „un Tot” perfect funcțional), practicantul dispune de capacitatea de a-și descoperi singur realitatea divină, nemuritoare a propriei ființe, urmată de determinarea benefic transformatoare, atât asupra lui cât și a întregii omeniri.

Autorul mai susține că această inestimabilă descoperire justifică și adevăratul sens al existenței omului ca ființă întrupată pe această planetă.

ILIE CIOARĂ

**INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE - VOL. I
ILIE CIOARĂ**

Copyright © 1998 BIC ALL s.r.l.

ISBN 973-571-074-9

973-571-075-7

Toate drepturile rezervate Editurii ALL

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii ALL.

Drepturile de distribuție în străinătate

aparțin în exclusivitate editurii.

Copyright © 1998 by B.I.C. ALL s.r.l. All rights reserved.

The distribution of this book outside Romania, without

the written permission of B.I.C. ALL s.r.l. is strictly prohibited.

Editura B.I.C. ALL

București

Bd. Timișoara nr. 58, sector 6

cod 76548 - București

☎ 413.07.20, 413.11.58, 413.18.50

Fax: 413.05.40

DEPARTAMENT DISTRIBUȚIE

☎ 413.03.29, 413.44.43

413.16.12, 413.07.15

Redactor:

Augustin Frățila

Coperta:

Daniel Munteanu

Tipărit la
Atelierele Tipografice
METROPOL

ILIE CIOARĂ

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE

ALL

În această carte, ca și în cele anterioare, ne străduim - și o vom face mereu - să demascăm structura și activitatea haotică a celui mai înverșunat dușman al ființei umane, și anume propriul „ego”.

În temele abordate îl vom întâlni sub diverse nume, folosite de alături în mod frecvent și de către literatura de specialitate. Așadar, acestui „ego” i se mai spune: eu sau sine personal, minte, intelect, conștiință de suprafață sau personalitate.

Să vedem ce este el în realitate, cum a luat ființă și s-a dezvoltat, devenind cu timpul, o problemă capitală pentru întreaga existență a relațiilor individului cu el însuși, ca și cu restul lumii.

De fapt, acest „ego” nu este o entitate de sine stătătoare, ci o simplă ficțiune care nu face altceva decât să îndeplinească anumite funcțiuni determinate tempo-spațial. El: gândește, simte, imaginează, judecă, analizează, condiționează și recondiționează propriul său depozit memorial. În mod constant, nemulțumit și veșnic temător, prins în capcanele dorințelor, acumulează și păstrează memorial diverse experiențe, tradiții și crezuri în care își pune nădejdea, aspirând neîncetat la o amăgitoare devenire.

Or, cu acest conglomerat informațional, prin natura lui vechi, perimat ca structură mentală repetitivă, nu vom putea în nici o împrejurare să întâlnim, în chip adecvat, realitatea și frumusețea viului în permanenta sa mișcare - consecvență prospețime de la o clipă la alta.

În continuare, să vedem începutul acestui sine personal apoi, cum s-a dezvoltat și se menține împiedicându-ne să luăm contact cu realitatea existenței. Ne-am născut într-o anumită familie, clasă socială, etnie, țară etc. Odată cu noua întrupare suntem ca un vas gol, în care acest sine lipsește în mod categoric. Totuși, în chip tainic, suntem marcați de anumite inclinații, drept reziduuri lăsate de către viețile noastre anterioare. Pe acest fond personal, diferit de la individ la individ, începe procesul nostru de educație de către: familie, școală, religie, societate.

Practic, suntem constrânși să ne adaptăm diferitelor scheme educațional-morale, care ne modelează potrivit tiparelor respective. Educatorii nu ne pot oferi altceva decât ceea ce ei înșiși au moștenit de la înaintașii lor. Cât privește roadele acestei educații ele se pot evalua de fiecare om care, bineînțeles, dispune de întreaga capacitate de înțelegere și concluzionare.

Disponem noi oare, de acel minim de obiectivitate, în măsură să putem vedea faptele ca fapte și nu altceva decât realitatea care singură le definește?

Să mergem mai departe, folosindu-ne de întreaga noastră obiectivitate și bună credință și să încercăm împreună această minunată investigație. Încă de la început conștientizăm că întregul nostru fond educațional poartă amprenta evidentă a egocentrismului, adică „eu și al meu” constituie centrul de interes personal, de la care abordăm fiecare mișcare a existenței.

Dar, ce fel de relații se pot naște de la om la om și cu viața în ansamblul desfășurării acesteia cu o asemenea mentalitate? Vă las pe fiecare să apre-

clăd purtându-vă faţă în faţă cu natura, societatea, propria familie şi cu dimensivitatea înşivă. Ce rezultă din această simplă confruntare?

Observaţi că mişcându-ne sub umbrela dominaţiei a acestei minţi particulare suntem şi rămânem nişte nefeiciţi? În conflict frecvent cu noi înşine şi restul lumii, nu întâlnim decât rareori clipe de adevărată odihnă.

În mod obişnuit trăim şi ne comportăm ca nişte insistenţi vânători a tot ceea ce ne satisface simţurile primare şi ne gădăim importanţa psihologică. Iar atunci când nu le putem obţine urmăm amărăciunea, tristeţea şi disperarea care ne copleşesc până la disperare. Cu asemenea individualităţi subiective prin natura unei educaţii totalmente eronate, ce altceva am putea construi decât o societate pe postul nostru a flecăriei, adică haotică, confuză şi bolnavă încă de la început. Nelăudăm în mod nejustificat, cu această cultură de sfârşit de veac şi început de mileniu şi nu-i vedem sau nu ne convine să-i vedem evidenta subrezienţi!

Teoriile pot fi contrazise de alte teorii; credinţele religioase, de asemenea, pot fi puse la încercare de alte credinţe; la rândul lor şi creziunile politice pot fi contrazise cu ajutorul unor argumente intelectuale de căre alte crezări diametral opuse acestora etc., însă realitatea faptelor nu a fost, nu este şi nici nu va putea fi vreodată contrazisă de cineva. Şi asta, pentru simplul motiv că această realitate se exprimă, în chip atecut, evidenţă prin ea însăşi. Nouă, oamenilor, ea ne solicită un singur lucru şi anume: doar să o privim în deplină simplitate, aşa cum este faptic şi nu se revelează ca totală atee existenţă.

Adâncind încă şi mai mult investigaţia mai putem noi cumva pune sub semnul incertitudinii afirmaţia de mai înainte, că întreaga educaţie moştenită prin tradiţie, dela o generaţie la alta, este cu totul greşită?

Şi iarăşi ne întrebăm, pentru a nu lăsa afirmaţia fără argumentaţia susţinătoare: care sunt efectele determinate cauzal de această educaţie şi cultură pe ultimii cinci mii de ani de evoluţie a acestei lumi? Întreaga perioadă istorică de care amintim este împlinită cu: crime, conflicte şi mil de războaie devastatoare.

Să ne apropiem însă de lumea noastră contemporană şi să vedem care este realitatea ce ne stă în faţă acum în această clipă a dezvoltării? Care sunt realele evidente ale acestei societăţi în care trăim?

Ne lăudăm, în mod exagerat, cu marile descoperiri smulse din tainele naturii şi nu realizăm că o bună parte din ele degradează sănătatea planetei şi pun în pericol însăşi existenţa vieţii pe Terra. Întreaga industrie chimică, ca şi experienţele atomice afectează, în mod evident, elementele de bază ale acestei planete: aerul, apa, solul. Şi cu toate că ştim acest lucru degradarea continuă într-o formă tot mai alarmantă.

Cine poate poartă întreaga responsabilitate a acestui început de dezastru ecologic?

Nu cumva este omul? Şi văzându-i faptele îi mai putem acorda calitatea de Homo sapiens, sapiens?

Dar să nu ne rezumăm doar la simple şi evidente constatări ci să adâncim încă şi mai mult investigaţia noastră. Ce aruzne ar trebui să facem sau să nu facem cu această conştiinţă de suprafaţă, pe care încă de la început o încriminăm de întreaga tragedie a vieţii legată de planeta Pământ?

Nimic mai simplu! Să tacă această minte, pentru ca eliberați de ea să atingem minunata libertate interioară - singura în măsură să ne ofere înțelepte soluții libere de ori ce influențe ale trecutului posesiv și derutant.

●Are pace cumva mintea la simpla noastră dorință? Desigur că nu o face. Încă și dorința, face parte tot din această obsedantă minte! În acest caz ce este de înțeles pentru a o determina totuși să dispară?

Simplul contact cu mișcarea acestei minți, folosindu-se de Atenția globală, produce un efect surpriză. Tot ce este întâmpinat în acest fel, fără să urmărim un anumit scop sau să anticipăm un efect sau rezultat, dispare în mod spontan. Dispariția gândului, imaginii, senzației determină implicit un vid psihologic.

Concomitent cu această tăcere sau pace a sufletului ființa întreagă, liberă în mod natural, se extinde la infinit. Spațiul liber determinat de globul psihologic a constituit o veritabilă lăcaș spre Elenitate.

În această clipă de transcendență din lumea linită în Nemărginire ni se revelează adevărata noastră natură definită atemporală - Divinitate manifestă "acum și aici" drept Pură Conștiință.

O astfel de trăire directă, ca Adevăr absolut, determină subrezirea "ego"-ului și, în final, spargerea cochiliei în care trăim ca veritabili laolași de restul lumii.

Deci, a asculta, a observa și a înțelege cu ajutorul Atenției globale și lucide, fără nici o altă anticipație, înseamnă și acțiune transformatoare.

În acest gol psihologic, în care se congreghează uniunea cu Nenumitul, suntem și ne manifestăm ca iubire absolută și înțelegătoare creatoare. De-acum înțelegerea ne determină înțelegerea și îndemnul comportamental, care nu pot fi decât în armonie cu Marea Energie Cosmică.

Să mai accentuăm că numai întâlnirea noastră cu clipa prezentă, ca ființă completă: corp, psihic și spirit - în perfectă unitate, operează transformări benefice, atât a omului funcțional defectuos cât și a lumii în general.

De asemenea, mai reliefăm că veșnicul "acum" - adică clipa prezentă - nu are nici o tangență nici cu trecutul și nici cu viitorul. El este nepregătit, necunoscut, neașteptat, nemăsurabil și ca atare nelimitat.

Acest prezent "acum", fiind liber de orice condiționare, ne oferă atemporalitatea în care nu mai simțim nevoia de nici o acumulare. Iar înțelegerea adevărului ni se oferă spontan, în mod firesc, pe fondul immanent al armoniei și echilibrului interior astfel instalat.

"Eu și Tatăl una suntem" - acesta era mesajul lui Iisus Christos, oferit ca lege de aur contemporanilor săi, pentru descoperirea Sublimului Adevăr, ca eliberator al tuturor insuficiențelor firei umane. Din păcate, divinusul trăitor nu a fost înțeles și continuă să rămână neînțeles și în epoca pe care o străbatem.

De fapt, exemplul oferit de Iisus, drept contopire a omului cu Divinitatea, prin sacrificarea sinei personale, a devenit pentru urmași doar o simplă lozincă! Și nu de rareori o auzim rostită cu vanitate și greșită interpretare, de către credinciosul și uitor și nu băitor al Adevărului.

Oare nu tot El a spus: "Aflați Adevărul și El vă va Elibera" sau "Fericit cel cu înina curată că acela va vedea pe Dumnezeu"?

Înca o dată, oare, cât de cât creștinul să pătrundă această sfântă descoperire și să pună în practică îndemnul Marelui Învățător?

Este o simplă întrebare adresată celor care, în mod serios, sunt interesați să afle în ei înșiși sublima taină a existenței lui Dumnezeu.

În mod cert, de această Știință Realitate, inseparabilă ca un "Tot unitar", nu ne-am desprins niciodată, fiindcă numai Ea există cu adevărat. Și noi suntem, în mod desăvârșit, dependenți de existența Ei. Ceea ce ne întunecă însă această viziune nu sunt decât noii întunecași ai minții științare. Aeste umbre determinate de tumultul dorințelor și tirania timpului nu dispar de pe cerul conștiinței decât sub lumina razelor strălucitoare ale Atenției Impersonale și autocurățenare.

Transformarea acestei lumii, plină de imperfecțiuni începe, după cum am amintit mai înainte, cu transformarea noastră a fiecareia în parte. Pentru ducerea la bun sfârșit a acestor opere de vegnică înnoire nu avem nevoie de nici un instructor exterior. Adevăratul îndrumător se află în noi înșine. El nu ne înșală, nu ne exploatează - cum de obicei o fac măestrîi exteriori - și nu ne va părăsi niciodată și în nici o împrejurare! El ni se revelează singur, când mintea condițională conștientă de neputința ei se smerește și face cu desăvârșire.

Doar în această ipostază Sublimul sau Adevărul Absolut ne atrage spre El, în împărăția cerurilor, aflată în noi înșine, după cum ne asigură tot Divinul Esprit.

Întreaga lucrare, prin fiecare temă, vă solicită punerea în aplicare a "Cunoașterii de sine" care, corect folosită, vă conduce la depășirea condiției umane și uniunea cu Sacralitatea.

Înțelegerea doar intelectuală nu face altceva decât să vă amplifice degradarea morală, prin importanța "ego"-ului, susținută de mintea orgolicoasă a știutului. Așadar, ou vă mulțumiți cu înțelesul informațional, ci puneți imediat în aplicare cu trăirea directă a semnificației aflate în spatele cuvintelor.

Practica reală, corectă vă obligă să eliminați cu desăvârșire și aprecierea ca și prezența autoului.

Încercați și lăsați încercați să descoperiți singuri ceea ce el vă arată doar ca direcție de investigație. Meritul descoperirii realității, cu efectele ei benefice, vă aparține în întregime.

Aveți încredere în dumnezeavoastră înșivă, fiindcă dispuneți de tot ceea ce este necesar pentru atingerea acestei opere divine.

Dacă un singur om intrupat pe această planetă, a atins starea de Iluminare sau Trezirea la realitatea divină din el, înseamnă că fiecare om are această capacitate de împlinire. Numărul acestor fericiți este desigur mult mai mare, ceea ce vă îndreptățește în plus, să nu disperați, ci să încercați mereu și mereu ca implicați în marea aventură a cunoașterii.

Înainte de încheiere încă o precizare, pe care o apreciem ca utilă minunatelor călătorii spre adâncurile ființei proprii.

Să nu vă deranjeze repetarea cuvintelor de la o temă la alta. Pentru autor ele nu au altă importanță decât aceea de comunicare verbală, merită să dețină o nouă trăire. Deci, trăirea experienței directe, revelată oare absorbă întreaga importanță a întâlnirii predicatorului cu el însuși. Și nimic altceva!

Nu mi rămâne decât să vă doresc succes!

Autorul.

1. ACUM

O scânteie care-apare, stă o clipă și dispare,
Un moment din viața noastră, care de îndată moare;
Eu sau tu, ca unitate în același veșnic mers,
Punct pomit din Infinit, galopând prin Univers.

•

Viața-i mereu neînțeleasă, ignorând acest, "acum",
Ce-i prezentul în mișcare, care-ajunge-ndată scrum.
Prin el, fulger, ne mișcăm, fără de nici un efort,
Fără a face calea-nnoarsă, însetați după confort.

•

Deci, să luăm contact direct cu ce este-n noi și-n jur:
Gând răzleț, dorință vană, imagini fără contur,
Sau multiplele aspecte ale lumii din afară:
Fonne, zgomot, colorit – peisaj ce ne-nconjoară.

•

Numai trăind prin "acum", aflăm Sfânta Libertate,
Când dispare tot ce-a fost, fără a fi dualitate.
De-acum ființă Integrală – unitate absolută,
Prin "ego"-ul dizolvat, cuprinderea-i infinită.

•

Mișcându-ne prin "acum" – un prezent fără-de-ncetare,
Mai presus de orice scop, suntem ființe creatoare.
Permanent trăire nouă și, de-asemenea, iubire,
Sacral împlinindu-și rostul, după propria-i menire.

Universul este, în nemărginirea sa, o entitate vie și se manifestă ca atare printr-o eternă mobilitate. Iar noi, oamenii și toate câte există, văzute și nevăzute – ca părți componente ale acestui întreg – ne supunem aceleiași legi a mișcării permanente.

În această viziune, expresia "acum", determină clipa sau momentul manifestării respective. Nașterea, trăirea și dispariția acestei fracțiuni de timp se realizează fulgerător. Și orice tentativă de a o descrie este imposibil de realizat. Fiindcă în momentul decizional, acel "acum" este un fapt deja consumat, prin succesiunea ful-

gerătoare a timpului. În prezentul imediat își face apariția un nou "acum", care și el va urma același destin ineluctabil.

Încercarea de a concretiza existența acestui "acum" în contextul abordării Universalității ar putea da naștere la interpretări încălcite sau chiar complet eronate. Căldorul neavizat va apela în primul rând la înțelegerea intelectuală, ca rezultat al unor concluzii pripite.

Împietirea logică, rațională, a unor expresii cu grijă alese, ar putea să satisfacă mintal sau să ofere lionul estetic al expunerii. Prin aceste poezii-oglină nu urmăresc asemenea efecte superficiale, iefine.

Atât poeziile, cât și explicarea lor, sunt în așa fel întocmite, încât să vă atragă în mod constant spre adâncurile cele mai profunde ale ființei proprii. Căci numai pătrunzând foarte adânc veți putea descoperi singuri acea înțelegere prin trăire directă, nemijlocită și în nici un fel programată.

Dar, cum s-ar putea, oare, atinge acel "ceva" necunoscut, neîmaginat, cu o minte cunoscătoare, toldeana limitată de conștinutul care o determină?

În acest context, problema pe care trebuie să o rezolvăm, în primul rând, este mintea noastră știutoare, prizonieră a propriilor înregistrări memoriale. Cu o asemenea minte, noi nu putem întâlni în nici o împrejurare, nici Necunoscutul și nici Nemărginirea.

Dacă vedem asta în mod real, așa cum ne vedem pe noi înșine în oglinda pe care o avem în față, atunci nu există altă alternativă decât tăcerea acestel minți mărginite.

Ușor de zis: taci minte gălăgioasă! Dar, ce face ea? Tace cu adevărat la porunca pe care i-o dăm? Nicidecum! Ar fi mult prea frumos și desigur atrăgător și profitabil totodată!

Unii ajung la tăcerea minții, obligând-o să se liniștească prin lupta conua gândurilor și prin eforturi nelncetate, dirijate de o voință bine antrenată. Or, asemenea instrumente, prin însăși natura lor violentă, nu pot oferi decât o liniște forțată, incapabilă să creeze condiții optime de înțelegere și de mutații benefice în structura noastră psiho-somatică.

De altminteri, tot ce inițiază omul ca "ego", urmărind un anumit scop, interes sau ideal, el nu poate să-și depășească propriile granițe ale conștiinței personale. În această alternativă, deseori se înregistrează stări amăgitoare, care îi dau practicantului falsa impresie de împlnirea a adevărului.

Tăcerea la care ne referim aici și în fiecare temă, este o tăcere naturală, neforțată și nedorită în nici un fel. Ea apare în mod simplu, spontan, când mintea noastră particulară își vede singură incapacitatea de a cuprinde ceea ce este de necuprins. Văzându-și neputința în fața Infinitului, ea, complet smerită, se oprește. Odală cu tăcerea ei, se instalează vidul psihologic. Acesta este momentul de conștiință lucidă, care desprinde întreaga noastră ființă de ta-

rele trecutului, dându-i extensie universală. În această ipostază suntem o ființă completă, în perfectă armonie și dispunem de o Mințe Universală, capabilă să abordeze mișcarea viului, prin totală integrare în "acum". Așadar, starea de Eliberare sau Iluminare, realizată prin desprinderea noastră din sclavia "ego"-ului, se împlinește chiar din prima clipă, prin început de trăire și descoperire totodată a Adevărului Absolut.

Toate sistemele educațional-morale, de influență religioasă, filozofică sau doctrinară oferă soluții și asigurări diametral opuse. Pentru ele, atât Eliberarea, cât și Întâlnirea Adevărului, sunt idealuri realizabile în timp, prin folosirea diferitelor strategii, inițiate de mintea condiționată de patina timpului. Și care sunt rezultatele?

Dacă privim harta globului pământesc și suntem perfect imparțiali – perfect cinstiți cu noi înșine – nu este greu să vedem roadele acestei eronate abordări a evoluției spirituale a omului. Cea mai feroce vietate de pe Terra, nu este alta decât homo sapiens. Cine se pricepe mai bine decât el să mintă, să înșele și chiar să ucidă pentru împlinirea unor interese meschine sau doar din pură satisfacție personală.

Dar, să revenim la minunata cucerire pe care o poate realiza practicantul, prin Cunoașterea de sine. O dată atins vidul psihologic Sacru, existent în fiecare om, ni se revelează ca iubire, care purifică și transformă structura deficitară, ce funcționează prin automatismele înregistrărilor memoriale. Acest fericit început și sfârșit devine ceva constant, obligându-ne să redescoperim acest mereu proaspăt și înnoitor "acum", impus chiar de cursul normal al existenței.

În acest mod descoperim frumusețea viului în mișcare. O clipă trăită, deci, consumată, nu mai revine niciodată. Clipele următoare, fiecare vor aduce cu ele un climat nou, cu farmecul și prospețimea respective, care fac imposibilă orice plictiseală, amărăciune sau suferință.

2. ACUMUIAREA

În mișcarea sa, "ego"-ul, care-i scop și interes,
Strânge-avid, în disperare, tot ce vrea în mod expres;
Dar avutul și mândria îl mențin înfeudat
Timpul impunându-și legea, prin ce-a fost acumulat.

El adună bogății, cunoștințe – secl. idei,
Îneptii, de multe ori, fără sens, fără temel,
Și prin lipsa de-njeles, își arogă importanță
Punând prej pe lucruri moarte, în vădita-l ignoranță.

•

Acumularea în sine nu-l ceva de condamnat
Sau de laudat anume, drept final determinat.
La un anumit nivel, o pretinde însăși viața
Ca strictă necesitate – tehnica prin ea se-nvață -

•

Când e bine dirijată, practic e folositoare
Pentru îns și pentru gloată – veșnic binefăcătoare.
Plusul de comodități și liniei i le datorăm,
Tot ce-au strâns înaintașii, azi cu toții profităm.

•

Bogății ce prisosesc și-nsumări de cunoștințe,
Lumii-ntregi se dăruiesc spre-impliniri de nevoințe:
Pentru bogal și savant, asta-l piatra de-ncercare
Demonstrând în chip temeinic, comportarea-nșelătoare.

•

Doar desprinși de egoism aflăm ce-i real și sfânt.
Asta fiindu-ne chemarea, coborării pe pământ;
Destrămând acumularea, calea spre Etern deschisă,
Clipa oferind prilejul Sacralității înscrisă.

•

În pasivitatea minții au loc sfinte transformări,
Vasul conștiinței golit cu spontane integrări,
Astfel aflăm ce-i iubire – frumusețea infinită,
Care, faptic, este-n noi dintr-un început sădită.

O minte educată pe fond egoist, vede în împlinirea interesului personal, însăși rațiunea existenței sale de fiecare zi. Întreaga sa activitate se concentrează în mod insistent, spre a-și însuși cât mai multe și variate acumulări. De fapt, acesta este fondul educației, pe care am primit-o prin transfer de tradiție, de la generațiile anterioare.

Încă din copilărie, părinții au încercat, în mod perseverent să ne insuflă dorința de a avea, de a poseda cât mai multă bogăție, avere. Îndestularea și prisosul fiind apreciate de societate, ca etalon de prestigiu în favoarea posesorului.

Pășind în viață cu acest mod de gândire – devenit obicei comportamental, prin regândire și aplicare – individul ajunge în postură identificării cu tot ceea ce posedă. Acest fenomen este deopotrivă valabil și în cazul acumulărilor cu caracter intelectual.

Importanța exagerată pe care o acordăm acumulărilor ne îndepărtează tot mai mult de adevăratul sens al acestei vieți, și anume: eliberarea de sechelele trecutului și integrarea în Universalitate. O examinare mai atentă ne relevă că, de fapt, sufletul nostru este înrobît de tot ceea ce posedă. Nu noi posedăm cunoștințe și bunuri materiale, ci ele ne posedă pe noi, prin automatismele gândirii și diferitele aspecte ale atașamentului.

De fapt, am pierdut calitatea de "a fi" liberi, independenți, striviți fiind de importanța excesivă acordată lui "a avea", "a posedă".

Degradarea noastră morală constă, nu în faptul acumulărilor propriu-zise, de care aminteam, ci de importanța psihologică pe care ne-o însușim pe temeiul acestor posesiuni.

Așadar, bogăția în sine nu este ceva de condamnat. Ea este chiar necesară, fiind impusă de viață pentru satisfacerea unor nevoi stringente. Iar atunci când prisosește, ea poate constitui minunate surse de alinare a multor nefericiți al destinului.

Iubirea va găsi întotdeauna și timpul și semenii care au cu adevărat nevoie de a fi ajutați.

Alături de bogăția, cât și sărăcia, întâlnite în viață, sunt tot atâtea prilejuri, pentru fiecare în parte, de a ne descoperi adevărata valoare spirituală. Căci, cum am putea cunoaște, de pildă, ce este sărăcia, dacă nu am trăi noi înșine experimentul acestui fenomen? Ori, cum am putea descoperi în noi calitatea compasiunii față de nevoile altuia, dacă nu am trăi ipostaza celui bogat?

În afară de aceste considerații, noi nu ne cunoaștem existențele noastre anterioare. Dacă ne-am putea întâlni cât mai des cu reacțiile automate ale memoriei noastre, altfel am întâmpina diferite aspecte ale vieții cotidiene.

Martorul nemuritor, atotcuprinzător și indivizibil, existent în fiecare din noi, ca și în fiecare ființă umană, ne vrea fericiți prin perfecțiune. Dar, noi nu-i putem recepționa îndemnurile și sfaturile înțelepte, decât prin tăcerea minții particulare, creație specifică "ego"-ului, care ne definește ca oameni condiționați de o educație etică și morală neadecvată.

După această utilă digresiune, să revenim la solicitările impuse de vers, în continuare, și anume, la acumulările de cunoștințe sau zestre noastră memorială.

Pe plan fizic, viața ne pretinde să avem o minte tehnică, cât mai bine dotată. Progresul tehnic, atins de omenire, este astăzi rezultatul firesc al descoperirilor oamenilor de știință de pe urma cărora toți profităm.

Existența de zi cu zi a flecăruia dintre noi ne obligă chiar, să cunoaștem cât mai multe lucruri, pentru a ne putea descurca cât mai bine la nenumăratele ei solicitări. Dar atunci când ne supraestimăm, pe temelul acestor cunoașteri, devenim aroganți și privim restul oamenilor de la o înălțime imaginară – prin natura ei – condamnată. Vanitatea și trufia savantului, ca și a oricărui știutor, manifestate în mod aberant, distrug calitatea sacră a relației interumane. Degradarea morală a acestora este întotdeauna însoțită de amărăciuni și suferințe. Acestea sunt roadele comportării egoiste, adevărate semințe azvârlite în jurul său de ego, ca operator unic.

Abordând ego-ul cu toată atenția și din acest unghi al acumulărilor, vom descoperi singuri, că prin demascarea comportării sale înșelătoare, acesta, smerit, tace. Prin lăcerea sa, calea spre Eternitate ne este deschisă. În acest climat, Sacral – existent în profunzimea ființei noastre – își face apariția demonstrându-ne prin aceasta, că a fost atins adevăratul rost al reîncarnării din actuala viață.

Numai în pasivitatea minții, când vasul conștiinței este golit și funcționăm ca un întreg, ființa ne este invadată de iubire, frumusețe, manifestate la nivel absolut.

Doar în asemenea condiții, în structura noastră psihologică, au loc mutații radicale. Mintea particulară a omului obișnuit din noi, se topește și, în locul ei, apare o minte nouă, având o conștiință lucidă, pură, integrată în Marele Tot, ca Minte Universală.

3. ADAPTAREA

În ansamblul ei, viața din întregul Univers,
Pagini nesfârșite-nscrie în neconclenitu-i mers,
Adaptarea fiind cerința, înnoită-n mod frecvent,
Clipa, horologiul vremii – urmărită insistent.

•

Practic, tot ce prinde mintea, sunt înscrisuri limitate,
Omul, timpului rob – azi trăiri neadecvate.
Existența în "a fi" – înnoiri veșnic prezente,
Corp și psihic laolaltă de trecut independente.

•

Pe plan fizic, adaptarea e fenomen natural,
Mediul corpului impune contopitul integral.

Clima, hrană și-adăpost sunt de-apunerea legale,
Noi acestora răspundem prin înscrisuri consacrate.

Însă, psihic, adaptarea la a lumii rătăcire,
Egoism, temeri și ură, nellpsită amăgire,
Reprezintă o eroare, armonia-l compromisă
Toată frumusețea vieții dintr-un început exclusă.

•

Prinși în hora nebuniei, devenim precum e gloata:
Viața-i zbucium, dîsperare ce ne structurează soarta,
Prin noi, lumea se-nrăiește, căci formăm o uniune.
Gânduri, vorbe și-mpliniri se-nîlînesc în acțiune.

•

Cuprins haosul din noi, înjeles și integrat,
Pacea vine de la sine. Și, de lume detașat
Omul liber – bun temei – altei vieți îi dă-nceput,
Unde viața și iubirea sunt sudate-n conșinut.

•

Numai prin a lui schimbare, omul schimbă lumea toată,
El, ca flacără, lumină – puritate sacrosanctă,
Ne conduce-n Necuprins, unde-i numai armonie
Și-mplinirea-i consfințită de-o firească bucurie.

Din tema generală, privind adaptarea existenței dualiste –
spirit- materie – la condițiile impuse de viața pe Terra, am ales,
cum era și firesc – ființa umană.

În acest context, ne vom referi la două aspecte: adaptarea
structurii pe plan fizic și adaptarea ei pe plan psihologic.

Cândva, foarte de mult, cu miliarde de ani în urmă, din Eterna
Lumină, o mică Scânteie, aidoma Sursei, urmând Legea Dragostei,
s-a coborât în lumea materiei brute, spre a împlini un tainic destin.

După ce a parcurs cele două regnuri: mineral și vegetal, iată că
ajunge în final, în regnul animal. De la cea mai elementară formă
de viață se urcă din specie în specie, totdeauna aspirând spre
structuri tot mai elevate, până ce ajunge la ființa om. Acest urcuș
nu se putea realiza decât prin adaptări la condițiile aspre climatice,
procurarea anevoioasă a hranei și lupta contra altor forme de viață
mai puțin evolute. Vitregia acestor factori -potrivnici unei existen-
țe liniștite – au silit structura homoidă să-și creeze mecanisme spe-
cifice de supraviețuire, Experiențele acumulate de fiecare dată, de

fiecare generație, s-au transmis ereditar, dând naștere actualei ființe umane.

Actuala ființă umană, așa cum se manifestă ea astăzi, funcționează potrivit celor trei însușiri fundamentale: afectivitate, intelect și voință.

Întrebarea pe care ne-o punem este aceea de a descoperi dacă noi înșine funcționăm sau nu funcționăm logic, rațional, în concordanță cu Adevărul Absolut, pe care ni-l impune "Binele general al întregii societăți umane"?

Dacă fiecare dintre noi apreciază ca perfect normală atitudinea egoistă a insului, în raport cu restul societății, concluzia este pe cât de dureroasă pe atât de păgubitoare. În acest nefericit caz, nu este nimic de făcut. Vom continua să ne adaptăm, în mod constant la comportamentul psihologic în care primează interesul personal, familial, de grup: etnic, politic, religios, etc.

Această adaptare psihologică ne degradează în primul rând pe noi înșine și, prin noi, întreaga colectivitate umană. Fiindcă noi și lumea suntem părți componente ale unuia și aceluiasi suflet omenesc. Și fiecare comportare a unuia dintre noi, va crea un șir de reacții, cu urmări nefaste, asupra tuturor semenilor.

Dacă pe plan fizic, adaptarea se înscrie ca o necesitate impusă chiar de supraviețuire, pe plan psihologic, dimpotrivă, ea se vedește ca o adevărată calamitate morală. Și iată și motivația acestei afirmații.

Când acordăm importanță exagerată bogăției materiale sau de pozitului memorial – adică înscrisurilor intelectuale – relațiile cu semenii noștri vor fi condiționale de aceste două acumulări. Săracul învidiază pe cel bogat, iar acesta din urmă disprețuiește pe cel nevoiaș.

La fel și știutorul, fie el filozof, savant sau acel intelectual posesor de diplome și alte titluri academice, vor privi restul lumii, de undeva, de pe o înălțime imaginară. Asemenea atitudini constituie obstacole, care opresc și întârzie eliberarea din captivitatea ego-ului ignorant, haotic și posesiv.

După despărțirea de corpul fizic, prin așa-zisa moarte, la trecerea "dincolo", în lumea astrală, sufletele se așează pe niveluri de evoluție, potrivit calităților lor morale și nu după cantitatea cunoștințelor acumulate sau averea lăsată în urmă moștenitorilor.

Revenim la reîncarnare pe Pământ, printr-un șir imens de vieți, tocmai datorită neînțelegerii sensului real al existenței. Venirea aici are un singur scop: Să ne descoperim acea particulă divină, aflată în noi, care acționează – prin dragoste, la demolarea conștiinței de suprafață a ego-ului. Mintea noastră particulară, prizonieră a trecutului, constituie de fapt, adevăratul obstacol, care ne întârzie întoarcerea la Sursa Luminii, de unde, odinioară, am coborât.

Dacă această descriere o înțelegem prin trăire directă, pacea sufletului vine de la sine, ca o binecuvântare. Și, ca om liber, detașat de toate deșertăciunile acestei lumi, vom pune existenței noastre

tre un nou temel, în care Viața și iubirea merg împreună în climatul Veșniciei. Individul astfel realizat, prin transformarea sa radicală, influențează benefic întreaga lume.

Încă mai precizăm că această puritate sacrosanctă, care ne prilejuiește integrarea în Necuprins, o datorăm atenției spontane, lucide și atotcuprinzătoare. Practic, flacăra atenției este unicul instrument prin care Sacrul ni se revelează, operând mutații consfințite prin bucurie sau fericire acauzală.

4. ADVERSARUL

În concurs, în competiții, oriunde sunt întreceri,
Când există interese, se creează neînțelegeri.
Copii, încă de tot mici, la ales de jucării
Dau adevărate lupte, cu toți ceilalți copii.

Ceva mai târziu, la școală, când râvnită e cununa,
Se ivește și rivalul, care stă la pândă-ntruna.
Teatru, cinema și sport, în literatură, artă,
Când dorim să fim vedetă și potrivnicul s-arată.

În al ei vădit hăjiș – politica-i câmp imens
Împânzit de adversari, ce se războiesc intens:
Averi, glorie, renume, egocentric căutate,
Demagogia creindu-și forme cât mai variate.

Chiar și frații între ei, orbiti de-a lor interese,
Declanșază-adversități, rezolvate prin procese,
Goana oarbă și nebună spre-implinire, spre succes
Este-ntotdeauna dură, extinsă pân-la exces.

Pe concepte sau idei, filozofii-n confruntare,
Tot la fel și teologii pe credințe-amăgitoare.
Faptic, fiecare om, ca "ego" își e dușman
Prin dorințe-arzătoare cumulate an de an.

Când iubirea străjulește câmpul vast de competiții
Ea, prin focul ei topește adversități și-altercații.
Concurența e cinstită, rivalii sunt omenoși.
Se respectă reciproc, real, sunt prietenoși.

Doar această comportare din lăuntru și-n afară
Poate să ne demonstreze că omul e om – nu fiară.
În noi, Scânteia divină ne vrea buni și fericiți.
Mai presus de egoism, prin puritate uniți.

Fiecare investigație în acest domeniu atât de subtil al sufletului omenesc, ne solicită foarte multă pasiune. Să-i oferim această pasiune, mai ales că ea se împletește în chip armonios cu sublimul interes al evoluției noastre spirituale.

Existența noastră ca întrupat în acest corp fizic și locuitor al Pământului, nu reprezintă decât un scurt popas, față de viața ce o vom petrece în cealaltă dimensiune. Și câtă amărăciune, câte regrete și reproșuri nu ne așteaptă la trecerea "dincolo", pentru că am făcut prea puțin sau aproape nimic din ceea ce trebuia să facem!

Dacă există cât de cât acest interes, dublat de pasiune, înseamnă că fiecare dintre noi are capacitatea de a descoperi singur, modul de funcționare psihologică, atunci când se pune problema concurenței, care vizează obținerea unui câștig sau avantaj. La fiecare întrecere de acest fel, există cel puțin doi concurenți ca adversari.

Să vedem câteva arii, preocupări sau prilejuri, care determină întreceri, unde fiecare participant, ca oponent al celorlalți, urmărește premiul, cununa, avantajul.

În poezie am început – nu întâmplător – cu atitudinea copilului, care se confruntă cu ceilalți copii, când se pune problema câștigării de jucării, unde fiecare râvnește pe cea mai frumoasă sau mai interesantă. Lupta este dusă în funcție de ambiția personală, insuflată copilului de către familie, care-și dorește ca odrasla sa să fie învingătoare în oricare împrejurare și cu orice mijloace.

De fapt, comportarea omului matur nu diferă nici ea prea mult de aceea a copilului. Diferența constă doar în privința mijloacelor folosite pentru atingerea scopului. Omul care a atins o anumită vârstă știe mai multe. Experiențele lui anterioare îi dau posibilitatea să facă uz de-o întreagă suită de abilități sau viclenii, spre a-și asigura succesul.

În continuare, dacă ne atuncăm privirea în jurul nostru și apoi, ceva mai departe, descoperim că ori de câte ori se pune problema unei priorități, energiile negative egoiste ale celor interesați, se declanșează în mod sălbatic, prin ambiții, dușmănie și ură.

În teatru, cinema, sport sau politică, întâlnim același climat mai mult sau mai puțin vizibil, de luptă tacită și sentimente de agustătoare între adversari, care urmăresc același avantaj, unanim râvnit.

Filozofii în confruntare, întocmai ca și teologii, fiecare în parte domici să-și impună punctul său de vedere, prilejuiesc adversități cu totul improprie față de susținerile lor teoretice imaginative.

Uneori întâlnim confruntări chiar între frați – copii ai acelorași părinți – pe seama unor meschine interese legate de bunuri materiale. Procese îndelungate, însoțite de ambiții, răzbunări și ură, se înscriu printre cele mai degradante manifestări ale speciei umane.

Viața, în desfășurarea ei, ne demonstrează că, atât vreme cât funcționăm ca "ego", noi ne suntem nouă înșine dușmani, prin dorințele arzătoare, pe care le dorim a fi neapărat realizate, indiferent de mijloacele folosite.

Conștientizarea spontană, deplină și fără să urmărească vreun scop, a acestor pomiri iraționale, malefice, ne trezește la realitate. Văzând dintr-o dată acest hidos conglomerat, gândirea se oprește, iar în liniștea astfel atinsă, Sacrul din noi, funcționând prin flacăra atenției, destramă întregul întuneric. Din această clipă, o nouă gândire pură, lucidă, își face apariția contopindu-ne în Universalitate.

În această deschidere spre Infinit, din profunzimea ființei noastre își face apariția iubirea, care vede în oponent, nu un dușman, ci un prieten de întrecere amicală.

Succesul revine celui care, iubind ceea ce face, cucerește prețul iubirii sale, în funcție de intensitatea și dimensiunea acesteia.

Numai însușindu-ne această atitudine demonstrăm că suntem ființe divine și nu fiare sălbatice, mai presus de orice sălbătichine de pe planeta Pământ.

Divinitatea există în noi ca martor pământ – prin natura ei neschimbătoare și atotcuprinzătoare – ne vrea buni și fericiți, uniți cu semenii de pe tot cuprinsul Universului.

5. AFECȚIUNEA

Când de altul ești bruscăt, într-un fel contrariat,
Ca "sine" vezi adversar, un dușman de confruntat.
Astfel, relația piere și se iscă un conflict.
În final, zbucium, durere, ură până la nesfârșit.

•

Dacă frământarea minții deodată e cuprinsă,
Pe loc piere, se destramă, firea-n Necuprins extinsă.
În această conjunctură, ea-i iubire Absolută,
Fără vreo anticipare – drept dorință-nchipulată.

•

Doar așa este-nlănită stare de afecțiune,
Ce dă firii largi proporții și-o reală uniune.
Fericitu-nlînde mîna – pacea se restabilește,
Fiindcă-n el este lumină, care curăță, slinjește.

•

Aria de influență este-atotcuprinzătoare:
Fără nici o diferență – om, precum viețuitoare.
Chiar natura zisă-moartă, integrate-s laolaltă
Ipostaza uniunii operând în lumea toată.

•

Când dorim afecțiunea, ființa-ngustă și săracă,
Timpul prizonieră, decl. și surdă și opacă,
Nu se caută – dorește, nici nu se imaginează,
Toate fiind îndemnuri secl, care, faptic, degradează.

•

Prin cunoașterea directă, ea fiind clar descoperită,
Ne transformă-ntr-o fire, cea de palimi năvălită,
Pier ambiția, trufia, comportarea hădă, vană,
Precum tot ce contrastează desăvârșirea umană.

Fiecare ființă umană, care funcționează ca un întreg fizic-psihic
În perfectă uniune -se manifestă plenar prin tandrețe, afecțiune, ca
iubire creatoare. Ea este singura în măsură să producă efecte bine-
făcătoare, atât în structura psiho-somatică a trăitorului, cât și
asupra mediului înconjurător.

Dar, când omul funcționează ca prizonier, închis în colivia pro-
priului său ego, alunci el găsește nenumărate pricini – reale sau
imaginare – care-l pun în conflict cu el însuși și cu restul lumii.
Uneori un gest, un cuvânt, azvârlite fără intenție răulăcioasă, dau
prilejuri la allercații interminabile. Contradicțiile și conflictele iau
amplare, fiecare dintre părți găsind, în aria limitată a propriului
său sine, motivații pătinoare.

Problema care ni se pune în această ipostază, este cum am
putea să ieșim dintr-o asemenea încâlceală, pe care noi înșine am
determinat-o.

Nu avem decât o singură soluție și anume, întâlnirea cu reacțiile proprii imaginii frumoase, pe care o avem despre noi înșine. Fiecare gând-reacție este cuprins cu flacăra atenției, fără să facem din această întâlnire scop sau ideal. Întâlnirea este directă, spontană și atotcuprinzătoare. Un astfel de contact, realizat așa cum am amintit, conduce în mod sigur la dizolvarea reacției, fără să lase urme.

În golul psihologic, care se instalează în chip natural, mintea particulară dispare și în locul ei, o nouă minte ne cuprinde, dându-ne dimensiuni cosmice.

În această nouă stare de funcționare, primim îndemnul, prin replici intuitive, de a întinde mâna adversarului. Astfel cucerim pacea, care anihilează orice adversitate sau atitudine conflictuală.

Iubirea, care ne cuprinde fără să o căutăm sau să o dorim, îmbrățișează întreaga natură – atât lumea vie, cât și natura zisă-moartă. Nu deranjăm din locul ei nici măcar o piatră. Chiar simplul gest de a o lovi, dintr-un capriciu, este cu desăvârșire anihilat.

Dar, iată că ne putem afla într-o altă postură și anume, dorința ca alții să ne ofere această afecțiune.

De fapt, în această alternativă, funcționăm – în mod sigur – ca om incomplet. Ceva ne lipsește și căutăm o anumită completare – drept afecțiune – cu pretenția ca cineva să ne-o acorde.

Tot cunoașterea de sine ne scoale și din acest impas.

Această dorință descoperită, ca manifestare hibridă a gândirii obsedante – ea fiind chiar imboldul gândirii – va conduce în mod firesc la dezagregarea ei. Iar, atenția lucidă este unicul instrument pe care-l avem la îndemână pentru a duce la bun sfârșit această minunată operă de înnobilitare a firii noastre incomplete, deficitare.

În funcție de roadele evidente și imediate, pe care le veți descoperi singuri, vă veți da seama, dacă ați folosit-o sau nu în mod corespunzător.

6. ALIMENTAȚIA

Hrana-i piatra de temelie, cărămidă de zidit.
Pe pământ, prin ea viața își inscrie început.
De la unica celulă, prin miliarde de ani
Se clădire fără preget, sub imbold alimentar,
Organisme complicate, practic fără de egal.
Viul prin ea se-ntreține, dând imbold înnoitor,

Tot ce mișcă și s-alină se dezvoltă simțitor
 Cu transfer de energie – tot atâtea ndemnuri vii,
 Spre desăvârșirea ființei, antrenate-n bucurii.
 Omul, când e subnăruit, energia sa descrește
 Tonusul cu greu răspunde la solicitări frecvente.
 Treptat vine anemia, corpul ntreg se vâgăuiește.
 Tot la fel dăunătoare și alimentația-n plus.
 Pondere – dificultate – reziduuri se-ngrămădesc,
 Sufocată fiind celula, pierde din firescul rost;
 Circuitul diflicil, cordul, la efort supus:
 Și-ntr-un caz, ca și în altul, corpul-n timp se șubrezește,
 Rezistența sa-i mai mică, în pericol sănătatea.
 În asemenea conjunctură, prematur survine moartea.

Omu-n chip necugetat și-a denaturat hrănirea,
 Preț punând pe-a lui plăcere, rafinată prin gândire,
 Schimbând hrana naturală – organic solicitată,
 Prin a lui părere strămiță, fiindu-și chiar împotrivire,
 Dușman declarat al vieții, printr-o moarte programată.

Ce e viu, tot ce trăiește, cu viață se-ntreține,
 Nu cu elemente moarte, care-s viului nocive.
 Prin foc, fierbere, prăjală, dispar săruri minerale,
 Vitamina s-alterează, tot așa apa vitală
 Și-n loc de hrană cu viață, cu esențe naturale,
 Ne-ndopăm cu mortăciuni – reziduuri dăunătoare:
 Carnea și cu alcoolul, produsele rafinate,
 Tabacul și cofeina, drogurile blestemate,
 Ne dau multe suferințe, pregătind limpurul moartea.

Socolim hrană aleasă doar consumuri cumpătate,
 Zarzavaturi, cereale, fructe, produse lactate,
 Uleiurile vegetale, obținute prin strivire,
 Zahărul înlocuit cu mierea cea de albine;
 Băutura prețioasă numai apa de izvor
 Care curăță tot corpul – excelent depurativ,
 Iar prin săruri minerale ne hrănește efectiv.

Corpul fie barometrul în procesul de hrănire,
 Fiindcă singur își cunoaște ale lui nevoi reale.

El ştie când să mâncăm şi cât este necesar,
Nu la ore consfinţite sau reţete stabilite
De mecanizarea minţii, care judecă-arbitrar.

Deci, atenţie la corp – în tăcere ascultat
El ne-arată ce-i lipseşte – ce se cere-ndestulat.
La fel, ne dă şi măsura împlinirii adecvate,
Lăcomia sau puţinul doar aşa-s eliminate.

Alimentul sau hrana este indispensabil legat de existenţa oricărui organism viu. De la celula primordială, până la cele mai complicate organisme, alimentaţia joacă rolul de căpetenie în întreţinerea şi dezvoltarea fiecărei forme de viaţă.

Întrucât omul ne interesează în mod deosebit, ca şi în celelalte teme, ne vom referi numai la felul său de alimentaţie. Un corp care nu primeşte cele necesare potrivit nevoilor sale organice, îşi pierde treptat energia, se anemiează şi, în final, devine pradă sigură a diverselor microorganisme, îmbolnăvindându-se.

Tot la fel de dăunătoare este şi supraalimentarea. Un corp nu poate prelucra decât o anumită cantitate de alimente. Restul ingerat în plus se transformă în deşeuri, pe care corpul se străduieşte să le evacueze. O parte sunt eliminate, altele însă se depozitează ca deşeuri, care incomodează buna funcţionare a celulei şi, prin ea, a întregului organism.

În ambele cazuri, corpul se şubrezeşte, îi diminuează rezistenţa, progresiv periclitatează sănătatea.

Omul, fie din proastă înţelegere, fie din ignoranţă, şi-a denaturat singur modul de nutriţie. Plăcerea gustativă, rafinată prin gândire, l-a făcut să renunţe la hrana naturală şi să inventeze preparate tot mai fine, deseori dăunătoare propriei sănătăţi. În acest fel, el singur îşi programează o moarte timpurie.

Alimentele preparate cu ajutorul focului, prin prăjală şi fierbere, îşi pierd din elementele de bază, atât de necesare corpului. Astfel, vitaminele, sărurile minerale şi apa vitală din zarzavaturi, rădăcinoase şi fructe, sunt în parte sau în întregime distruse. Carnea ca şi alcoolul, tabacul, cofeina şi drogurile sunt alte elemente nocive, care întregesc suita de erori în alimentaţia omului.

Ținând seama de structura corpului omenesc, în special de aparatul digestiv, ne dăm seama, fără dificultate, că omul, la începutul existenţei sale, a fost vegetarian. Numai nişte condiţii de viaţă vitrege l-au determinat să consume carnea sub forme diferite, aşa cum observăm că se întâmplă în lumea eschimoşilor, unde nu au altceva spre a-şi satisface nevoile organice.

Şi care ar fi alimentaţia ideală?

În primul rând se pune accentul pe consumuri cumpătate. Adică vor fi evitate orice fel de abuzuri, fie că este vorba de unul sau altul din produsele culese direct din natură. Printre acestea amintim: rădăcinoase, zarzavaturile, cereale, fructe, produse autohtone din regiunea și țara unde ne ducem existența. Se mai recomandă uleiuri vegetale, mierea de albine și produse lactate. Iar, ca băutură apa de izvor, vie și hrănitoare prin sărurile minerale pe care le conține. Ea este și un excelent depurativ al întregului corp.

Foarte puțini oameni am întâlnit ca adepți ai acestui regim lacto-fructo-vegetarian.

Unii îl consideră chiar dăunător sănătății. Alții susțin că nu pot renunța la carne. Pentru aceștia, plăcerea gustativă este mai prețioasă, decât efectele pe care le produce carnea în urma procesului de asimilare. În organism, carnea îngurgitată se asimilează în urma unui proces de putrefacție, iar produsele vegetale prin fermentație.

În primul caz, toxicitatea corpului este infinit mai mare, decât în al doilea caz.

În ceea ce mă privește, afirm cu toată convingerea că se poate trăi și fără carne. Am renunțat la acest aliment în urmă cu 28 de ani. Și în acest răstimp, nu am cunoscut nici măcar efectele gripei, pe care mai înainte o întâlneam primăvara și toamna. De asemenea tot de atunci nu am mai folosit nici un fel de medicamente.

Oricare ar fi sistemul de alimentare, se recomandă ca să dăm posibilitatea corpului să se pronunțe în procesul de hrănire. El are înțelepciune proprie și numai el este în măsură să ne spună când să-l hrănim și cât este de necesar să consume.

Să nu ne așezăm la masă decât atunci când ne este foame. Corpul ne avertizează! Să-i dăm toată atenția! Nu este o mare pagubă pentru economia corpului dacă sărim peste o masă.

El ne mai spune și de ce are nevoie și cât îi trebuie, ca măsură a împlinirii adecvate.

Dacă facem asta, atunci atât lăcomia, cât și puținul sunt de la sine eliminate.

7. ALTE DEGRADĂRI

Prin timp, zidit cu migală, corpul fizic omenesc
Are proprie structură și-un comportament firesc
Când în noi există pace – armonie absolută,
Corp și psihic laolaltă dau trăire-adevărată.

Omul – real univers – milioane de celule
Află-n continuu mers, mențin viața prin formule,
Dând impuls de transformare celulei primordiale
Spre o singură suflare a integrării totale.

•

Dar, din lipsă de-nțele, intervine degradarea,
Un adevărat eres îi e toată comportarea;
O hrănire defectuoasă afectează sănătatea
Și-n făptura nemintoasă, prea devreme-apare moartea.

•

Încă se mai degradează prin mediu-nconjurător,
Aerul ce-l inspirăm, frecvent mai otrăvitor
Prin gazele din moloare, zi de zi-n număr mai mare;
Corpul traumatizat cu nociva confruntare.

•

Chimicalele din sol ajung până-n cereale:
Diverse insecticide, prin a plantelor canale,
Poposesc otravă-n fructe și de-ac-n consumator,
În acest context, consumul e real dăunător.

•

Prin dejecții chimicale, vegetația dispare,
Râuri, mări, ca și oceane, își pierd propria valoare;
Experiențe cu atomi înscriu alte degradări,
O vădită nebunie, confirmată de urmări.

•

Acest joc distrugător omului îi aparține
Ca "ego" conducător, neștiind ce-i rău sau bine,
Gust, plăcere, interese, aroganță și trufie,
Înscriu maxime excесе. În final, moarte – urgie.

•

Văzând gloata de erori și nefasta acțiune,
Devenim atenți, lucizi – fiind conduși de-înțelepciune.
În noi toți există Sacrul – prețios îndrumător,
Și smerenia e calea de-a ni-l face învățător.

Corpul omenesc, zldit cu multă mîgală printr-un îndelungat proces
de evoluție, constituie un adevărat univers. El are capacitatea la-

tenă potențială, de a răspunde în mod inteligent oricăror stimuluri venite, fie din lumea exterioară, fie din interiorul său intim. Dar, asemenea însușire trebuie descoperită și pusă în practică în mod constant.

În lipsa acestei capacități, omul se manifestă delicitar, degradându-se prin propriile activități, care, prin repetare devin obișnuințe obsedante.

Pe lângă o alimentație necorespunzătoare, se mai adaugă și modul inadecvat în care este nevoit să-și petreacă existența. Aerul, indispensabil oricărei vieți, este viciat de gazele pe care le emană numărul tot mai mare al mașinilor. Un aer otrăvit zi de zi nu va întârzia să-și pună amprenta distrugătoare, prin sistemul respirator, pe întregul organism.

De asemenea, el se mai otrăvește prin chimicalele și insecticidele din sol, care ajung în cereale și fructele pe care omul le consumă.

Râuri, lacuri și oceane sunt infectate cu diferite dejecții chimicale. Alături flora, cât și fauna, tot mai degradate. Pești, crustacee și alte animale acvatice sunt, la rândul lor, otrăvite, iar omul, hrănindu-se cu unele din ele, își otrăvește propriul corp.

Experiențele atomice, drept corolar al orgoliilor și nebuniilor, vine să completeze seria atâtor degradări ale naturii în care omul este nevoit să le suporte consecințele.

Cine oare este vinovat de toate aceste degradări?

Nimeni altul decât omul de știință, savantul, care funcționează la nivel psihologic, tot la fel de egocentrist, ca orice om obișnuit!

Descoperirea pripită, insuficient verificată în privința efectelor pe care toate acestea le-ar putea înregistra în timp, ne-a adus la acest final tragic.

Ce ar fi de făcut în continuare?

Mai întâi acționează mecanismele de adaptare ale fiecărui individ în parte. Unele organisme se adaptează mai ușor, altele cu mai mare greutate. Sunt însă unele, și numărul lor nu este deloc neglijabil, care contractează diferite maladii incurabile, scurtându-le prematur viața.

Logic ar fi, ca toți acești factori nocivi, să fie de îndată eliminați!

Dar interesele economice, politice și de apărare sunt atât de însemnate – adesea exagerate – încât pretențiile noastre, prin valoarea lor legitimă, devin irealizabile.

Cum să închizi fabricile de chimicale, de pildă, când statul sau fabricantul interesat a investit sume uriașe până la punerea lor în funcțiune?! Cum poți să obligi pe politicienii, care pregătesc agresiunea sau apărarea, să înceteze experiențele atomice?

Un început încurajator există deja: societăți și organizații cu scopuri ecologice și de apărare a mediului. Astăzi, asemenea organizații sunt recunoscute pe plan mondial. Activitatea și influența lor se fac tot mai mult simțite.

În fața acestui mediu ostil și degradat, numai funcționând ca om complet, armonios interior, perfect lucid, vom putea ajuta corpul să-și declanșeze mecanismele sale de adaptare biochimice, fiziologice și organice. Iar atenția globală este singurul instrument care ne integrează în prezentul viu activ și real, unindu-ne cu Energia Cosmică.

8. ALUZIA

Vorbă, aruncată-n treacăt, spusă cu adres-anume,
Când un vorbitor, ca "sine", direct nu-ndrăznește-a spune;
Aluzia-l folosește deseori ca o momeală,
Omului se-nține-o cursă, prin formulă nelolală.

•

Uneori, fâptulitorul urmărește o schimbare
De structurare mintală, exprimată-n comportare,
Alteori se urmărește chiar meschinul avania,
Ocolirea abordată ca formulă de sonda].

•

Bătrân "eu", încărungit de puzderie de rele,
Poți vedea toate deodată și că ești una cu ele?
Fără scop anticipat, poți real să te-nălănești?
Poți realiza spontan, cât de mult te prețuiești?

•

Că în formularea hădă tu ți-ai aduci amărăciune?
Că te socotești abil; a fi chiar înțelepciune?
De fapt, ești un ins debil – rob, prin timp înălănuț!
Prin știut și prin cuprins, structural împătimit!

•

Prin scopul ce-l urmărești, clar ți-arat-a fi-nțeleasă
Toat-a vulpii viclenie, tu, de ea, prins ca-ntr-o plasă!

Că-n amăgire-ți clădești al tău meschin beteșug,
Și că "Sinele"-l mărești, prin acest prost vicleșug!

•

Vezi că-n lume, rău-ății, tu prin tine-i dai amploare,
Că, a timpului prezență e focar de degradare?!
Văzutul pătrunzător e moment de dizolvare,
Cu desprinderea de "sine", devii forță creatoare!

•

Tot ce-i josnic – viclenie, aroganță, vanitate.
În lumina cea ivită sunt deodată spulberate,
N-avem în vedere scop, nici anume motivare,
Astfel vine pacea – activă cu iubirea Sfinților.

Aluzia este o exprimare pe ocolite. Însul, care o folosește, evită, dintr-o anumită motivație, să se adreseze mai limpede și deschis. Să ne oprim asupra câtorva cauze, care determină acest comportament în relațiile umane.

– Un sentiment de jenă sau rușine, este unul dintre cele mai frecvente cazuri. Se urmărește, fie curmarea unor atitudini reprobabile, fie doar atenționarea asupra unui fapt deja consumat.

– Altele, ea este folosită ca o momeală, pentru a determina pe cineva să divulge anumite stări de fapt. Ipocrizia sau – exprimat metaforic – diplomația, dispune de o întreagă paletă de șiretlicuri în acest sens.

Unii folosesc aluzia cu scopul de a corecta pe cel care greșete. Așadar, are la temelie bună intenție, care, nu întotdeauna, se sfârșește în chip fericit. Binele intenționat poate să provoace ca reacție un final diametral opus.

În sfârșit, aluzia mai este folosită, vizând încă de la început, un interes meschin. Acela, care o folosește, se identifică, în mod desăvârșit, cu un scop bine determinat. Din imbold egoist sau răulăcios, se urmărește fie păgubirea, fie compromiterea persoanei provocate.

În toate cazurile amintite, indiferent de rezultatul vizat – nobil sau josnic – ne găsim în fața unei atitudini egocentrice. De la bun început, întreaga aluzie este inițiată și pusă în aplicare de ego, care are pretenția că știe și cunoaște anticipat ceea ce este bine sau rău. Abilitatea sa este, în mod eronai, autoapreciată ca înțelepciune, conducând în acest chip, la degradarea lui morală.

Vanitatea, orgoliul și trufia cunoscătorului iau proporții nebănuite cu fiecare așa-zis succes al rezultatului urmărit.

Prin repetare, aluziile meșteșugit întocmite, devin obiceiuri, care fortifică cetatea ego-ului, mărinnd proporțional și sclavia ființei umane.

Un asemenea comportament va determina, în mod înerezit, o și mai mare deteriorare a întregii societăți. Fiindcă insul și colectivitatea se influențează reciproc.

Cunoașterea de sine ne poate desprinde de acest comportament psihologic, arogant și viclen, folosit în mod neloial în relațiile noastre cu semenii. Și iată cum se poate atinge această înțelegere, nu numai intelectuală, ci prin experimentare directă a fenomenului respectiv.

Dacă suntem foarte atenți, la primul impuls al gândirii obișnuite cu aluzia, acest început se destramă instantaneu, odată cu eliminarea energiei care l-a determinat. Atenția este înlocuită ca o flacără, care arde și spulberă orice început al gândirii, ca reacție a minții condiționate de timp.

În vidul psihologic, astfel creat, practicantul întâlnește gândirea pură, în care iubirea, care ne cucerește întreaga fire, oferă atitudini și dă răspunsuri inteligente, la fiecare problemă de viață. Replica intuitivă ne revelează soluții infailibile. Numai în această ipostază ni se descoperă în ce fel ne putem ajuta semenii aflați în dificultate.

9 AMĂGIREA

În omul cel incomplet, embrion în dezvoltare,
Unde domină gândirea, îmbibată de plăcere,
Are cuib și amăgirea, însoțită de durere.

•

Din ce știm, din ce nu știm, din ce-avem sau nu avem,
Din anume-năplădiri, ba chiar și din neîmplinire,
Ne arogăm importanță, copleșiți de amăgire.

•

Deseori, prin zbor de gând, ne întoarcem la ce-a fost,
Și imaginar culegem fructul care ne-a plăcut;
Totu-i fals, complet absurd, acest învechit trecut.

•

Tot de ieri fiind posedați, ne proiectăm către mâine,
Și, din nou, ne amăgim, în prezentul viu, intens,
Care-i practic, ignorat și lipsit de propriul sens.

•

În tot timpul, amăgirea are-n şubredul cuprins
Amărăciuni – suferinţe, care pier în mod firesc
Când "ego"-ul se destramă cu toate ce-l însoţesc.

Când voit, deci conştient, alte fiinţe amăgim,
Practic, pe noi ne-nşelăm şi-l dăm "sinelui" impuls:
Mai profundă degradarea, omul din prezent e smuls.

Când iluzia – înşelarea – e văzută şi-nţeleasă,
Trăitoru – în clipa aceea – golit de dualitate
E cuprins în Necuprins, devenind Realitate.

Clipele de el trăite, prin contact nemijlocit,
Nu se mai înregistrează, memorate de mintal,
Spre a fi apoi reluate ca "ego" congenital.

Prin corecta întâlnire n-apar resturi din trecut,
Care să umbrească noul – nou prin orice apărut,
Totul curge de la sine, în afar-de orice vrut.

Proaspăt omul, la fel clipa, cu fiecare-nţâlnire
Astfel, viaţa-nţâmpinată în a ei sfântă mişcare,
Fiinţa mereu împlinită prin atenta integrare.

Numai în omul care funcţionează incomplet, sub incidenţa reacţiilor gândirii condiţionate, se cultăreşte această amăgire. De fapt, ea fiind o traumă psihologică, este structural legată de moduri defectuoase ale trăirii la nivel intelectual.

Din cumulumul de cunoştinţe sau posesiuni materiale, din anumite împliniri sau chiar din insuccese, ne arogăm importanţa psihologică, copleşiţi de această amăgire.

Uneori, zburdălnicia minţii se întoarce la clipele trăite cândva, pentru a gusta imaginativ tot ceea ce s-a făcut cu plăcere.

De asemenea, sub influenţa aceluiaşi trecut, acum doar imaginar, deci mort, se proiectează spre un viitor nesigur, cu unicul şi acelaşi scop, de a culege roade, care delectează şi satisfac simţurile.

În tot timpul, amăgirea are în şubredul ei cuprins şi amărăciunea. Practic, această amărăciune declanşează suferinţa traumatică.

uzantă, care conduce în mod fatal, la lipsa de înțelegere a vieții, în scurgerea ei normală, cuprinsă în imuabila "Lege a mișcării universale".

Tot la fel, urmărind împlinirea unor interese meschine, ne străduim să dăm impresii eronate, indentificându-ne cu rolul amăgitorului. Este o altă stare a propriei noastre degradări morale. Tentativa de a înșela pe alții are repercusiuni negative numai asupra noastră.

Asemenea impulsuri devin, prin repetare, cu trecerea timpului obișnuințe apreciate chiar ca firești, perfect raționale. Or, întregul comportament al omului stăpănit de influențele trecutului, nu poate fi decât anormal. Orice deplasare psihologică din câmpul realității prezentului, îmbracă acest înveliș iluzorlu, derutant, amăgitor.

Oare vedem și înțelegem noi aceste simple semnalări?! Suntem noi destul de lucizi și în măsură să le cuprindem în mod global cu flacăra atenției?

Întâlnirea corectă, simplă, spontană și atotcuprinzătoare cu formele amăgirii, de care aminteam, va conduce, pe loc, la dizolvarea acestora. Nu se urmărește scop sau ideal în practicarea acestui experiment.

În golul psihic, creat odată cu tăcerea neforțată a gândirii, mintea devine infinită, puritate absolută, indivizibilă. În această minte se reflectă esența divină din fericitul trăitor, care transformă radical omul sclav al propriului "sine".

Clipele astfel trăite, prin natura lor noutate absolută, refectionează integritatea ființei umane în Nemișcatul Absolut. Altfel exprimat, este o topire reală a noastră în Eterna Divinitate.

10. AMBIGUITA

Un "ego" setos, năuc, ce prin timp vrea să sporească,
Prin îndemn istovitor, spre un fel să se-implinească,
Faimă, glorie, avere de stringentă importanță,
Îi sunt sclavulul drept luană, îmbibată de-aroganță.

•

Furtunoasă e pornirea, crunt război orice mișcare,
Neîncelat s-aflină ura, în final de confruntare.
Ea-i un foc pârjolitor, ce distruge totu-n cale,
Căci e sub puterea legii devenirii personale.

•

În mișcarea-i turbulentă, suntem noi ce ne-afirmăm.
Îndârjiți urmând un scop, căruia ne conformăm,
Adevărul se exclude prin ideea urmărită
Căci fapta egoistă, e fapta neimplinită.

În ambiția sectară găsim explicații la toate,
Dar, cuprinse laolaltă, ele-s, practic, eronate.
Pedagogii o atestă c-ar fi fericit motor,
Că omul prin ea ajunge veritabil creator.

Politica-i câmp imens, semănat cu multe-ambii,
Fals găsiindu-și motivarea, c-ar fi-nalte competiții;
În sport, arte sau școli, își găsește locul ei,
Aducând justificări că-i un fericit tei.

Comportarea-ambicioasă, când există, izolează,
Ea distruge armonia, viața lumii degradează,
Șubrezește sănătatea și-i nefastă în relații,
Fiind pomire egoistă – dornică de satisfacții.

Putem noi spontan cuprinde ambiția ce-njosește?
Cu fericita-nlănire, ființa noastră se-ntregește!
În această conjunctură, toată-ambiția dispăre,
Și-n gol vine – înțelepciunea cu fireasca-nnobilare.

Această faptură cu pretenții de ființă umană rațională, mișcându-se în interiorul închisorii, pe care singură și-a zidit-o, nu-i altceva decât un neînsemnat fragment plin de ambiții, timorat la fiecare pas de o viață pe care nu o poate înțelege. Teamă de necunoscut face din acest om incomplet un adevărat handicap.

Devenirea urmărită ca ideal spiritual solicită un consum imens de energie, cu efecte dezastruoase, atât asupra corpului fizic, cât și la nivel psihologic.

Ambiția de a fi "cineva", de care să vorbească lumea, cu respect și admirație, dă impulsuri șubredului ego, de împlinirea unor idealuri haotice urmărite.

Faima, gloria, renumele, ca și acumulările de bunuri materiale sunt urmărite cu îndârjire, chiar cu prețul încălcării celor mai elementare norme de conduită morală. Ambiția, prin natura ei, prile-

juește ură împotriva a tot ceea ce se opune intereselor personale.

Lăcomia – niciodată satisfăcută, face din ambițios cel mai sărac om dintre săracii acesti lumi.

În ambiția sectară, oamenii găsesc justificări intelectuale, pe care încearcă să le acrediteze valabilitatea. Astfel, pedagogia o socotește drept mijloc de împlinire profesională și atingere a fenomenului de creație.

Oamenii antrenați în sfera preocupărilor cu caracter politic privesc ambiția ca mijloc onest și inevitabil în confruntarea diferitelor programe de aplicare, spre binele cetății, și locuitorilor săi.

În aremele sportive, ca și în practicarea diferitelor arte, întâlnim ambiția, ca element determinant al câștigării primului loc. Folosirea acestui instrument conduce ineluctabil la izolare, egocentrism.

Și acest mod de a privi lucrurile îi aparține tot "cului" efemer sau conștiinței de suprafață, la nivelul căreia omul funcționează deficiar. Încă din capul locului, armonia interioară a ambițiosului este, practic, distrusă. Relațiile interumane compromise. Însăși sănătatea fizică este tot timpul afectată de impulsurile aberante ale acestuia.

Dacă acestea sunt efectele ambiției -fapte certe, care nu pot fi contrazise – ce ar trebui să facem ca ele să nu mai aibă loc; eventual să dispară în clipa când ele intervin în mod mecanic?

Înlocuirea ambiției, prin recurgerea la o anumită metodă inițiată de intelect, nu ar fi decât un alt aspect al aceleiași ambiții, operând ca dualitate. O luptă epuizantă a două ambiții, care nu va înregistra decât un rezultat amăgitor, pe potiva și conținutul lor, totdeauna limitat.

Iar, în final, ne întrebăm: Ce-i de făcut? Ce atitudine nu degradează, nu tulbură, nu prilejuește ură în clipa când se dă startul?

Când iubim ceea ce facem, adică ne dedicăm cu trup și suflet faptului respectiv, devine inoperantă orice ambiție. Ne vom iubi adversarii cu care ne întrecem și, în final, îi vom îmbrățișa în mod sincer pe acela care a fost mai bun decât noi.

În lipsa ego-ului și dominarea iubirii, totul se realizează în mod firesc. Bucuria învingătorului va fi la fel simțită și exprimată și de către cel învins. Nu este nici o exagerare! Cine a întâlnit măcar o singură dată iubirea de care vorbim, a putut să constate singur, că, acolo unde există Ea, nimic altceva nu mai poate să fie. Plenitudinea ei ne copleșește înueaga ființă.

11. APATIA

Corp și psihic lăncezesc, dezgustul și-amărăciunea
În apatic se-nvălnesc, anulându-i prospețimea:
Cu ea, neînțeles prezentul, viu, activ și veșnic nou,
Ce-și așteaptă înțelesul pe întreg parcursul său.

Nesimțirea, îndolența îl transformă-n obiect,
Energii ce vegetează, înscriind un prost efect,
Infectează tot "ce este" prin al lor impuls netrebnic,
Structurare inactivă prin al său trecut vremelnic.

În supremul său dezgust, apaticul – hăd – meschin,
Existența sa-i aridă, cu suferințe și chin.
Viața are ritmul ei, clar, precis determinat
Și spre înțeles pretinde întâlnitul adecvat.

Clipa-i ritmul exprimării, unitar întreg cuprinsul.
Proaspăt fiecă respir, integral cu înțelesul;
Ea-i la fel cu-o apă vie, care curge neîncetat,
Ca o dulce melodie, nicidecum prinsă-n repetat.

Apalia-i apă moartă, cum e apa-ntr-o băltoacă,
Stătătoare, învechită, în substanța ei opacă.
Vindecarea se obține numai într-un singur fel,
Prin "Cunoașterea de sine", de apatic – doar de el.

Contactul direct cu clipa îl transformă-n demiurg.
Stătătorii drum deschide, prin zăgazuri ape curg;
Ființa-nțreagă se extinde la dimensiuni imense,
Și-adevărul-i clar cuprins cu elucidări complexe.

Stocul de impurități de milenii adunate,
Cu momentele-nvălnirii sunt pe loc eliminate,

Ce-a fost cândva apatie – un om static – neînțeles,
Acum, foc și energie, într-un triumfal progres.

Apatia este o depresiune sufletească sau stare de sinecează sau inerție, care pune stăpânire pe un om, împletindu-i existența cu dezgust și-amărăciune.

O asemenea atitudine în fața realității vieții – aflată într-o permanentă mișcare – noutate absolută de la o clipă la alta – reflectă prezența unui ego deficitar energetic.

Înclinația inițială spre lene – devenită prin repetări obișnuită – face din apatie un semen greu de suportat. Deseori, meschinăria și cinismul îi sunt armele preferate, prin care încearcă să-și intimideze interlocutorul, când acesta se oferă să-l ajute.

Îndrăgirea exagerată a unei vieți vegetative nu poate să-i aducă unui asemenea nefericit, decât o permanentă confuzie, lesută cu cele mai sumbre gânduri. Urățenia și dezordinea interioară se reflectă, fără dubii, și în mediul ambiant, în care apaticul își duce existența.

Viața apaticului excelează prin stagnare și inconștiență. El nu realizează nici măcar intelectual absurditatea care-l marchează dureros tot timpul, că viața sa i-a fost acordată cu un anumit scop și o anumită rațiune a destinului propriu.

Apatia este apreciată adesea de o boală complexă, dar perfect tratabilă. Singura terapie care o poate salva este Cunoașterea de sine. Iar medicul curant nu poate fi altcineva decât bolnavul însuși. Singurul medicament cu eficiență asigurată este doar atenția și nimic altceva!! Se pune însă o condiție. Acest handicapat să dorească apăsător propria lui vindecare!

În el, ca, de altfel, în fiecare făptură umană, există aceeași născădă a iubirii – prin natura sa divină – gata oricând să curețe orice impuritate psihologică. Să-l dăm, deci, prilejul să-și îndeplinească nobila misiune.

Practic, iată cum se concretizează acțiunea transformatoare. Fără hotărâți, vom încerca de zeci, chiar sute de ori – dacă va fi cazul – să-l dăm toată atenția mișcării vieții, așa cum se manifestă ea, ca noutate și surpriză pe clipe de înregistrare. Acest contact simplu, ne transcende fulgerător, din dimensiunea limitată a ego-ului prostănac, într-un alt climat, unde ne descoperim ca gândire pură, nelimitată, plină de energie și bucurie fără margini. Este o stare de conștiență lucidă, care ne mulțumește în chip desăvârșit. Nu mai dorim nimic altceva. Deplinătatea funcțională a acestei conștințe ne oferă starea de fericire, lipsită de orice motivație obiectivă.

Această clipă de trăire, întâlnire și descoperire a Adevărului Absolut, nu numai că spulberă întreaga apatie, dar ne și revelează că una suntem cu Izvorul Vieții Veșnice. O dată descoperită Sacra-

litatea ființei noastre, ea singură operează transformările de rigoare ale omului, de întreaga alcătuire nefastă a tiranului ego – încriminat de haosul și nefericirea din noi și lumea întreagă.

Așadar, numai în această conjunctură, a întâlnirii cu noi înșine, vor putea fi eliminate acele impurități, care împiedică desfășurarea normală a acelor energii benefice, transformatoare, în măsură să unifice ființa umană cu Dumnezeu.

12. APROFUNDAREA

Astăzi, omul actual, mult prea mult solicitat
De lumea exterioară, este tot mai mult stresat,
Degradarea s-adâncește în mod clar, revelator,
Cu oricare-ndepărtare de-al său for interior.

•

Confuzia mai mult crește, mai puțin el se-nțelege,
Ignoranța ia amploare și tot ce e rău culege.
Când trăim la suprafață, viața-i mereu agitată,
Frunză purtată de valuri pe marea cea-nvolburată.

•

Luăm din viață particule, socotindu-le esențe,
Și-n cumplite-aversiuni se ivesc ades demențe;
Urmărim numai fragmentul de plăcere programat,
Restul e confuz, haotic, neînțeles, neacceptat.

•

În noi niciodată pace, în tot timpul agitați
Când stăpân e senzualul – prin el – complet posedați.
Luând contact cu agitare – prin cunoaștere directă,
Vine-ndată liniștirea – integrarea cea perfectă.

•

Astfel se deschide calea de acces spre profunzime,
Prin ea, ființa infinită într-o strictă prospețime.
Start – Cunoașterea de sine – cale individuală,
Corp și psihic laolaltă cu ființarea integrală.

•

Omul, ca ființă completă, înțelege-n chip perfect
Viața în al ei complex, prin contact în mod direct.
Astfel se produc mutații – noi cu lumea-n uniune,
Ca o binecuvântare, însoțiri de înțelepciune.

Ne-am născut în această lume, în care haosul psihologic reprezintă nota dominantă în relațiile dintre oameni. Or, în acest climat confuz și traumatizant, noi nu putem primi alt gen de educație, decât al generației respective. Prin unnare, ne-am însușit, odată cu dezvoltarea noastră în timp, aceeași mentalitate a părinților, educatorilor și, în general, a mediului economic, politic și social de coabitare.

În ultimele șapte decenii, omenirea a înregistrat pe linie tehnică, salturi spectaculoase, greu chiar de imaginat de generația anterioară. Multe din descoperiri sunt de un real folos. În schimb, altele, degradează progresiv întreaga natură și, prin ea, structura noastră fizică.

Deosebit de aceasta, fiecare nouă descoperire ne-a atras tot mai mult spre lumea exterioară, îndepărtându-ne corespunzător de adâncurile ființei noastre. Unii, impresionaji în așa măsură de lumea exterioară, au ajuns până acolo, încât să-și renege însăși existența viului, etern și neschimbător, aflat în profunzimea ființei proprii.

Trăirea la suprafața conștiinței – ca minte particulară prin natura ei egoistă – nu oferă altceva decât confuzii, amărăciuni, contradicții, conflicte – traume psihologice cu efecte asupra corpului fizic. Știutorul, cu imaginea frumoasă de sine, plin de vanitate și trufie, nu poate fi decât un nefericit. Punând preț pe false valori, el se izolează în tunelul său de iluzii, devenind un biet fragment, pe căl de ignorant, pe atât de nefericit.

Pentru acest semen, sclav al propriei importanțe, punem această întrebare: Poate el, oare, să atingă acele străfunduri ale ființei sale și să descopere singur Sursa Inteligenței?

În mod sigur, poate, dar numai într-un singur fel, și anume când, perfect cinstit cu el însuși, își dă seama de deșertăciunea și instabilitatea mănunchiului de cunoștințe care-i limitează câmpul cunoașterii. Altfel zis, când conștientizează că este sclavul cunoștințelor pe care le posedă.

Inteligența este liberă de orice condiționare și ea își afirmă prezența prin replici intuitive, când mintea cunoascătoare, lăce, smerită în fața Necuprinsului.

Numai atingând această stare funcționăm ca ființă depînă – cu o minte nouă, pură, necontaminată de cunoașteri anterioare, – putem întâlni noulătea constantă a vieții în perpetua ei mișcare. Feri-

cirea, la care aspiră fiecare om, nu poate fi înălțată decât în această ipostază.

Aplicarea personală și corectă a acestui experiment vă oferă cerūtudini, susținute de efecte imediate.

13. ASCETISM

Fuga omului din lume, îndrăgind însingurarea
Spre a lui ascensiune – țel suprem – realizarea.
În această abordare, Insul e centrat pe el
Și-n meschinul egoism, urmărește un model.

Pas cu pas, prin conformisme – o searbădă imitare,
Urmărită cu-ndârjire și cu proprie-ngâmfare,
Cât mai des își poartă gândul spre divinu-nchlpuit
După deșarta-i credință – doar un produs măsluit.

Ascetul, urmându-și calea, pune preț pe renunțări,
Pentru el esențiale – cuplate cu-nerșunări:
Hrană, veșminte, odihnă, luptă aprigă cu sine,
Cu gândirea cea hoinară, legală de rugăciune.

Prin disciplinări mintale, unul – real vrăjitori:
Citesc gânduri, prevestesc, deseori vindecători,
Ba se-nalță și în văzduh, înviază chiar și morții,
Alții, speculându-și forța, se comportă ca despoți.

Suita de fenomene – drept minuni apreciate,
Sunt în lume întâlnite din vremuri îndepărtate,
Toate, fără osebite, sunt produsele gândirii,
Antrenată de voință, cu dârzeniile firii.

Ele devin chiar pericol – dau importanță de sine,
De "ego" infatuat – ce se crede – înțelepciune.

Realmente-ajuns pe culmi – cu dñinul integrat,
Totul este amăgire – un biet rob încălțușat

•

Adevărul-împlinirea omului neîmplinit,
Are loc când tot trecutul – hădul "sine"-i amușt.
Practic, acesta dispore când e-nlămpinat "ce este",
Fără lupte și eforturi, fără traume ascete.

•

Simplitatea întâlnirii e un dizolvant total,
Și-n "nimicul" ce s-așterne, omul integrat real.
De-acum, fără-dimensiune și-n perfectă puritate,
Contopit în înfinit, este Om – Divinitate.

Odinioară, viața de ascet era frecvent întâlnită, atât în lumea creștină, cât și în alte religii. Între timp însă, fenomenul a fost reconsiderat, temelnicia lui fiind pusă sub semnul îndoielii eficienței practice.

Dar, împreună să încercăm a ne apropia de această temă și să vedem ce motivație stă la temelia acestui act de curaj, ieșit din comun.

Ne vom referi numai la acel om cinstit, care și-a pus în gând să-și desăvârșească modul de gândire, exprimare și acțiune. Privit din acest unghi, un asemenea om merită respect și legitimă admirație. El aspiră la desăvârșirea comportamentală a propriei ființe, la curățirea mântuirii sau integrarea sa în divinitate. Acesta fiind idealul său, să vedem în continuare cum înțelege să și-l realizeze. El apreciază că viețuirea în lume constituie un obstacol care întârzie sau chiar barează ascensiunea. Și pleacă undeva departe de lume și de orice tentație, care l-ar putea deruta.

Chiar de la început pune preț pe renunțări. Sumar înbrăcat, năncare puțină, odihnă redusă la minim, luptă aprigă cu gândurile, rugăciune neîncetată, efort mental îndârjit, spre a se identifica în chip cu totul desăvârșit cu modelul pe care și l-a ales. Autodisciplinarea minții prin eforturi de voință este și rămâne preocuparea lui de seamă, având mereu privirea aliniată spre supremul ideal.

Această luptă înverșunată a practicantului cu el însuși poate declanșa o seamă de fenomene de parapsihologie ca: citire de gânduri, clarviziune, vindecări spectaculoase, prevestiri etc.

Asemenea fenomene sunt cunoscute încă din antichitate. Multe din acestea erau săvârșite de persoane neimplicate în nici un fel de practici cu caracter religios.

Astăzi, fenomenul este arhicunoscut, relevant, mai ales în ceea ce privește vindecarea a o mulțime de boli, prin simpla atingere sau chiar vindecări la distanță.

Toate fenomenele de care aminteam sunt opera unor energii, care se găsesc în stare latentă în fiecare om. La unii, ele se declanșează în urma unor practici, la alții în mod spontan, fără vreo anume intenție sau dorință din partea operatorului.

Ascetul care dispunea de o asemenea însușire, era apreciat de lumea înconjurătoare ca sfânt, făcător de minuni. Activitatea acestui ascet era astfel evaluată ca operă directă a divinității. În mare pericol se află însăși moralitatea acestui ascet, dacă se asocia unei asemenea păreți supraevaluându-se.

O analiză de ansamblu ne demonstrează că, întraga activitate a unui asemenea ascet este, prin excelență, egoistă. Însăși plecarea sa din lume spre a împlini un ideal, este opera ego-ului, care se vrea deosebit de ceilalți muritori – un sfânt ca împlinire supremă.

El părăsește lumea însoțit de ego – dușmanul cel mai înverșunat al idealului său. În acest fel, tot ceea ce inițiază devine o confruntare a două dorințe, a omului vechi, cu rădăcini adânc înșirate în structura mintală și dorința firavă, care tinde spre un model imaginar. O realizare superficială sau iluzorie îl azvârte în capcanele vanității, degradându-l și mai mult ca înainte.

Muncă istovitoare zadarnică, sortită eșecului chiar prin actul de decizie. Toată truda, plină de încheștări violente cu un diavol imaginar, este și rămâne o simplă activitate intelectuală, inițiată și desfășurată în interiorul ariei, care definește captivitatea condiției umane.

Practica, readusă în mod permanent spre sine, unde "eu" și "sufletul meu" revin în mod obsedant, se definește prin ea însăși, ca un veritabil exemplu de "egolatrie".

Pentru descoperirea Adevărului și împlinirea omului, care funcționează defectuos, nu este deloc nevoie, nici de fugă din lume, nici de traume ascece. Dimpotrivă, trăirea în mijlocul societății, în contact cu lumea, cu neprevăzutul adus de viață, ne oferă cele mai bune condiții de a ne cunoaște, așa cum suntem, și nu cum am dori să fim.

Simplitatea întâlnirii cu manifestările propriului "ego", fără să urmărim scop, ideal sau model de imitat, ne va demonstra pe loc, începutul demolării acestuia. În vidul psihologic, care survine după fiecare întâlnire corectă cu noi înșine, își face apariția Sacrul – existent în profunzimea ființei noastre – ca stare de Conștiință Pură, care operează prin simpla lui prezență, transformări radicale, benefice.

Omul nou, prin natura sa intimă "Esență Divină", numai în acest chip se stălmăcește ca început al descoperirii Împărăției Cerului, cu reverberații evidente, alături asupra fericitului practicant, cât și a mediului ambiant.

14. AȘTEPTAREA

Și-n final, ce așteptăm? "Ego" dizolvat prin sine?
Sau dorim acea iubire, oferită drept minune
De un mesager ceresc – o făptură-nchipuită?!
Ori dorim o transformare, drept plocon de noi primită,

•

De la lumea din afară: zeu, maestru sau un sfânt,
Căroră ne-am consacrat – atașați prin jurământ?!
În oricare așteptare, este veșnic separare,
Ființa noastră-i divizată dup-a ei înfaluare:

•

De o parte, cel ce-așteaptă, de-alta, lucrul așteptat.
Astfel, întregul "ego" e prin sine divizat.
Iar în perimetrul lirii, se va isca bătălie,
Cu eforturi fără rost – risipiri de energie.

•

Va fi permanent conflict între realul vădit
Și faptul ce-am vrea să fie – idealul urmărit;
Nu-i nimic de așteptat, nici nu vizăm un final.
La muncă – acum – pe loc – ne angajăm integral.

•

Nu e cale cu efort, mintea nu-i încorsetată
De dorința insistentă, ce se vrea realizată;
Gol de imagini, credințe și cu totul relaxat,
Strict se urnărește clipa cu întregul său climat!

•

Clipa este mereu alta, este-ntotdeauna nouă,
Cum în orice dimineață aflăm pe petale rouă.
Reacția strict pătrunsă – percepută cât mai bine,
Se transformă-n claritate și devine acțiune.

•

Nu vom face analize, nici nu stabilim valoare,
În cuprins rezidă totul, legat de orice mișcare!
Este muncă zi de zi, de om harnic și cinstit,
Realizată prin clipă, ceas de ceas, neconținut.

Nu anticipăm nimic, strict uniți cu clipa-n mers,
Când dispar ce-i strâmt și mic în oceanul cel imens,
Și-nu-o zi – cândva – se-nlămplă, fără nici o așteptare,
Acea împlinire sfântă de "Sacra Iluminare".

În "ego"-ul fisurat, lumina ne copleșește,
Ca o binecuvântare, care curăță, sfințește;
Atenția folosită ca mijloc de împlinire,
Altă cale nu există de-a-nvălni Marea Iubire.

În decursul mileniilor de existență ca ființă rațională, omul a descoperit multe și minunate taine ale naturii, adaptându-le la nevoile sale cotidiene. Dar nici una din aceste descoperiri, sau cele care-și așteaptă rândul, nu poate fi comparată cu descoperirea Sursei Sacre, aflată în străfundurile ființei proprii. Aici este taina Vieții Eterne și Izvorul nesecat al Fericirii fără margini, la care aspiră, mai mult sau mai puțin conștientă, fiecare făptură umană.

Inteligența și iubirea creatoare din acest focar de dragoste și bunătate ne trimite, în mod constant, îndemnuri spre desăvârșirea noastră, ca adevărate creații divine ce suntem.

Și noi, cum răspundem la toate aceste sfinte chemări? Ce așteptăm?

Prin educația noastră ni s-a spus că, pentru împlinirea idealului nostru spiritual, să ne rugăm la un sfânt, maestru, învățător sau un dumnezeu imaginar. Deci, rugăciunea împletită cu permanente eforturi de voință și diverse sacrificii și mortificări, sunt elementele de bază, care ne garantează desăvârșirea.

Urmând această practică, ce constatăm? Mai întâi divizarea ființei în rugător, rugăciune și scopul sau idealul urmărit. Apoi urmează intermediarul, ca protector sau, eventual, martor, care să depună în favoarea noastră.

Dar, să mergem și mai departe, folosind rațiunea sprijinită de fapte, care nu pot fi contestate. Întregul proces, prin care urmărim sacralitatea ființei și integrarea ei în Marele Necuprins, are loc în interiorul structurii noastre limitate, adică, a ego-ului.

S-a mai acreditat conceptul existenței Harului Divin, care ne-ar oferi mântuirea, ca un dar coborât din Cer. Și în această alternativă, ne proiectăm un interes strict egoist, așteptând să ne cadă ca un plocon.

Încă de la primul pas al aplicării acestei metode, practicantul săvârșește o gravă eroare, închipuindu-și că, ajutat de conținutul conștiinței sale, poate să cuprindă Necuprinsul.

O face din ignoranță, neștiință sau din vanitate, pe fondul unor cunoașteri păstrate memoria?!

O asemenea abordare o considerăm irațională! Chiar simpla tentativă se definește singură ca fiind lipsită de cea mai elementară pietate!

Mintea particulară a omului, oricât de erudită ar fi ea, este și va rămâne neputincioasă în a cuprinde ceea ce este Infinit, Alotcuprinzător și Nemișcat.

Dacă o asemenea minte își vede cu-adevărat neputința, ea singură își încetează orice fel de activitate.

De-acum, în ipostaza de smerenie, are loc o mutație spectaculoasă. Mintea devine spontan lucidă, extinsă la nivel universal și liberă de orice precunoaștere.

În acest climat de pace și armonie interioară, se reflectă ca-ntr-o oglindă Omul Adevărat, ca Esență Divină. El se manifestă pe clipe, prin impulsuri de iubire și Frumusețe, care se reînnoiesc fără încetare. Flacăra atenției – calitate a Sacrului – este singurul instrument care ajută la demolarea ego-ului.

În concluzie, nu așteptăm nimic de la nimeni, nici din lumea exterioară și nici din lumea interioară.

Perfect atenți, întâmpinăm fiecare reacție a minții ca: gând, imagine, dorință, sentiment, fără să urmărim vreun anumit scop sau ideal. Simplitatea acestei întâlniri spontane, directe și nemijlocite, contribuie la destrămarea omului vechi.

Astfel de întâlniri vor determina cândva, o incizie în centura de foc a ego-ului, prin care vor începe să se elimine energiile care i-au determinat structura. Acesta este fenomenul eliberării, care apare ca surpriză. Nimeni nu-l poate prevedea, imagina sau forța. Realizarea lui în timp, depinde de râvna practicantului, ca și de grosimea fortificațiilor în care este închis omul vechi, creație a timpului și spațiului care-l condiționează.

Rămâneți singuri cu dumneavoastră înșivă! Puneți în practică, așa cum am arătat, fără să urmăriți sau să adăugați ceva și veți descoperi singuri, că roadele nu se vor lăsa așteptate. Cheia succesului se află în dumneavoastră și meritul folosirii ei vă aparține în întregime.

15. ATENȚIA

Rază sfântă de lumină, luminând ce-i nebulos,
Sprijin ce desprinde omul de-al său "ego"-ntunecos,
Ființa, prin ea, integrată, cuprinde orice mișcare,
Vede, ascultă și învață și-n același timp și moare.

•

Apoi, iar la fel renaște și pe toate le pătrunde,
Căci, în raza-i de lumină, nimic nu se poate-ascunde,
Clar, lucid, totul cuprins, la fel, complet înjeles
Exclus orice fel de dublu, n-avem alte căi de-ales.

•

Când suntem total atenți, nu-s greșeli, nici contradicții,
Nu-i motiv de tulburare și nu se lvesc ambiții;
Ascultăm cu simplitate orice zgomot care-apare,
Nici când urmărind ceva, nici un fel de estimare.

•

Iar, în liniștea totală, nu e decât armonie,
Căci dispar conflicte, temeri, absorbite-n bucurie.
Astfel de-nsușire-activă nu-i formată prin voință,
N-are scop de împlinire, conexat la vreo credință.

•

Ea apare foarte simplu, ca neliind "ceva" dorit,
Când, spontan, clipăi cuprinsă și "ego"-ul amușit.
Văzutul și auzitul sunt atențici suport,
Așa moare tot trecutul, fără să facem efort.

•

Am putea realiza privitul instantaneu,
Făr-a pune etichete? Este oare-așa de greu?
Astfel devenim atenți, fără nici o motivare,
Viața, asta ne pretinde, să fim cu ea-ntr-o mișcare!

•

Când atenția lipsește, ființa-n mare neputință.
Aroganță, temeri, zbucium – toldeauna suferință.
Fericitul ce-o întâlnește află reala iubire,
Însoțită încontinuu de Suprema Fericire.

Atenția are o importanță universală în practica Cunoașterii de sine. Ea nu poate fi cultivată sau dirijată de către mințile particulare, adică de conștiința de suprafață a ego-ului.

În nici un caz, nu trebuie confundată cu concentrarea, unde întâlnim voința, care urmărește un anumit scop sau ideal. Deci, în concentrație, există actul decizional, susținut, în prealabil, de intenția împlinirii unui rezultat.

La fenomenul "atenție" nu există, sub nici o formă, acest dualism, adică eu și atenția, care are în vedere împlinirea unei opțiuni.

Practic, ea se declanșează spontan și direct la orice zgomot-surpriză, determinat de mișcarea permanentă a vieții. Lumea exterioară ne provoacă în fiecare clipă, prin sunete și culori, mereu altele, într-o constantă varietate.

Tot la fel, suntem provocați și de lumea noastră interioară, prin gânduri, dorințe, imagini. Unele sunt reacții ale minții la incitațiile din afară ale ființei noastre. Altele apar din prisosul conținutului conștiinței, înmagazinat în urma experiențelor anterioare, din această existență, sau, în șirul de reîncarnări, din trecutul nostru ancestral.

Atenția este întocmai ca o rază de lumină, prin care ființa complet lucidă vede, aude, înțelege și acționează concomitent, în chip desăvârșit. Și tot ceea ce este conștientizat în acest mod, de îndată și dispare, fără să lase urme.

În locul gol – vid psihologic absolut, instalat în mod natural – practicantul se integrează în Marea Energie Cosmică. Sau, altfel explicat: această clipă de liniște reprezintă o fereastră deschisă spre Infinit.

În această ipostază, Sacrul – existent în noi – se revelează ca fiind perfect integrat în Infinitate. Numai trăind efectiv acest moment de uniune, putem afirma: Eu și întregul: "Una", adică, "Un Tot" inseparabil. Mintea, inima și întreaga ființă se topesc în această unică și Infinită Energie.

Ce simțim în această uniune? În primul rând apare o stare de mulțumire deplină, în care, orice altceva nu-și mai găsește rațiunea de a fi. O putem numi stare de fericire – existentă prin ea însăși – neconexată de nici o motivație obiectivă sau subiectivă. Este o stare de existență în afară de timp și spațiu, Frumusețe, iubire și Bunătate la nivel absolut, sunt doar niște cuvinte care exprimă în mod palid acest "a fi" cu adevărat.

După această tentativă de a reda fenomenul real al trăirii integrității ființei, ca rezultat al atenției, putem afirma că "Atenția" este însăși Sacralitatea în acțiune.

Efectele atenției nu vor întârzia să se concretizeze. Ele devin tot mai evidente, pe măsura în care structura concentrată pe sine, își pierde din autoritate, prin dispariția energiilor respective, determinate de contactul cu făcătoarea atenției.

Și, pentru a reveni mereu la practica întâlnirii cu noi înșine, ne punem din nou întrebarea: Oare este așa de greu să privim și să ascultăm instantaneu, fără să avem în vedere vreo motivație și fără să apreciem ceea ce întâlnim?

Acest imperativ ni-l pretinde chiar viața. Pentru a o putea înțelege cu adevărat – ea fiind mereu schimbătoare și, deci, nouă de la o clipă la alta – ne solicită să o întâmpinăm cu aceeași prospețime. Așadar să tacă smerit intelectul cu toate acumulările lui! Știutul este trăire perimată, iar reamintirea lui împiedică înțelegerea noutății absolute a clipei prezente.

Orice clipă trăită și-a consumat existența. Prin trăire, ea devine ireversibilă. Clipa următoare ne solicită, în mod indiscutabil, aceeași prospețime. În această veșnică noutate aflăm frumusețea reală a vieții, care curge neîncetat.

Mai este cazul să comentăm despre lipsa atenției la întâlnirea cu viața? Nu cred!

Amărăciunea, plictiseala, teama, zbuciumul, aroganța, pentru a nu aminti decât câteva efecte, ne demonstrează cu prisosință, la tot pasul, modul nostru eronat de funcționare, ca ființe umane incomplete.

Funcționând la nivelul ego-ului, plin de sine, ipocrizi și aroganță, ne împletim viața ca făpturi ignorante, înrâncenate de ambiții, în ură și dezmăț și ne creăm propriul climat al stresului autodistrugător.

Cunoștințele acumulate, ca și averea, înțelese și folosite eronat ca temel al propriului prestigiu și renume, nu fac altceva, decât să ne degradeze moral. În acest fel, îi dăm viață și-i hrănim în continuare pe dușmanul evoluției noastre spirituale (adică ego-ul).

Iar, la trecerea "dincolo", greșelile și păcatele săvârșite aici, vor avea, ca revers, suferințe de intensități diferite, de la simple regrete, la chinuri înfiorătoare.

Nu vă spun niște simple povești de speriat copii. În peste patru decenii de experiențe de dedublare, mi s-a îngăduit să culeg și să transmit o seamă de adevăruri privind ispășirea unor greșeli și păcate, săvârșite aici, pe pământ. Iar celui cărui i s-a dat prilejul să cunoască și totuși continuă să greșească, la trecerea în lumea astrală, suferința lui va fi infinit mai apăsătoare.

Scoateți din vocabularul dvoastră expresia "nu pot!"

Dacă ai ajuns să citești aceste simple atenționări, înseamnă că
aveți deja capacitatea de a pune în practică imediat cunoașterea
propriei ființe. Practicarea și rezultate ei vă aparțin în întregime.

16 AUSTERITATEA

Des m-am întâlnit cu tine și-n diverse-mprejurări,
Nicum nu te-am înțeles, căci priveam doar prin păreri;
Judecându-ți duritatea prin a mele-aprecieri,
Îmi ziceam că dai puțin, ba, că nu oferi nimic.
Drept obstacol la-mplinire, te socoteam inamic!

Minte de copil naiv, deseori te-am și certat,
Căci setos, doream mai mult, iar tu mai puțin mi-ai dat!
Până astăzi neînțeleasă, doar ca ghimpe socotită
De gândirea cea-ncălțită, de "ego" dezlănțuită,
Care vrea mereu ce-i place, tot mai mult, mai abundent.
Practic, eu sunt doar trecutul, ce survine insolent
Și-mi întunecă prezentul viu, activ, independent,
Ce solicită-ntâlnirea prin cuprins inteligent.

Văzând falsul din dorință, pierde fără-a noastră vre,
Ființa-ndată integrată într-o viață austeră,
Naturală-i împlinirea, căci ființa eliberată
Se desprinde de ce-a fost – ficțiunea căutată
Ce-o ținea prizonieră din vremuri îndepărtate.

Gotul conștiinței oferă Sacra Austeritate,
În al cărei vas s-așterne liniștea fără cuprins.
Astfel, omul progresează, prin mutații de structură,
Fizicul s-armonizează și-mblânzită-i firea dură.

Prin vremuri, când funcționam ca ego, bine intenționat de a
înlocui omul vechi, cu altul nou, după model christic, am făcut și eu
ceea ce am citit că au făcut alții, socotîți ca exemple de viață spi-
rituală. Și astfel, zi de zi, îmbinând sarcinile de serviciu, cu practici
descrise de alții și acreditate ca având putere transformatoare, m-am
angajat cu toată seriozitatea spre uncul țel, "mântuirea".

Pe plan fizic, am renunțat la viața intimă, apreciind fecunditatea, potrivit indicațiilor de veacuri ale practicii monahale. Am renunțat la consumarea anumitor alimente, socotite ca dăunătoare purității – de pildă, carnea. Posturi severe, doar cu apă și puțină miere de albine. Cumpătarea la mâncare și băutură, urmărită cu toată seriozitatea. Reprimarea cu dârzenie a unor semnale date de corp, ca necesități inerente bunei funcționări. Rezistam selei și foamei pentru a-mi stăpâni dorința, forțându-mă în acest fel voința.

Pe plan psihologic am dus o luptă cruntă cu năvala gândurilor haotice. Stăpânirea de sine îmi consuma foarte multă energie, fiindcă voiam să domin și să destram sălbăticia și instinctele primare, care mă înjoseau, în pofida eforturilor neconținute de transformare.

Rugăciunea inimii a ocupat un loc însemnat în lupta cu frământările minții mele. După câțiva ani se rostea automat. Eram mulțumit și chiar mândru că puteam anihila încă din fașă trăiri, de odinioară, încărcate de senzualitate.

La toate acestea, și nu în ultimul rând, am pus preț pe spovedanie și împărtășanie, cât mai dese, uneori săptămânal.

Cărțile de specialitate – în domeniul respectiv – și sfaturile duhovnicului, mă asigurau că acesta este drumul mortificării și singurul în măsură să transforme, prin înnobilitate, omul obișnuit, conflictual în relație cu sine și lumea înconjurătoare.

De asemenea, am practicat și cunoașterea prin examenul de conștiință, cu evaluările respective ale faptelor bune și ale celor necorecte. Cu angajamente ferme, de a nu mai repeta faptele probabilabile, săvârșite de firea mea lumească.

Or, pentru punerea în practică a acestor îndrumări, a trebuit ca, mai întâi, să le înregistrez memorial. Apoi, din acest cumul de informații, am cules ceea ce mi s-a părut mai potrivit idealului dinaintea stabilit. Și, în vederea asigurării finalului, la care tindeam, mi-am impus asperitățile și privațiunile de care aminteam.

Iată-mă, deci, divizat în două ipostaze. De o parte ego-ul știutor, informat despre ceea ce este bine și rău, frumos și urât, folositor și dăunător etc. Iar, de altă parte, omul condiționat, creație a timpului și spațiului, bine înrădăcinat în structura astrală, fortificat prin nenumărate repetări, devenite obiceiuri și automatisme.

Între cele două viziuni, una imaginară și alta reală, se angajează un adevărat război, prin așa-zisa practică spirituală. Prima nu-i altceva decât ficțiune, care, folosindu-se de efortul voinței, urmărește anihilarea celeilalte structuri, reală, existentă.

În acest fel se află în confruntare idealul pe care-l urmăresc, folosind voința ca instrument potențial de împlinire și omul vechi, bine înfipt în adâncurile psihicului meu.

După mai bine de două decenii de luptă cu mine, mi-am dat seama că lupta, de fapt, se dă în interiorul granițelor ego-ului și că, autodepășirea rămâne doar un simplu deziderat și nimic altceva.

Mai mult decât atât, unele schimbări de suprafață pot conduce ușor la stări amăgitoare, amplificând astfel vechea degradare.

În final, am descoperit că nu activitatea minții operează transformări radicale în structura mea psihologică, ci inactivitatea ei. Mai precis explicat: simple conștientizări a reacțiilor gândirii haotice, face, ca acestea să-și descarce energia, diminuând, progresiv, dominarea ego-ului.

În golul psihologic, care se instalează spontan, apare o nouă calitate a minții, desprinsă de acumulările memoriale, în care iubirea operează mutații radicale în structura spirituală a practicantului.

Această stare a "Nimicului psihologic" reprezintă Sacra Austeritate, concretizată prin: anonie psihosomatică, eliberare de izele trecutului, deplinătaea funcțională a ființei și integrare eternă în Necuprins.

17. AVERSIUNEA

Zăvorâți ca-ntr-o capsulă de "ego"-ul obsedant,
Neînțeleasă-i viața întreagă, cât timp el e dominant.
Plăcutul și neplăcutul și-au înscris amprenta-n noi
Pe întinsul multor vremi, într-un permanent război.

•

Îndrăgim tot ce ne place, dorindu-l cu nverșunare
Și respingem ce displace, vlăguți prin încordare.
Astfel naște-aversiunea, ca repulsie - dezgust,
Care, repetată-ntruna, se va adânci mai mult.

•

Insul, încă n plus robil, o mai mare-ncătușare
Deopotrivă-accentuată nelipsita degradare;
Căci o minte construită pe vechi elemente moarte
Nu-nțelege actualul, rezemat numai pe fapte.

•

Viața-i veșnic propeșime, în permanentă mișcare,
Sensul ei - mister continuu - precum clipa-n derulare;
Clipa cea trăit-acum, fără timp, aversiune,
Demonstrează-n chip vădit ce-i reala acțiune.

•

Ce-l și omul împlinit, integrat cu Adevărul,
Practic el fiind înfinit. Revelat întreg misterul !
Ca ființă neîmămurată, omul, spontan, e iubire,
Și-n purtarea sa-l divin, fără nici o siluire.

Atâta timp cât, homo sapiens funcționează ca prizonier al timpului, care l-a condiționat, el nu va putea cunoaște realitatea clipei prezente și nici adevărata frumusețe a vieții. Dominat de o gândire anacronică, el răspunde noutății viului – aflat într-o eternă preschimbare – numai prin reacții aberante, care denaturează realitatea existențială.

Experiențele anterioare, înregistrate memorial – acum simple amintiri – ne întunecă vederea și obstrucționează perfectă înțelegere. Clipele plăcute, pe care le-am trăit odinioară, prin rememorare, se transformă în mecanisme aberante, care aspiră mereu, mereu, la repetare. Așa devenim, mai mult sau mai puțin conștienți, veritabili vânători de plăceri.

Tot la fel de traumatizante sunt și acele amintiri legate de oameni, fapte și întâmplări, față de care manifestăm o totală repulsie. Uneori, aversiunea este atât de intensă, încât se transformă în ură vindicativă.

În ambele ipostaze, devenim făpturi iraționale, ego-uri care ne pervertesc ființa umană, împiedicându-ne să ne urmăm cursul mereu ascendent al evoluției spirituale.

Viața, fiind un "întreg" funcțional, în ansamblul ei, ca noutate legată de clipă, ne solicită să-i ieșim în întâmpinare, în mod corespunzător. Adică, numai o minte perfect lucidă, străină de orice înregistrări anterioare, este în măsură să întâlnească și să înțeleagă scurgerea vieții, așa cum este ea cu adevărat.

Acțiunea transformatoare, numai în acest fel poate fi întâlnită. Practicantul, ca ființă integrală, trăiește în mod real, Adevărul, pe clipe de existență, în comuniune desăvârșită cu Izvorul Sacralui, din care toale purced.

Iubirea și frumusețea care-l cuprind, concomitent cu realizarea armoniei interioare, îi dezvăluie însăși Nemurirea, ca și originea sa divină.

18. BINELE ȘI RĂUL

În omul cel incomplet, în "sinele" fragmentar,
Clar stă-nscris al său trecut, formulat ca avatar;
De când forma primitivă, prin ea încă neînțeleasă,
Un îndemn plenar simțl, de-a-njgheba o viaț-aleasă,

•

Drumu-i lung, întortocheat și-ntunecată-i cărarea
Omului care-ntâlni prin închipulri valoarea.
Permanent, el adună, vrând și mai bogat să fie,
Cumulard de satisfacții și dorințe să-l mângâie.

•

Din plăcut făcu măsură, statică, prin sine dură,
Neplăcutul – rezistență – care-n el sădiră ură,
Prin căutări repetate, axate pe-apreciere,
Plăcerea fiindu-i povață și respins tot ce-i durere.

•

În timp, el puse temei diferitelor sisteme
Și, prin ele-ncătușat, eronat le prinse-n forme,
Binele, la fel și răul, prinse-n legi cu părtinire,
Folosind biclul – osândă – la oricare-mpotrivire.

•

Faurul nedreptei legi – insul ce și-a creat firea
Ca "ego" – un biet fragment, care n-a-njeles iubirea.
Când mintea dă o valoare sau fixează axiome,
E mereu părtinitoare, urmând ale sale norme.

•

Mintea-i măsura lui "bine", ce fălos o trâmbițează,
Cum și-a "răului" structură, ce sever o înlierează.
Oare există climat unde nu-i măsură-n sine?
Cu siguranță există, în starea de-înțelepciune!

•

Când nu există "egou" cu bătrâna lui gândire,
Un nou climat se ivește, delașat de-nchipuire;
Atunci cuprindem real, ce-i un bine absolut;
Nu vom greși niciodată – dar, perfect, orice văzut,

În clipele liniștite, dincolo de orice gând,
Binele desăvârșit se vădește rând pe rând;
Răul e total exclus, nicicând nu e săvârșit,
Fiindcă-n luminarea lîinței, tot ce-a fost e depășit.

Omul, în decursul îndelungatei sale evoluții pe plan fizic și spiritual, a căutat, fără încetare, să-și îmbunătățească condițiile de viață pe ambele planuri. Întâmplările, observațiile și experiențele personale, zilnice, au constituit elementele de bază pentru întâmpinarea zilei următoare, deseori încărcată de neprevăzut.

Strâns legat, în primul rând, de interesul personal, ca ființă fragmentară, și-a formulat o seamă de valori, care-i confereau satisfacții și asigurări proprii. În acest fel, "binele" și "răul" le-a asociat cauzal cu reacțiile propriilor simțuri la contactul cu mediul, unde era nevoit să-și petreacă existența. Tot ceea ce îi procura o plăcere sau un avantaj de moment, îl aprecia ca "bine", căruia încerca să-i dea continuitate. Iar "răul", indiferent de aspectul care-l definea, era categorisit ca dușman al existenței sale.

După aceste sumare considerații, să vedem ce face omul obișnuit din zilele noastre. În fond, tema o scriem pentru această epocă, cu practicile și înțelesurile ei.

Binele permanent este dorit și invocat fără încetare. Pentru realizarea lui, oamenii apelează la un divin imaginar. Se oficiază slujbe religioase, unde se oferă daruri și se fac implorări adresate direct divinității însăși. Insistența depusă pentru obținerea avantajului solicitat este ieșită din comun. De pildă, se dau acatiste deodată la nouă biserici.

Și alungarea "răului" real sau imaginar urmează aceeași cale de practici și rugăciuni stăruitoare.

Urmărind cursul investigației noastre, iată și întrebarea: Oare știe omul ce este un adevărat "bine" și ce este un adevărat "rău"?

Când funcționăm la nivel de "ego" – structură fragmentară centrată pe interes personal – nu putem cunoaște decât evaluări relative. Valoarea, pe care o acordăm astăzi unui lucru oarecare, de pildă, mâine s-ar putea ca același lucru să ne aducă o imensă pierdere. Exemplul ar putea fi și inversat. Deci, valorile și non-valorile își preschimbă însușirile prin trecerea timpului.

Și-acum, a doua întrebare: Există cumva vreo posibilitate ca omul să poată întâlni Adevărul Absolut? Desigur! Dar simpla afirmație nu spune mare lucru!

Problema de rezolvat nu este cum întâlnim Adevărul, ci să vedem care este obstacolul care ne separă de El.

Aminteam, la prima întrebare, că ipostaza ego-ului nu poate oferi decât valori relative, datorită limitelor care-l caracterizează. Deci, dacă vom reuși să eliminăm acest obstacol, problema noastră este rezolvată. Și iată cum îi demascăm neputința, punându-i o întrebare simplă și directă. Poate mintea noastră limitată să întâlnească ceea ce este Nelimitat?

Punându-ne întrebarea cu această minte, în fața Infinitului, ea își vede neputința și, smerită, tace!

Colul care s-așterne prin tăcerea ei, îi dă minții noastre o altă calitate, de extensie cosmică. Această nouă minte funcționează ca Puritate Absolută. Ea nu are nici o legătură cu reacțiile gândirii.

Într-o astfel de minte apare "Binele Absolut", desprins de timp și spațiu. În cuprinsul lui nu există și nici nu poate exista vreo greșală. El cuprinde în sine Eternitatea.

În concluzie, numai într-o minte perfect liniștită, ființa umană – funcționând ca unitate deplină – integrată în Universalitate, poate întâlni clipă de clipă "Binele Desăvârșit". Iar, într-o asemenea ipostază, răul este total exclus. La acest nivel, el nici nu poate fi, în nici un fel.

19. BOGĂȚIA

Însetat de importanță – un abls fără de fund,
Omul caută haotic să-și plinească propriul gând
Prin tot felul de soluții, programate-n sfera minții;
Posedat de satisfacții, niciodată-ndestulat,
El îngrămădește-ntruna, de cumul fiind obsedat.

•

Printre alte căutări, e vizată-n mod frecvent
Cumularea de avere – pentru lacomi – aliment.
Astfel sunt îngrămădite: aur, obiecte, artă,
Cu valoare intrinsecă: case, domenii întinse,
Fabrici mari producătoare și-alte bogății diverse.

•

Tendința de mbogățire este ca o boală-acută,
N-are nici o limitare; fiind de sine-ntreținută
Se vrea veșnic împlinită – niciodată-ndestulată.
Orbit de ea, strângătorul, în meschinul său cuprins,
Dirijat mereu afară, focu-adâncului fiind stins.

•

Practic tot ce posedăm, linde să ne-nlănțuiască,
Instrument-unealt-ajunge firea noastră pământească.
Bogăția sau avutul, când nu mai dau satisfacții,
Căutăm contrariul său și-ncercăm să-l abordăm,
Sărăcia-i prețuită și spre ea ne-ncrâncenăm.

•

Prinși de noua-nchipuire, creăm un alt ideal
De viață zis-aleasă, structurată-n chip dual;
Timpului prizonieri, tot la fel de posedați,
În meschina manevrare, doar schimbare de valori,
Nimic sacru, nimic pur – seci acceptări și erori.

•

Prinși de noua-chipuire, părăsim averi, palate
Glorie, puteri, renume și-a lor dulce-nsemnătate,
Frecvent prețuiten lume ca valori adevărate.
Sărăcia îndrăgită tot de-o minte adonniță,
Noua viață socotită drept plinire strălucită.

•

Și-ntr-un caz, ca și în altul, nu-i decât același "sine",
Ce se caută vremelnic prin oricare acțiune,
Averea și sărăcia n-au în ele vreo valoare,
Insul ignorant creîndu-și seci valori imagine,
Urmând searbăda-mplinire, după chip și-ascănare.

•

Mulț râvnita transformare, nu prin căutări survine,
Ci prin înțeles, "ego"-ul – consecvent deșertăciue,
Căulându-se vremelnic prin deșarte desfătări.
Numai desprins de trecu, prin Cunoașterea de sine,
Omul neîncetal renaște, slințit prin inacțiune.

În general vorbind, întregul comportament al omului acestui sfârșit de mileniu este, prin structura sa, egocentric. Este un rezultat firesc, strict legat de educația pe care am primit-o fiecare, potrivit mediului în care ne-am dezvoltat.

Încă, din copilărie, din mediul familial, ni s-a inoculat microbul propriei importanțe. Pe parcurs, ambiția de "a fi cineva" a fost asociată cu diferite modele, pe care eram sfătuiți să le imităm, în scopul reușitei respective. Setea de deveniri, o dată imprimată în sufletul copilului, va continua să se adâncească cu fiecare repetare, transformându-se cu vremea, în mod obișnuit de gândire. În acest fel, am devenit sclavii unei anumite mentalități, prin care întâmpinăm și traducem sensul vieții.

Or, viața fiind într-o continuă mișcare și, respectiv, noulate constant de la o clipă la alta, nu poate fi niciodată înțeleasă de mintea statică – fixată pe un anumit model, chiar sacru apreciat.

Dar să revenim la subiectul temei noastre.

Printre alte suporturi ale importanței noastre, este și bogăția sau acumularea de bunuri materiale. Omul bogat este privit cu respect și considerație. Săracul îl privește cu sfilă, atribuindu-i, în mod exagerat, însușiri morale pe care, în cele mai multe cazuri, nu le are.

Bogăția devine, în mod curent, pentru cel care o posedă, un factor de împovărare. Cu alte cuvinte, nu el posedă, ci este posedat de ceea ce are. Dorința bogatului de a avea și mai multe decât are, este întocmai ca o boală, care-l transformă într-un nefericit sărac.

Privind mereu în afara sa, la ceea ce au alții în plus față de el, nefericirea lui se amplifică tot mai mult, cu fiecare îndepărtare de infinita comoară, care stă ascunsă în profunzimea ființei proprii.

Sunt și cazuri – în India mai ales – când omul bogat renunță la viața de mal înainte și îmbracă haina modestă a săracului. Îndestularea și prisosința, gloria și faima, oferite de mult râvnita avuție, sunt preschimbate cu nenumărate privațiuni și trăire în anonim.

Același ego, mereu grijuliu cu interesul său personal, de-acum extrapolat în lumea cealaltă. Avantajele, pe care i le-a oferit această viață și de care s-a hucurat o bună bucată de vreme, le vrea în continuare "dincolo". Nimic altceva, decât o manevră abilă, rafinată. De astă dată sunt apreciate idealul renunțării și puterea sa de sacrificiu.

În ambele cazuri, este vorba de unul și același "sine" urmărindu-și propriul interes, tot la fel de îngust, centrat pe propria sa persoană.

Nici bogăția și nici sărăcia nu au altă valoare, decât aceea pe care i-o acordă omul incomplet, fragment ignorant, incapabil să-și înțeleagă adevăratul rost al intrupării pe Terra.

Transformarea radicală a acestui ins- care funcționează complet eronat – nu poate fi realizată decât eliminând structura sa superficială, lictivă, concentrată pe imaginea frumoasă a ego-ului știutor.

Prin eliminarea acestui conglomerat de cunoștințe, experiențe și întâmplări, înregistrate memorial, se deschide calea Sacrului, care, prin simpla lui prezență ne înnobilează.

Fericita ipostază se realizează numai prin inactivitatea minții, când mișcarea ego-ului este destrămată de flacăra atenției. Așa se concretizează minunatul vid psihologic, care ne oferă: armonia înțelnică, deplinătatea ființei și integrarea în Eterna Energie Cosmică.

20. BUCURIA

Un izvor de apă vie, având sursa-n Necuprins,
Scurp climat de desfătare, numai de Sacru atins
La impactul din afară sau impulsul din adâncuri,
Când dispare ce-i viemelnic împovărat de eșecuri.

•

Ea-i o muzică divină, strict prin ea armonizată,
Cu ritmul din Univers, ca un tol sincronizată,
Bucuria-i seva vieții, ce dă omului vigoare,
Când unirea e totală, ființa nu-i decât mișcare.

•

În această uniune, firea infinit extinsă
Dincolo de mărginire. Stare a "sinelui" exclusă
Cu întreaga-i fragmentare – toldeauna mărginită
Prin scop ca și motivare – timpului, fatal, robită.

•

Ea nu-i stare explozivă de entuziasm – plăcere,
N-are forță emotivă axată pe mângâiere;
Nu-i legală de un gând prin dorință-nchipuire,
Toate estimări de rând prin a timpului zidire.

•

Nici nu poate fi dorită sau sădită ca o floare,
Prin idei închipuită, căutată cu fervoare,
Ea-i complet independentă, fiind desprinsă de gândire,
O făclie imanentă, fără nici o mărginire.

•

Ea apare-n mod spontan, când în noi se instalează
Liniștea fără liman, care totul integrează;
Bucuria-nveselește tot ce este-n noi și-n jur,
Bun și tolerant e omul, fiindcă n-are un contur

Bucuria este un fenomen straniu și de neînțeles de mintea condiționată de patina timpului, a omului obișnuit. Așadar, ea nu are nici un fel de legătură cu stările emoționale, pe care le înregistrăm în urma unor succese pe plan fizic sau intelectual. Așa fiind, ea nu poate fi nici solicitată și nici cultivată în vreun fel oarecare, pentru a ne-o apropia ca însușire.

Ea apare în mod spontan, deci în afara voinței noastre, când ego-ul dispare și practicantul a atins uniunea cu Necuprinsul. Starea de echilibru și armonie perfectă a fericitului trăitor îl pune în uniune cu Armonia Universală, făcându-l să înțeleagă nemijlocit, starea de bucurie sau fericire.

Ce am mai putea spune despre ea – desigur, numai după ce am întâlnit-o personal și nu după descrierile altora?

Bucuria nu se manifestă exploziv, sub formă de entuziasm. De asemenea, ea nu este legată de simțuri, așa cum este, de fapt, plăcerea sau satisfacția.

În prezența ei, structura omului limitat de înscrisurile timpului, lipsește cu desăvârșire. Cine a întâlnit acea clipă de asfințit de soare, a trăit cu adevărat bucuria oferită de contopirea cu natura. În acel moment de trăire intensă, toplea sinelui gânditor se realizase spontan prin simplitatea întâlnirii cu frumusețea fenomenului natural.

Bucuria real întâlnită influențează benefic întreaga atitudine umană. Înțelegerea, toleranța și bunătatea se revarsă ca o adevărată mană cerească asupra mediului ambiant – și nu numai atât.

De fapt, fiecare clipă de trăire a individului, în perfectă uniune cu Divinitatea, face din acest practicant un real creator. Prin trăirea sa, el pune temelie unei alte lumi, în care iubirea demonstrează că "starea de paradis" nu este o simplă ficțiune. Ea poate fi realizată aici pe Pământ, prin truda noastră de zi cu zi și clipă de clipă. "Cunoașterea de sine" vă stă la dispoziție, ca fapt realizabil. Eficacitatea ei se reflectă în mod evident, prin rezultate concrete și imediate, dacă, bineînțeles, o veți aplica în mod corespunzător.

21. COBORĂREA SPRE ADÂNCURI

De când minte ne ajută, din vreme când eram copii,
Am privit doar în afară, cât mai departe de noi
Educați de cei mai mari, părinți, frați, învățători,
Întreg mediul ambiant, azi, la fel suntem ca ei,
O comună plămădeală, viața la fel zbuciumată,
Liniștea, doar o spoială, un aspect de suprafață,
Cum, spre pildă, e o mască ce ne-o aplicăm pe față;
Noi, elevii cei de ieri, prelungim ce-am învățat,
Astăzi suntem și noi dascăli și-azvârlim ce ni s-a dat;
Tot așa de mli de ani, neincetă se-învârte roata,
Repetând vechiul model, fără-a ști ceva mai bun,
Mai ales, ceva mai demn, pentru-a fericii pe om.

•

Azi, privitul în afară cere și mai mult efort,
Și-un surplus de cunoștințe, catalogate suport.
Dar, nesiguranța crudă o-nlănim la orice pas,
Când trăi-vom fără preget același firesc impas,
Și cu cât ne-ndepărtăm de existența din noi,
Tot mai mare dezacordul, temeri, zbucium și război.

•

Văzând cursul vieții noastre și al celor dimprejur,
Am putea vedea eroarea, s-o fixăm, să-i dăm contur?
Și-ncă să întrezărim că-n noi e teren virgin,
Faptic, nedescoperit, ce s-așteaptă folosit?
Și că ignoranța noastră ne dă suferință, chin?

•

Dacă singuri ați ajuns la-nțeleapta constatare,
Voi, prin voi deschis-ați drum spre suprema integrare!
Se observă și s-ascultă, gând, dorință, sentiment,
Reacțiile din adâncuri, orice gon de stimulent,
Fără-a face comentarii, analize-nșelătoare,
Stând la pândă-n așteptare să impună un răspuns.

•

Coborârea în străfunduri ne dă clară viziune,
Noi, prin puritatea minții, aflăm Sacra Acțiune.
Astfel, ne eliberăm de întreaga-ncătușare,
De trecutul ancestral – cu nscrisuri deficitare.

Din punct de vedere spiritual, noi suntem rezultatul educației pe care am primit-o de la înaintașii noștri. În primul rând, familia, apoi școala, religia, cărți citite, cu un cuvânt, mediul social, economic, politic și religios în care ne-am dus existența.

Efectele le vedem și le trăim din plin cu înregistrări mai mult sau mai puțin dureroase, după intensitatea lor, ca și a sensibilității fiecăruia. Viața noastră, comparată cu a înaintașilor, are, oarecum, aceeași plămădeală. Contradicții, conflicte, ambiții, temeri, ură etc., toate împletite cu amărăciuni și suferințe, demonstrează cu prisosință același climat al minții omenescu, care vine din trecut și se proiectează prin prezent, spre viitor.

Prin această remarcă, departe de mine gândul de a aduce cuiva vreo învinuire oarecare. Educatorii noștri ne-au oferit ceea ce și ei primiseră de la generațiile precedente.

Iar noi, ce facem astăzi? Ne străduim, tot la fel ca ei, să oferim tinerelor vârstare, tot ceea ce apreciem ca valori, pentru ca ei să se poată realiza ca elemente utile societății respective.

Nu ne referim la o formare a individului ca minte tehnică – de o incontestabilă utilitate progresului.

Atât în această temă, ca și în întreaga lucrare, ne interesează omul ca ființă completă, în relațiile sale cu semenii, natura, viața în totalitatea ei.

Dar, să ne oprim puțin asupra educației, pe care am moștenit-o.

Aproape toate îndrumările sfătuitoarelor noastre ne îndeamnă să privim mai mult în afara ființei noastre. Să facem comparații, analize, să dăm interpretări și să tragem concluzii. Să ne însușim prin imitare de modele și anumite eforturi, o seamă de atitudini sau stări comportamentale.

Din fiecare împlinire, reală sau imaginară, am pus temelie unei structuri fictive – drept valoare a propriei ființe. Iar cu această închipuită valoare, repetată și deci întărită cu fiecare reușită, întâmpinăm și apreciem semenii și restul lumii.

Educatorii nu ne-au spus nimic sau mult prea puțin despre adevăratul om, aflat în straturile cele mai profunde ale ființei proprii.

În schimb, ne-au aglomerat mintea cu o suită de sfaturi, obligându-ne să avem o anumită atitudine comportamentală în relațiile interumane. Și, datorită ei, ne ducem existența, în mare parte,

ca niște ipocriți, mai mult sau mai puțin ascunși în spatele unor măști înșelătoare.

Oare vedem noi acest fariseism?

Fericit este acela care, singur, își descoperă această fărâmicie și se rușinează de ceea ce vede clar, precis, revelator!

În acea clipă de conștientizare, Sacralul din noi ne va da impulsul necesar, de a merge și mai departe, demascând neîncetat pseudo-valorile înregistrate memorial, care ne-au lăcut prizonieri, aservitji timpului.

Coborârea în adâncuri – efectuată tot mai des – ne va limpezi treptat mintea, dându-i valori sacre universale. Influența acestor clipe de trăire reală, va conduce în final, la demolarea ego-ului. Din acea fericită clipă, vom cunoaște direct Împărăția Cerului și energia sacră a Iubirii fără limite.

22. COMUNIUNEA

Setea de comunicare naște-n prag de univers,
La izvorul de viață, antrenat în al său mers.
Un impuls, normal format din necesități acute,
Drept favor misterios peste lumile trecute.

•

Viaja, în a ei esență, e mișcare neîncetată,
Și-are-n mediul ambiant, legătură consacrată,
Rostu-acestei legături, prezent la orice nivel,
Un limbaj creat anume, deosebit ca model

•

Găzele au limba lor, perfectă-n comunicare,
Diversă oricărei clase, specifică-n exprimare;
Întâlnim aceeași lege la păsări și animale,
Prin multiple variante – cu impulsuri strict reale.

•

Iar, la om, comunicarea-i o complexă țesătură,
Legată de-acumulări, de-a sa limbă și cultură,
Ea-i cumal, prin timp format, care-n marșul spre-nainte,
Însumează năzuințe, greșit socotite sfinte.

•

Legătura cea mai simplă este la nivel de vorbă,
Clar transmis de informații, nuanțate doar ca formă;
Transmiterea cerebrală este mult mai complicată,
Asocieri și concluzii – o minte mai cultivată.

•

În aceste două-aspecte – șubrede și incomplete,
Știința-i propria măsură, cu-ale ei valori incerte,
Care-nscrie divergențe, de-nțeleșuri diferite,
Îngropând lumea în haos, prin conflicte des ivite.

•

La nivel superior stă comunicarea dreaptă,
Când desprinderea de "eu" luminează orice faptă.
Văzutul și ascultatul sunt prin ele uniune;
Realizarea-i completă în gol de deșertăciune.

•

În justa comuniune nu-i gândire – judecată,
Nu-s aprecieri – concluzii și-acțiune motivată,
Vezi, ascultă – atent, spontan – pe cel care-acum vorbește,
Mintal nu-i nici o mișcare, căci reacția-amțește;

•

Stai pasiv ca și o stâncă – nu pornești în nici o parte,
Perfect însă conștient cu-a clipei realitate;
Făr-a ști sau a dori, întâlnești în gol iubirea
Și, prin ea-nțelegi corect, căci absentă e gândirea;

•

Iar cuvintele-auzite, ce-s de partener rostite,
Prin iubire-s integrate și-a lor sensuri depășite.
Înțelegi perfect "ce este" – tu și el – o unitate,
Doar ce-i dincolo de gânduri e cuprins cu simplitate.

•

Când nu-s ziduri, bariere, întâlnim comunlunea,
Prin relație directă, strâns-unilă cu-acțiunea;
În această ipostază au loc sacre transformări,
Care-nnobilează ființa mai presus de așteptări.

Setea de comunicare apare ca o necesitate, ca un firesc determinant al viului angajat în îndelungatul proces al evoluției, în asociere cu diversele structuri ale materiei.

Viața de colectivitate, de grup, de specie, are nevoile de sprijin și ajutor reciproc. Rostul comunicării este acela de a împulsiona în mod inteligent, saltul spre forme din ce în ce mai evoluate, mai bine adaptate, în funcție de vicisitudinile mediului respectiv.

În viziunea acestei solicitări și a gradului de evoluție, există diferite forme de comunicare între indivizii aceleiași specii. Astfel, găzele, fiecare la nivel de clasă din care face parte, au un anumit mod de comunicare, specific grupului respectiv. Aceeași comunicare o întâlnim atât la păsări, cât și la animale.

Atât unele, cât și celelalte, cred că se înțeleg între ele mult mai bine decât specia umană. Iar o astfel de concluzie am ajuns – poate intuitiv și perfect rațional – ținând seama că instinctul lor nu a fost pervertit, așa cum s-a întâmplat la nivelul omului, de către mintea sa cunoscătoare.

La omul obișnuit, cea mai simplă comunicare se realizează la nivele de cuvinte simple și variate, în funcție de mesajul care se vrea înțeles de interlocutor. De exemplu: Vreau pâine, apă, pat de odihnă, etc.

Transmiterea cerebrală între două ființe umane este ceva mai complicată. Ea solicită minți cultivate, în măsură să creeze asocieri, care să conducă la concluzii logice, de înțeles universal valabil.

Ambele aspecte, prin natura lor, sunt șubrede și incomplete, în funcție de bogăția acumulărilor, ca și de valoarea culturală a fiecăruia dintre interlocutori.

Dincolo de aceste aspecte ale acumulării, întâlnim reala comunicare. În această postură, ego-ul știutor, văzându-și incapacitatea cuprinderii și înțelegerii reale, desăvârșite – smerit – tace. Este o tăcere simplă, în care nu există nici măcar o vagă tendință de aștep-tare a vreunui rezultat.

În această perfectă pasivitate, din profunzimea ființei își găsește spontan flacăra iubirii, care înțelege în mod simplu seamănul din față și-l ajută în mod inteligent, corespunzător nevoilor sale reale.

23. COOPERAREA

Nu-i posibil să trăim într-o lume dezvoltată
Prin procesul de gândire, de timp condițională,
Fără a fi cooperare consimțită de iubire
Și mereu întreținută prin a noastră depășire.

Reala cooperare nu-i centrată pe "egou",
Mintea intelectuală n-o cuprinde-n vadul său;
Nici un gen de conformisme nu-i stabilește hotare,
Temelia ei fiind "Sacru" – Ipostază creatoare,

•

Când meschinăria noastră – prin structura conformistă,
Fixată de "eu" și-al meu, totdeauna egoistă,
E spontan focalizată prin atenția globală,
Văzutul o dezagregă și-atunci ființa-i integrală.

•

În astfel de împrejurare, implicit, realizăm,
Înțelesul adecvat și-n mod cert cooperăm
În folosul general – om și colectivitate,
Fiecare regăsindu-și propria realitate.

•

Între națiuni și rase nu-i nici o distincțiune,
Noi și-ntreaga omenire – frați în strânsă unune;
Fiind uniți în Univers, în final aceeași soartă
Ne conduce iminent spre-a desăvârșirii poartă,

•

Cândva – timpul nu contează – ce azi pare neînțeles,
Va fi practic, lichidat, ca lipsit complet de sens.
Eliberați de trecut prin Sfânta Iluminare,
Vom afla Înțelepciunea cu-nscrisuri revelatoare.

Viața, în ansamblul manifestărilor ei, solicită o permanentă relație. De fapt, nici nu se poate imagina o viață fără relație între oameni, ca și mediul ambiant, în care suntem nevoiți să ne ducem existența.

Așa fiind, cooperarea, în înțelesul adânc al împlinirii sale reale, nu are nici un fel de tangență cu trepădușul ego – structură imaginară, derutantă, păgubitoare.

Înarmați cu flacăra atenției, vom întâmpina mișcarea acestui ego fictiv ori de câte ori va năvăli, ca apariție anacronică, implicându-ne astfel a înțelege noutatea și prospețimea viului în mișcare.

O astfel de întâmpinare, corect realizată, conduce în mod spontan și nemijlocit, la dezagregarea pe moment a acestei structuri psihice, născută și susținută doar pe amintirea unor vechi trăiri, acum perimate. Odată cu dispariția acestei ficțiuni, întâlnim ipostaza înțelegerii, împlinită ca fapt real, nedeformată de nici o precunoaștere.

În această stare de conștiință lucidă, putem percepe și realiza, fără nici o dificultate, cooperarea dintre noi, ca indivizi, și colectivitate. Între națiuni, etnii și rase diferite, nu există nici un fel de separație sau diferență. Noi ne socotim frați cu toate făpturile umane, câte există pe întregul cuprins al Terrei.

Desigur că începuturile acestei înțelegeri complete sunt greu de realizat, dar nu imposibile. Stăruința, râvna neîncetată, ca și corectă aplicare a Cunoașterii de sine, nu va întârzia să-și reveleze fericitul rezultat.

Întrucât provenim din aceeași Sursă Divină, un destin comun, inevitabil, ne și dirijează spre același ideal suprem. Toți, fără nici o excepție, avem capacitatea înăscută de a ne putea depăși starea de condiționare prin fenomenul iluminării. Și, ca ființe umane, libere și inteligente, să putem lucra împreună în folosul real, atât al nostru, particular, cât și al colectivității, în general.

24. CREAȚIA

N-are copie, egal – totdeauna-i nouate,
Smulsă-ntr-un context de viață, din prag de Imtensitate.
Timpul scurs nu-i e părinte, gândirea n-o formulează,
Ea fiind mai presus de minte, în tipar nu se-ncadrează.

•

Creația e surpriză, explozivă-n afirmare,
Analiza n-o cuprinde, nu suportă comparare,
Fiindcă nu o recunoaște, mintea deseori o neagă,
O defaimă, o bârfește, căci nu poate s-o-nțeleagă.

•

De fapt, nîcînd mîrginirea nu-i capabilă să prindă
Ce nu-i ea – Infinitatea – din tipar să se extindă.
Fiind prin ele lumi distincte, ce se exclud reciproc,
Nu prilejuiesc conflicte prin motive prinse-n joc.

•

Creația motivală, privind glorie, avere,
Deși bine exprîmată, e o fals-apreciere,

Căci de timp e posedată. "Sinele" prezent în toate,
Prin canalele gândirii transmite doar fapte moarte.

•

Impulsul viu, creativ, se lvește-n mod spontan,
Vădită unicitate, depășind orice liman,
Ea-i flacăra ce topește orice fel de-ncătușare,
Fericitul ce-o ntâlnește devine rază de soare.

•

O putem numi iubire și-armonie-nnoitoare,
Omul, prin a lui simțire – fulgerare creatoare.
Ființa-ntreagă, prin trăire, este foc ce mistuiește:
Vrajă, ură, nebunie, toate câte-o pervertește.

•

Priviți-vă insistent și fără de nici un gând.
Ce-ntâlniți e fapt concret – totul rezolvat creând;
Noi creăm o lume nouă, prin iubire și-armonie,
Care, unite amândouă, nasc fireasca omenie.

Ne este foarte greu să dăm creației o definiție, care să satisfacă în mod plenar. O asemenea tentativă s-ar solda cu o descriere palidă, incompletă și deci, mult prea puțin edificatoare. Din acest motiv, vom încerca să scoatem în evidență însușirile actului de creație, așa cum rezultă din oglindirea versului.

Creația nu este o copiere după un anumit model. Nimic nu o poate egala, ea fiind o noutate absolută, universală.

Mintea omului, modelată după înregistrările timpului scurs, activă prin reacțiile automate ale gândirii, nu are nici un fel de amestec în actul creației.

Totdeauna ea apare ca surpriză fulgerătoare și nu suportă nici un fel de comparație. De aceea, ego-ul, plin de aroganță, cu mintea lui mărginită, nu numai că nu este în măsură să o înțeleagă, ci, pur și simplu, o neagă sau chiar denigrează.

Acest fenomen de negare și respingere are o justificare logică, rațională, cu totul îndreptățită. Căci, cum ar putea o minte limitată de granițele cunoașterii, să cuprindă și să înțeleagă ceea ce oferă Mintea Universală?! Și acest adevăr este la fel de valabil atât pe planul creației artistice, cât și pe plan spiritual.

Universul își descoperă tainele și frumusețea numai acelor ființe umane, care, prin trăirea lor directă, își cunosc cu adevărat neputința și au învățat să folosească cheia tăcerii necondiționate.

Dacă mintea, fie ea cât de elevată, încearcă să înțieze ceva care s-ar dori a fi creație, nu este și nu poate fi așa ceva, întrucât nu întrunește unicitatea creației.

De fapt, acolo unde există o motivație a creării, nu-i altceva decât o concretizare a ceva dinaintea cunoscut. De pildă, un pictor, impulsional de un interes personal, încearcă să picteze ceva deosebit de lucrările sale anterioare. Și același pictor, într-o stare de perfecție uitare de sine, așterne pe carton sau pânză un portret sau peisaj într-o manieră cu totul excepțională. Pictura respectivă este mult mai mult decât o redare tehnică. Este cu totul deosebită de tot ceea ce făcuse mai înainte.

Pe plan spiritual, creația se întâlnește în același climat al absenței ego-ului. În această clipă de perfectă armonie suntem Energie pură, iubire, frumusețe, inteligență și bunătate la nivel absolut. Această stare de "a fi" se reflectă singură în oglinda conștiinței noastre.

Cu aceste însușiri se crează omul nou, care va schimba radical structura psihologică și comportarea omului actual.

Fiecare dintre noi, prin propria trăire, atingând valorile iubirii Adevărate, transformându-ne pe noi, contribuim la transformarea lumii întregi.

25. CUTREMURUL

Crunt se clatină pământul, zdruncinat din temelii,
Vuet urcă din adâncuri, groaznic urlat de stihii.
Conexal cu suprafața, de zgomot asurzitor,
Naște un tumult drăcesc, un vacarm îngrozitor!

Acum tu, făptură-om, vaniloasă mai-nainte,
La fel vezi asigurări, prin a ta făloasă minte?
Crezi că știința le salvează în momentul crucial,
Căutând a ta scăpare în postura de dual?

Poți să iei contact direct cu întreaga clătinare,
Fără gând anticipat și să fii numai mișcare?
Când funcțiunea lui "eu" în pericol nu-ncetează,
De lemeri omul e prins și greșit acționează;

El încearcă să salveze: bunuri, pe el sau persoane,
Gându-l rupe de cutremur și-ale lui mișcări spontane.
Toate-s pomiri turbulente, cu greșeli însămănțate,
Teama, panica sau groaza fiind senzații dereglate.

•

Gândirea, prin timp formată, dă soluții perimate,
Ce rup omul din prezent prin formule neadecvate.
Când ești una cu seismul, nu există centrul "eu",
Deci, dispare conformismul, și cu el, climatul său.

•

Finja-n pace absolută, cert devine "un prezent";
Ce-i dictează conduita spre folos inteligent.
Doar, în liniștea completă, într-o clipă noi aflăm,
Care-i acțiunea bună, și-astfel viața ne-o salvăm.

•

El, cutremurul ne-arală ce anume să-ntreprindem
Ca mișcare salvatoare, răul, prin ea să-l excludem.
Răvnița securitate se-ntâlnește-n mod frecvent,
Doar când "ego" se topește în prezentul evident.

În anii care s-au scurs, ai existenței mele, am întâlnit trei selse-
me mai puternice. Așa că și această temă o tratez – ca și toate ce-
lelalte – ca fenomen întâlnit și experimentat în mod direct.

Zgomotul înăbușit, misterios, care urcă din măruntaiele pământului,
clătinarea de suprafață, care antrenează mobila și obiectele într-un dans diabolic, determină un climat de groază, atât pentru om, cât și pentru celelalte vietăți.

Întrucât pe noi ne interesează omul, să încercăm a-i descifra atât
atitudinea haotică în fața seismului, cât și atitudinea corectă sau ce ar
trebui să o adopte pentru a evita și depăși riscurile inerente.

Un om obișnuit să întâmpine mișcarea vieții cu mintea sa vanitoasă,
plină de importanța știutorului, în mod automat va întâmpina cutremurul
cu această minte. Concomitent cu surpriza fenomenului, apare și tulburarea,
care se transformă în panică. Iar reacțiile gândirii îi vor dirija acțiunea
în mod specific egoist. El va încerca să salveze fie lucruri, sau persoane,
de care este cel mai mult atașat, fie propria persoană. Așadar, fiecare inițialivă
a sa va fi eronat dirijată.

Iată și câteva exemple, real întâmplute. Cineva sare pe fereastră,
uitând că se află la un etaj superior. Altul, s-a repezit pe scara,
care s-a prăbușit; un altul, părăsind în fugă locuința, l-a căzut în cap
o cărămidă desprinsă din coșul casei.

În toate aceste cazuri, persoanele respective, dacă nu-și părăseau locuința, supraviețuiau cutremurului.

Orice gândire, care se sprijină pe cunoștințe obișnuite și înregistrate memorial, din experiențe anterioare, sau învechite, perimate, dau soluții pe potriva lor. În acest fel, omul este desprins de prezent și proiectat în trecut, repetând imaginativ o experiență desuetă.

Utilizarea unei asemenea gândiri, face imposibilă înțelegerea clipei prezente, adică a vieții active, aflată într-o permanentă mișcare, ca noul absolută.

Seismul, ca fenomen de surpriză și intensitate acută, reprezintă un minunat prilej de integrare în prezent.

A fi "una" cu mișcarea cutremurului, înseamnă, în primul rând desprinderea de mintea conformistă, creație a trecutului, și integrarea perfectă în realitatea prezentului.

În această ipostază de neclintire, Sacralul din profunzime, prin replici intuitive înțelepte, ne sugerează ce urmează să facem pentru a ne salva viața noastră și a altora, cât și restul bunurilor.

26. DECEPȚIA

Cât de confuză și-absurdă este mintea nematură,
Când în trecut ea s-afundă, o reală aventură,
Cochetând cu-a ei plăcere, prin tot soiul de-mppliniri,
Întreaga-i activitate e-mplesită cu-amăgiri.

•

Prin succese, mângâiere, în mișcarea ei sectară,
Egocentrică din fire – înăuntru și-n afară,
Își clădește mii de vise din trăiri imaginare,
Și, prin repetări frecvente, amăgirea ia amploare.

•

Însoțit de-adânci decepții – ce-n profund cresc consecvent
Omul, prins în a lor cursă, mai legat, mai dependent;
Și, deodată-apare șocul – impactul realizat
Între faptul clar, concret și lucrul imaginat.

•

Întâlnirea de contraste, aprig tulbură-nvrăjbește,
Copleșind a lui făptură – toldeauna chinulește,
Și-n necspusa lui orblre, ura sa-i nemărginită,
Fiindcă rațiunea piere și-armonia-i nimicică.

•

Prins de-a lui dezamăgire, insul blestemă, acuză,
În disprețul a "ce este", comportarea sa-l obtuză.
Toate câte-l stau în cale, par împotriviri reale.
Faptic, toate-s ficțiune – reziduuri memoriale.

•

Noi, în totul vinovați de iluziile aprinse,
În cădelnița gândirii, pe parcursul vieții strânse
Din ignoranță și teamă, deseori infatuare,
Spre dezamăgirea firii și-a propriei degradare.

•

Nicădând omul înțelept nu ajunge la decepții,
Fiindcă nu-și face probleme sprijinite pe proiecții,
El, cu viața și prezentul fiind o unică mișcare,
Trăiește realitatea faptelor prin Integrare.

O minte superficială, haotică, dominată de egoism, prin tot ce gândește și face, complică existența individului, împletind-o cu tot felul de amărăciuni.

Ea alcargă în trecut și culege imaginativ satisfacții ale plăcutului – hrânindu-se în mod artificial, încercând, totodată, să le transfere într-un viitor tot la fel de imaginar. Prin dese repetări ale acestor roade lictive, dependența sa de ele, la proporții, se amplifică subjugându-l tot mai categoric.

Dar, cum fiecare om înregistrează și deschideri spre Infinit, prin tăcerea gândirii, iată că, prin întâlnirea unui asemenea moment clar și direct, apare șocul psihologic, care-i zguduie din temelie irealitatea atât de insistent alimentată.

Impresional de-acum, de impactul survenit între cele două contraste, decepționatul se tulbură în așa măsură, încât își pierde chiar și uzul rațiunii. El blestemă, acuză soarta, oameni și întâmplări pe simplul motiv că, succesul pe care singur și-l dorea atât de mult, nu are nici o șansă de realizare.

Împedimentele, tot de el inventate și înregistrate memorial, nu sunt altceva decât reziduuri ale acestor reamintiri, care năvălesc în prezent ca reacții mecanice ale gândirii.

Un om inteligent nu cunoaște influențele nefaste ale decepției. Pentru simplul motiv, că mintea sa nu-și complică existența prin creații imaginare. El nu se rupe de realitatea faptelor, care apar și dispar pe clipe de existență, într-o constantă mobilitate.

Integral în actualitate, ca ființă completă, nedivizată de aspirații ideale, el trăiește deplin bucuria nemărginită în simplitatea lui "a fi", a exista "acum" și "aici".

Dar, ce ar putea să facă semenul prizonier al propriului ego cu inclinațiile sale imaginative, expansioniste și derutante?

În primul rând, i se cere foarte multă seriozitate. Or, acolo unde apare fenomenul dualității: dorință – doritor, ideal – idealist nu poate fi vorba de nici o seriozitate.

Dacă acordăm toată atenția mișcării gândirii noastre, descoperim că noi suntem gândul ca: dorință, ideal, scop etc. Tot ce apare în plus, ca: gânditor, idealist, este doar o ficțiune. Descoperirea acestui adevăr pune capăt, încă din fașă, oricărei tendințe de a construi imaginar împliniri amăgitoare.

În acest fel, eliminând aspirațiile fictive, nu-și mai găsesc rostul nici decepțiile.

27. DEDUBLAREA

O prefigurare-a morții, corp și psihic se despart,
Ca structuri complet distincte și, la fel, independente;
De o parte zace corpul – haina planetar-a ființei,
Din țesut – materii brute – în urzeala neputinței;
De-altă parte – chintesența – de un alt corp îmbrăcată,
Mai mic, dar, ca chip, la fel, cu energii impregnată,
La nivel superior, într-o veșnică mișcare.
Forma nouă, delașată – un cumul de puncte vii,
Libere și luminoase – tot atâtea energii,
Care, totuși, sunt alrase de "ceva" misterios,
Ce clădește, ca prin farmec, noul corp, clar, luminos.
"Ego"-ul aici rezidă cu întreaga lui conștiință
Mult mai clară, mai precisă, controlată de voință.

În noua dimensiune, gândul ferm, clar dirijat,
Se-implețește-n acțiune, drept final realizat,

Aproape instantaneu, apreciat ca miracol.
 Materia-n forma-i brută nu constituie obstacol
 Deplasării îndrăgite în contextul dedublării;
 Treci prin ziduri, uși închise, medii sumbre – luminoase,
 Totul e ușor pătruns, doar prin simplul gând – impuls
 Din adâncuri comandat, ca scop hotărât de-atins.

În schimb, substanța astrală sie-și poate fi-ngrădhe,
 Urmând strict aceeași lege, ca-n lumea materială.
 Prinaceastă deplasare, întâlnirea ereală,
 Fiecuaceastă lume, fiecu lumea astrală.
 Cei ce părăsit-au Terra, acolo-și duc existența
 Pe niveluri diferite, dup-a lor mentalitate,
 Lung proces evolutiv de-nsușiri acumulate.
 Cu cât omule mai bun, mai cinstit și mai moral,
 Și-nvelişul său astral, mai subtil, mai diafan,
 Ce-l plasează tot mai sus, spre Îmensul Necuprins.
 Progresiv, mai multă pace și mai multă armonie,
 Ascendența se înscrie prin prisos de bucurie.

Potrivit cu așezarea, fiecare-și duce viața
 Dup-a lui preocupare. Practic, însul în astral
 Își toarce-n continuare firul vieții prin mintal;
 Tot ce semeni și sădești persistenț în lumea asta,
 Rodul sigur îl găsește mai târziu în acea lume
 Fiindcă-n noi înregistrat stă trecutul însumat
 Și, mecanic, se afirmă, după cum e provocat.

Gândirea-n astral creează, ca o lege operează:
 Tot ce vrei se și-mplinește, gândul simplu construiește,
 Când ai o conștiință trează, nicidecum nu le dorești,
 Fiindcă sunt deșertăciuni, ce procur-amărăciuni.

Curajul, la fel blândețea, prin ele-s transformatoare,
 Toate ce-nvălnești în cale devin binefăcătoare,
 Dușmanii devin prieteni – călăuze-ajutătoare;
 Iar cei buni te slătuiesc cu-ndrumări surprinzătoare,
 Din a lor înțelepciune afli calea cea reală,
 La fel, sfânta acțiune, unde nu-i nici o-ndoială.

Dacă mintea ți-e curată, despuiată de meschin,
 Făptura eliberată și luminată deplin,
 Poți să urci încă mai sus, în sfere neînchipuite,
 Unde-i numai armonie și-adevăruri înfîșuite.
 Veșnicia este-n tine, prin clipele întâlnite.
 Înfințit ți e climatul, bunătatea n-are margini
 Faptele sunt simple fapte – detașate de imagini

Când omul, prin despuiere, se contopește-n divin,
 Aici toate-s în lumină, fără durere, suspin;
 Fericirea fără umbre, fără scop determinat,
 O aflăm în puritate ca un "Tot" realizat,
 Nedorit, neînchipuit, neformulat prin gândire.

Deși vreau, în mod expres, a rămâne-n acel plan,
 Răspunsul vine deodată, prins de-ntr-o mea simțire,
 Că, prin actul dedublării, aduc doar mesaj spre știre,
 Că viul nicicând nu pierde, Sufletu-i nemuritor,
 N-are-nceput, nici sfârșit! Iată Sacrul Adevăr!

Am cunoscut fenomenul dedublării prin declanșare spontană, ca surpriză absolută. Mai înainte nici nu bănuiam posibilitatea unei asemenea performanțe.

Este o prefigurare a morții. Prin dedublare, sufletul, însoțit de intelect, sentiment și voință, se desprinde de corpul fizic care rămâne inert, întocmai ca o haină pe care o dezbraci.

Sufletul, sau corpul astral, este aidoma corpului fizic, ceva mai mic, format din punctușoare luminoase, interdependente, într-o permanentă mișcare, atrase de ceva misterios, din interior, care le menține potrivit liparului.

La acest nivel – de extracorporalitate – judec, apreciez și mă comport, în general, la fel ca omul din planul fizic al existenței.

O dată desprins de corpul fizic, mă deplasez potrivit cu intensitatea gândului, atât pe plan fizic, ca și astral. Obstacolele fizice nu prezintă nici o piedică. Trec prin ziduri, uși închise, numai prin simple impulsuri ale gândirii dirijate din adâncurile ființei mele.

În schimb, materia astrală, dirijată de entitățile din acea lume, poate constitui element de îngrădire potrivit deplasării. De pildă, o dată am fost imobilizat de o plasă ca aceea pescărească, pe care o entitate invizibilă a azvârlit-o asupra mea. Altă dată, am fost închis într-o cameră fără ușă sau fereastră. În ambele cazuri, m-am eliberat prin simpla invocare: Doamne ajută-mă!

Aici, în planul astral, își duc existența în continuare aceia care au părăsit viața de pe pământ prin așa-zisa moarte. Așezarea lor în acea dimensiune este determinată de gradul de evoluție morală al fiecăruia.

Corpul astral individual este sediul dorințelor, atașamentelor și senzațiilor. Cu cât cineva este mai legat de cele pământești, cu atât și nivelul său de evoluție și așezare astrală va fi mai jos, mai aproape de lumea pe care a părăsit-o.

Sufletul, după ce părăsește definitiv corpul fizic, se va așeza în lumea astrală numai în funcție de greutatea specifică a materiei sale astrale. Iată câteva elemente care-l atrag și-l mențin o bună bucată de vreme în climatul josnic al planului respectiv: egoism, orgoliu, ambiție, ură, senzualitate. În funcție de intensitatea acestor factori, care-l determină stadiul său de evoluție, individul, fără voia sa, se va așeza la nivelul calităților și defectelor sale.

Cu cât omul este, prin străduința lui psihologică mai bun, mai cinstit, mai îngăduitor față de semenii săi mai puțin evoluți, smerit și cu preocupări deosebite de spiritualitate, cu atât nivelul de așezare este mai sus. Pacea, armonia, în final fericirea, se înscriu în funcție de aceste teste, atinse în pennenent urcuș spre Sursa Sacră, din care cu toții am purce cu milioane de ani în urmă. Omul, după ce părăsește pământul, este atras ca de un magnet – așa cum am amintit – pe planul și locul pe care-l merită în lumea de "dincolo". Aici, în mod mintal, își re trăiește cursul ultimei sale vieți. Este o reluare inversă a filmului care l-a înregistrat întreaga sa activitate în asociere cu corpul fizic.

Pe plan astral, tot ce dorești în mod expres – de la simple obiecte până la casă – se și realizează. Dar, după o vreme, îți dai seama de inutilitatea lor.

Curajul, blândețea și smerenia, în lumea astrală, determină influențe cu efecte extraordinare. Entitățile puțin evolute, ostile prin firea lor, devin prietenoase, gata să te ajute, potrivit solicitărilor pe care le-o adresezi.

Spiritele evolute, din planurile superioare, oferă la cerere sau din propriul îndemn, sprijin și dau sfaturi și îndemnuri de înaltă conduită morală.

Cu cât mintea este mai liberă, mai curată, total desprinsă de meschinăria acestei lumi, cu atât mai ușor poți să te ridici în planuri superioare, căci aici totul este armonie și faptele sunt simple fapte. Totul este perfect înțeles, fiindcă tu însuși ești integrat în Veșnicie.

Fericirea fără margini, acauzală – neformulată în nici un fel de gândire – este întâlnită odată cu integrarea ființei noastre în Necuprinsul Tot.

Am dorit, în nenumărate rânduri, să rămân definitiv în acea lună, atât de mult îndrăgită de mine, prin şirul imens de experienţe, care acoperă o perioadă de 42 de ani de existenţă însumată pe Terra. De fiecare dată însă, mi s-a refuzat acest favor.

În procesul dedublării am fost ajutat în mod tainic, spre a vă aduce la cunoştinţă că sunteţi nemuritori, că tot ce este viu nu pierе niciodată. Viaţa nu are nici început şi nici sfârşit.

De asemenea, mi s-a mai revelat că omul este creatorul propriului său destin. Că numai şi numai de noi depinde eliberarea din căluşele ego-ului ignorant şi deficitar construit.

28. DEGRADAREA PSIHICĂ

Se pierde ce-i preţios – factorul esenţial
Şi se iscă perturbări în suportul corporal.
Omul – ca făptură-aleasă, se cuvine a fi-nţeleasă
Totdeauna integrată în gândire, vorbă, faptă.

•

Singuri noi făurim mintea, care toate săvârşeşte:
Fapta prinsă cu gândirea – viaţa-nţeleagă perverteşte,
Când ego-ul ne domină, este haos, tulburare,
Egoismul înfloreste, răutatea la amplexare.

•

Dorinţa fiind călăuză, caută cu disperare
În mişcarea ei confuză, tot ce este delectare,
Aur, glorie, renume, tot ce-i socotit putere,
Toate-atracţii egoiste, ce nasc alaşări mizere.

•

Minciuna-i apreciată – abilă diplomaţie,
Iar zgârcenia privită – rost firesc şi avuţie;
Dezmăjul etalonat ca blazon, de lume mare,
Orgoliul considerat frumuseţe şi grandoare.

•

Cu oricare exprimare, în noi degradarea creşte,
Fiindcă-a timpului mişcare, noul viciu-l perverteşte.

Când impulsurile firii sunt pătrunse-n mod frecvent,
Întâlnirea le dizolvă, omu-atent, independent.

Astfel omul se transformă dizolvând al său trecut,
Psihicul mereu se schimbă prin al său smerit văzut
Și iubirea-și află rostul ca-Înțelept Conducător,
Ce ne dirijează pașii spre ce-l sfânt – înălțător.

Suntem noi în măsură să întrevădem cât de cât, ce este un om adevărat, adică o ființă umană completă – fizic-psihic – ca unitate în perfectă armonie, integrată în realitatea faptelor, în care înțelegința operează prin Legea iubirii?

Dacă încercăm să ne vedem, cât mai des, modul nostru de funcționare în raport cu această simplă enunțare, ce constatăm? Oare este o utopie o asemenea realizare? Sau este ceva perfect realizabil și la îndemâna fiecăruia?!

Convingerea mea este că fiecare om poate atinge acești parametri funcționali, pentru că în noi toți există Izvoarul Perfecțiunii, adică Scânteia Divină! Ea nu ne-a părăsit niciodată în urcușul acestei existențe și nici nu ne va părăsi vreodată. Omul adevărat, real, autentic, este chiar această părticică, aflată în uniune perfectă cu Atotcuprinzătorul Dumnezeu. Iar atunci când oamenii vor atinge acest nivel al înțelegerii, pe Terra se va instala adevăratul Paradis.

Dar în ce fel s-ar putea realiza un asemenea om?

Numai prin simplitatea "Cunoașterii de sine", însoțită tot timpul de curajul și onestitatea de a demasca omul condițional, care ne ține prizonieri ai timpului, prin mecanicitatea minții.

Dacă ne uităm mai atenți spre miezul ființei noastre, vom descoperi că, cu cât suntem mai mult atrași spre lumea exterioară, cu atât devenim tot mai mult roboți și tot mai puțin ființe umane libere și independente.

Disponem de o minte educată pe valoarea subiectivă exagerată a sinelui care, prin nenumărate repetări a devenit mecanică, deci incapabilă să înțeleagă realitatea vieții, nouă, proaspătă de la o clipă la alta.

Cu o asemenea minte, al cărei constructor suntem noi înșine, prin educația eronată, primită de la generațiile anterioare, nu putem funcționa ca oameni adevărați. În relațiile interumane, de cele mai multe ori, ne ascundem în spatele unor măști, pe care le schimbăm în funcție de interese. Ipocrizia, fariseismul, reaua credință sunt atât de generalizate în comportamentul uman, încât cu foarte mare dificultate putem descoperi un om cu adevărat cinstit, onest, sincer.

Iar degradarea capătă aspecte și mai urâte, când aceste caricaturi de oameni găsesc justificări eufemistice. De pildă, minciuna este apreciată ca abilită diplomatică, zgârcenia, ca un firesc rost al cumpătării, pentru asigurarea zilei de mâine, orgoliul, ca frumusețe și grandoare.

Or, pentru transformarea acestui om, așa cum aminteam la început, nu există decât o singură modalitate, și anume: întâlnirea cu noi înșine, așa cum suntem de fapt. Acest contact spontan, perfect lucid, cu reacțiile gândirii, realizează pe loc dizolvarea acestor impulsuri psihologice.

Pe măsura practicării acestei simplități, cetatea ego-ului își pierde treptat energia și, în final, vasul conștiinței se sparge, eliberându-ne de sub dominația acestui tiran.

Odată cu această operație apare o nouă mentalitate, un om cu totul nou, în care iubirea îi dinjează întreaga activitate.

29. DEMONUL

Un simbol al vicleniei, al urei, al răutății,
Stoc de nedreptăți ascunse – dușman al integrității;
A lui aură bălțată vibrează prin mișelii
Ce-s adânc încorporate, adunate mii și mii,
Căutându-și sens prin sine sub blazonul aroganței,
Prin străfulgerări de groază, de crimă și de urgie.

•

Oare demonul există, ca ființă sau ca făptură?
Are existență clară, ca oricare creatură?

•

Unii susțin că ar fi, distinct cum e orice ființă,
Bazându-și tot afirmatul, doar pe simpla lor credință,
Fără-nume să-ntâlnească o asemeni pocitură,
Să-i confirme existența prin fireasca-nvestitură.

•

Alții spun că l-au văzut, apărând sub multe chipuri
Și că simpla lui prezență excelează-n șiretlicuri.

Fără preget, comportarea-i e ȋesută-n perfidii,
Haos răspândind ȋn juru-i prin mulȋimi de nebunii.

De divinul Christ se spune cȃ, ȋnflȃmȃnzind prin post,
ȋn pustiu, de necuratul fu-ncercat c-un mȃrșav tost;
Apol, toȋi evangheliștii, prin ȋnscrisuri povestesc
Cum c-ar exista temeinic un asemenea smȋntit;
Se dau chiar și amȃnunte, c-ar fi legiuni ȋntregi,
Care, pȃrȃsind un om, grabnic au ȋntrat ȋn porci.

Spurcatul dat de religii – instrument care-ngrozește,
Credincioșii ce n-ascultȃ pastorul ce-i sfȃtuiește,
Calea zisȃ idealȃ cȃtre veșnicul divin,
Drept revers, nȃscȃnd ispita cu amȃrȃciuni și chin.

Tabloul terifiant descrie și un ȋnfem,
ȋn care "bȃtu-l-ar toaca" ar trona stȃpȃn etem.
ȋncȃ-n plus se mai afirmȃ și-ntr-un chip prezumȋos
Cȃ ȋncrȃncenatul demon n-ar fi decȃt licȋune,
Un produs al ȋgnoranȋei – semn de om neputincios,
Care vede, prin neșȋtinȃ, vagl ȋnchipuiri diforme.

Observȃnd aceastȃ lume, ca și cea de dupȃ moarte,
Dȋn prisos am ȋȋteles cȃ dracul nu-i fȋnȋ-aparte
De fȃptura zisȃ-om, socolȃ și-nȋteleaptȃ,
Și centratȃ pe-al sȃu "sine" – ca structurȃ defonnȃtȃ.

Cȃnd "ego"-ul se afirmȃ ca dezmȃȋ sau ca trufie,
Prin infecta-i comportare, iadului e temelie
Și-n jur totul infectează, Universul poluează,
Binele e alterat – rȃul mai mult progresează.

Noi, ca iritare – diavoli – ȋn oricare-ȋmprejurare,
Demoni chiar, prin simplul gȃnd de a deflora fecioare.
Prin al nostru egoism, mulȋi flȃmȃnzi ai lumii mor,
Avariȋa adunȃ, preȋ argintul trȃdȃtor.
Hȃd orgoliul, prin iluzii, e cȃrare spre abis,

Iar cu denigrarea noastră, semenul real, ucis
Tot salana-om – prin ură – e cumul de ineptii,
El măceluri pregătește între frați, părinți, copii
Hăd suport în orice timp, cu el nu-i chip de tocmeală,
Strict văzut și înțeles, chiar în clipa când apare,
Fără lupte, sublimări, fără nici o condamnare,
Atitudinea pasivă e, prin ea, transformatoare.

În "nimicul" psihologic, ființa infinit extinsă,
Dă prilej ca, din adâncuri, negativul să dispară,
Cu el, diavolul din om, instalat prin timp – gândire;
Nici eforturi, nici credințe, nici un fel de devenire,
Fiindcă-n liniștea deplină, "sinele" complet lipsește,
Iar viul, prezent în noi, în Elem ne contopește.
Starea de Sacralitate se impune-n mod firesc,
Infinitul ne e "Tată" și-n El toate se-implinesc.

Diavolul este considerat ca simbol al viciei și al răutății care se manifestă prin nedreptăți, urădări, minciună, aroganță, trufie și ură, cu reverberații malefice asupra întregii activități omenești.

Oare există cu adevărat o asemenea entitate, așa cum este orice creatură?

Unii afirmă că ar exista o asemenea creatură, bazându-se numai pe credință, fără să o fi întâlnit în realitate.

Alții spun că l-au și văzut luându-și înfățișări diferite, folosindu-se în manifestările lui prin variate șiretlicuri.

Despre Mântuitorul Iisus Christos ni se spune că în timpul postului a fost ispitit în mai multe rânduri de către necuratul diavol. Și evangheliștii ne relatează că ar fi chiar legiuni întregi, dându-ne și cazul îndrăcitului, din care Iisus a scos o ceată de diavoli, pe care a trimis-o într-o turmă de porci.

Ni se mai spune că ar exista și un Infern, în care demonul ar fi stăpân absolut, îndeplinind rolul de chinător al sufletelor pentru păcatele pe care le-am săvârșit în existența noastră de pe pământ.

În urma observațiilor făcute pe planul fizic al acestei lumi, ca și din descoperirile la care am avut acces în lumea astrală, am constatat că diavolul nu este o entitate aparte de ființa om.

Omul, care trăiește și se comportă ca ego în relațiile sale cu semenii și natura, în general, prin întreaga sa atitudine pune temei și întreține climatul iadului aici pe pământ. De la simple vorbe, gânduri necinstite, până la dezmăț, zgârcenie, ură și ucidere de oameni, suntem, în mod neîndoielnic, diavoli ascunși sub chipuri înșelătoare și derutante de ființe umane.

Un astfel de om, tot ca diavol a inventat această licjune, asupra căreia aruncă toată vina faptelor sale reprobabile, ca scuză a ispitirii venită din afara ființei sale.

Cum poate cineva să se elibereze dintr-o asemenea încătușare cu implicații și la trecerea "dincolo". Un ins, profund atașat de desertăciunile acestei vieți, ajuns în lumea astrală le dorește în continuare. Și iată ce face! Un bețiv, de pildă, coboară pe pământ și se atașează de un om posedat de viciul beției și-l îndeamnă să bea – el hrănindu-se cu senzația pe care o simte victima. La fel procedează și un desfrânat, speculând senzualitatea pământeanului.

În cazuri mai rare au loc fenomene de totală posedare. Un destrăpat, într-o împrejurare oarecare, profitând de somnul unei ființe înclinată viciului respectiv, îi ocupă acesteia corpul. Multe cazuri de alienare mintală sunt determinate de asemenea posesiuni. Posedatul stă în preajma corpului său, iar cel care i-a ocupat locul, nu-și poate afirma identitatea din lipsă de concordanță între corp astral și corp fizic.

După aceste completări, să vedem cum ne putem elibera de acest demon sau ego, implicat în tragedia vieții noastre și a altora. Cu el nu intrăm în conflict, nu-l condamnăm, nu încercăm să-i dăm o altă înfățișare. Nu ar fi altceva, decât tot el, în postura dualității!

Numai pasivitatea minții este în măsură să-i demoleze întreaga structură și să-i împrăștiie energiile malefice care-l caracterizează. În acest sens, folosindu-ne de atenția lucidă, vom întâmpina orice reacții ale minții condiționate, prin care el își anunță prezența. Iar ceea ce este contactat în mod direct, simplu și nemijlocit, dispare în mod instantaneu, odată cu energia care-l susține. În golul psihic astfel instalat, dispunem de o nouă minte, de extensie universală, în care iubirea curăță și transformă orice impuritate.

Fenomenul eliberării prin spargerea carcasei ego-ului se realizează în timp, în funcție atât de frecvența întâlnirilor cu acest diavol, cât și de consistența energiilor care-l susțin.

Prin această fericită împlinire, Viul din noi își demonstrează propria Sacralitate, dezvăluindu-ne că Infinitul ne este Tată și că numai prin El se împlinesc cele sfințitoare.

30. DESTIN

Lege dreaptă – echitate – imuabil împlinit,
Fapt predestinat anume, ce-are-n sine un sfârșit;
Un efect precis legat de fapta inițială,
Consecință naturală, fără pic de îndoială

•

Azvărlirea unei pietre, care va urma să cadă,
Fiind firească ci cădere – precum apa-ntr-o cascadă,
Prins în focul suferinței, omul ignorant cătește:
Dar, de unde-acest destin, pe el cine-l măsluiește?

•

Deseori acest linal este aspru înfierat,
Prin cuvinte cât mai grele, e adesea blestemat,
Că s-ar împlini, de fapt, printr-un șir de nedreptăți:
Unii – clar avantați, alții – prea persecutați!

•

Unii-n bucurii din plin – altora le-ar da doar chin,
Și-n final, răspunzător de fiecare suspin!
Oare, chiar așa să fie? Nu susținem o eroare,
Fiind încătușați de timp și miopi prin tulburare?!

•

Când nu-i armonie-n noi, totul este deformat,
Se-nropesc justificări și formule de urmal.
În liniștea integrală se desleagă tot misterul,
Omul jese-al său destin. Acesta-i tot Adevărul!

▼

Noi, prin gând, vorbă sau faptă, singuri făurim destin,
Câte astăzi semănăm – rod concret mâine din plin.
E la fel cu-n bumerang azvărlit în Univers,
Care, cândva, se va-nloarce, prin lovire – ca revers.

•

El, prin repetări intense, prinde forme de gigant,
Iar a vieții frumusețe se destramă în neant.
Replica la provocare, spune clar, tot ce-am sădit,
Săditul e azi destinul, care-acum e împlinit.

•

Când replica e-nțeleasă, ea îndată amuțește.
Și-n același timp cu ea, tot destinul se topește.
Iar în claritatea minții este numai armonie
Și tot ce ne-aduce viața e primit cu bucurie.

•

În această conjunctură, alt destin nu se mai naște,
Fiindcă-n liniștea deplină, doar iubirea înflorește.
Ea destramă tot ce-a fost – energii înrobitoare,
Ce ne țin prizonieri prin a noastră ignorare.

Unii oameni privesc viața ca un conglomerat de simple întâmplări. Se entuziasmează de evenimentele care le procură plăceri și satisfacții și se întristează de moarte când acestea îi dezavantajează.

Alții o socotesc ca destin, ca un "datum" oferit de o forță divină, după bunul ei plac, și se străduiesc, pe cât posibil, să-l accepte așa cum este. În această categorie se încorporează toți așa-zii credincioși.

Într-o altă categorie, întâlnim pe aceia care nici măcar nu-și găsesc timp să reflecteze asupra aceslei teme. Acești oameni nu au altă preocupare, decât aceea de a-și petrece viața cât mai agreabil, evitând, pe cât le este cu putință, stările conflictuale.

În afară de acest mod simplist de a privi, să încercăm împreună descifrarea acestei taine.

Astăzi, toată lumea este de acord că tot ce se întâmplă în Univers este dirijat de Legea imuabilă a cauzalității. Și noi, care facem parte integrantă din Univers, în mod inevitabil, logic, ne supunem aceleiași legi.

Nimic din toate câte ni se întâmplă în cursul acestei vieți nu este un joc al hazardului.

De asemenea, toate câte ni le aduce viața în mișcarea ei perpetuă, nu ne sunt oferite sau impuse de vreo entitate din afara ființei noastre.

Ceea ce culegem astăzi, ca avantaje sau pagube, nu sunt altceva decât roadele a ceea ce am semănat într-un trecut mai puțin sau mai mult îndepărtat. Noi, și nimeni altcineva, am determinat destinul pe care-l întâlnim acum. Efectele, bune sau rele, cu care ne întâlnim în aceeași viață, sunt rezultatul cauzelor al căror autor am fost cândva.

Faptele bune pe care le-am făcut ieri, se reflectă azi, în avantaj, pe măsura cauzelor respective. Iar în cazul faptelor incriminale fenomenul este invers.

În vremea gretelor încercări, când omul funcționează ca prizonier în cutia ego-ului, acesta intră deodată în tulburare. Minte se întuneacă și începe să acuze, sau chiar să blesteme oameni, întâmplări, viața, sau chiar pe Dumnezeu.

Cum ieșim din acest impas?

Într-un singur fel. Prin cuprinderea atentă, globală, spontană, simplă și dezinteresată a mișcării întregului ego. Această conștientizare lucidă, fără urmărirea vreunui scop, spulberă deodată toate manifestările acestei ficțiuni.

În liniștea astfel instalată, complet desprinși de mintea condițională, întâlnim perfectă înțelegere care ne arată că noi suntem cauza destinului. Odată cu înțelegerea prin trăire, a clipei respective, se destramă orice cauză de destin și alt destin nu se mai creează.

Mai descoperim că destinul este creat de gânduri, vorbe și fapte. În consecință, toată atenția trebuie acordată acestor triple canale de manifestare.

La fel, mai conștientizăm că efectele de astăzi ale cauzelor din trecut, dacă nu sunt consumate cu flacăra atenției, se transformă în cauze. Și așa la infinit...

Pentru a evita orice dubiu, mai reliefăm că, în reacțiile minții se reflectă omul condițional de noi prin cauzele anterioare, al căror autor moral și real suntem noi și nimeni altcineva.

31. DEȘERTĂCIUNEA

O licoare ce ne-mbată, cu cât o gustăm mai mult,
Cu-atât firea înșelată și din ea face un cult.
Plăcerea cea lipicioasă, pânda-i jese fir cu fir,
Cu durerea fiind legată, precum sîmțul din respir.

Sunt deșertăciuni: averea, gloria, banii, puterea,
Structural înlănțuite cu teama și cu durerea,
Zarva lumii mărginite, totdeauna-nșelătoare,
Dă speranțe, false crezuri, pururea-amăgitoare.

Încă e deșertăciune: tot plăcutul din gândire,
Ca: ambiție, mândrie, dorința de devenire;

La fel tot trecutul mort, ce-l imaginăm spre mâine,
Lanț imens de-amarăciune și de veșnice suspine.

•

Când omul nu-i înțelept, lacom le caută-ntruna,
Deși ele-n suferințe cu spini îi tocmesc cununa.
De-i văzut așa cum este – ca simpă deșertăciune,
Cu vederea integrală, clar se-nscrie o minune.

•

Ce-i văzut e și-nțeles și de-ndată și dispare,
Nu se urmărește scop – el fiind "ego" în mișcare.
Prin această detașare, în om – pace – mulțumire.
Sacrosancta împlinire, mai presus de-nchipuire.

•

Omul prins de plăcerea lipicioasă a deșertăciunii nu este deloc conștient de capcanele care-l țin prizonier. Dimpotrivă, efectul de moment pe care-l procură motivația respectivă, este socotit ca ceva normal, inerent legat de cursul normal al existenței.

Cu trecerea vremii însă, oricare dintre plăceri, îndată ce este atinsă la nivelul ei cel mai înalt, își pierde din importanță. Atracția se risipește, uneori devine plictisală și însetatul caută altceva și în altă parte, spre a-și împlini sctea, mereu nesatisfăcută a simțurilor primare. Dorința de a avea, de a poseda ceea ce procură plăcere, nu are margini. Cu cât avem mai mult, cu atât dorim să avem și mai mult.

În umbra oricărei dorințe veghează tot timpul teama. Există teama determinată de incertitudinea împlinirii dorinței. Iar în cazul când dorința a fost realizată, apare teama de a pierde avantajele împlinirii.

Iar acum întrebarea, dacă liecare dintre noi poate să descopere singur cele mai de seamă deșertăciuni ale acestel vieți?

Susținem cu toată convingerea, că fiecare om, în depline facultăți miniale, are această capacitate. Unui o vor face cu multă ușurință, alții, foarte greu! Și iată de ce ! Un om în plină glorie, îmbătat de importanța succesului, cu o imagine de sine nespūs de frumoasă, sesizează cu greu capcana emoțională, care-l ține prizonier. Neputința lui este și mai mare, dacă anturajul îl hrănește orgoliul prin repetate elogii, cu sau fără merite.

Și-acum, din lunga listă a deșertăciunilor, să extragem câteva:

– averea, cântărită în monedă sunătoare, obiecte, case, fabrici, mașini;

- renumele de savant, cercetător de mare prestigiu prin descoperiri excepționale;

- celebritatea unor scriitori, sculptori, pictori sau artiști;

- cartea universală a recordurilor, a realizărilor celebre, este, prin excelență, plină de tot felul de împliniri deșarte;

- puterea de conducere, la care aspiră cu atâtă asiduitate, politicienii, este jesută cu nenumărate deșertăciuni, adesea ipocrit justificate, ca atitudini de dăruire pentru satisfacerea nevoilor colectivității naționale;

- ambiția, mândria, orgoliul ca și dorința de devenire;

- căutarea și îndrăgirea fenomenului de parapsihologie;

- la fel, socotim deșertăciune orice tentativă de a extrage din memorie amintirea experiențelor adunate și a încerca să le retrăim în prezent, sau să le proiectăm spre mâine.

Toate aceste opțiuni, căutări, aspirații, idealuri sunt manifestări cu caracter egocentric. Cu fiecare din ele, omul, prizonier al timpului, se droghează fără încetare.

La trecerea sa "dincolo", pe plan astral, oamenii, socolți alți genii și savanți, se vor așeza, potrivit nivelului respectiv de evoluție morală și nu după operele și știința lăsată în urma lor.

Dacă toate aceste semnalări ne sunt clare, bine pătrunse și bine înțelese, nu ne rămâne altceva, decât să punem în aplicare, în mod corect întâlnirea noastră cu fiecare impuls al deșertăciunilor, ori de câte ori s-ar manifesta ca reacție a minții, care-și arogă importanța psihologică

Fiecare întâlnire, perfect realizată, conduce instantaneu la dizolvarea întregului ego.

În vidul psihologic apare flacăra iubirii, care ne oferă acea stare de mulțumire deplină, numită fericire. Fericirea este acauzală, ea există în mod real - în fiecare ființă umană - și se menține prin ea însăși.

32. DEZORDINEA

Ea nu-i fala nimănui, tuturora des stăpână,
Pe parcursul unei vieți, degradări mereu s-adună;
În cumplitul ei hăjis, împânzit de bălării,
Au loc lupte sângeroase, deseori mari mișelii.
O-ntâlnim sub două forme: mediul lumii din afară
Și-al nostru interior, ca ecou devastator;

Locul muncii e adesea un cumal de-anormalii,
Fiecare deversând ale sale inepții;
Strada, locuri de-agrement, natura pe-ntinsul ei,
Poart-al omului stigmat de "ego" dezordonat.
Frecvent, încă, e-ntâlnită și în spațiul habitat,
Haosul, prezent în toate: gospodina, gospodarul
Zvârle toate la-ntâmplare – complet irațional.

Câtă trudă inutilă, ce consum de energie,
Generate de conflicte, sunt înscrise de-anathie!
Când dezordinea dispare, dispar și-ale ei urmărit:
Munca e mult mai ușoară, frunțile se descrețesc,
Mai des oamenii zâmbesc, toate ușor se-implinesc.

Mult mai greu de înțeles, de văzut și rezolvat
E dezordinea internă – însul de ea posedat.
Ea-l creată de gândire: grijă, teamă, lăcomie,
Ambiție, vanitate, violență și trufie,
Care-amplificate-n timp – fac din om o jucărie,
Practic, degradându-i viața și, prin ea, tot Universul.
Când gândirea vrea s-o schimbe prin metode sau
credințe,
Nu îi pune decât mască – în profund ea se menține
Și, prin timp poate să crească, fiindcă "eul" o-ntreține.

Întâlnită precum este, fără scop și așteptare,
Integrată-n simplitate, în mod natural dispare.

În "vidu" ce s-a creat - gândirea-l complet pasivă,
Ordinea, firesc plinită, flința ca iubire-activă,
Care curăță, destramă tot ce este nebulos,
Alteceva n-avem în lume, mai de preț, mai de folos.

Dezordinea apare ca o atitudine comportamentală, întâlnită în perimetrul de activitate al ego-ului. Ea nu este dorită sau cultivată cu vreo anumită intenție, ca în cazul celorlalte activități umane.

Se manifestă pe două planuri: lumea exterioară și lumea Interioară.

Lipsa ordinei pe plan fizic o întâlnim atât în spațiul habitat, locul muncii, pe stradă, în locuri de agrement și, în general, pe întreaga întindere a naturii, accesibilă omului.

Gospodina și gospodarul, certați cu ordinea, aruncă totul la întâmplare. Încălceala și mizeria le sunt atât de obișnuite încât nici măcar nu le mai sesizează, decât în cazuri impuse de o anumită necesitate. Câtă alergătură, consum de energie și altercații inutile nu prilejuiesc, de pildă, căutarea unui obiect oarecare, și care a fost aruncat neglijent pe undeva, și necesar în acel moment de urgență.

Omul certat cu ordinea, lasă urme pe oriunde trece. Aceasta îi este cartea sa de vizită. În unele țări civilizate, se iau măsuri severe împotriva acestor poluanți, care-și aruncă deșeurile pretutindeni pe unde trec zilnic sau ocazional.

Accidentele de muncă, precum și randamentul scăzut sunt determinate tot de această defecțiune a omului.

Acolo unde ordinea și disciplina sunt respectate cu sfințenie, munca este mai ușoară, mai spornică, relațiile între colaboratori relaxante, destinsse, binevoitoare.

Mult mai greu de înțeles, ca și de rezolvat este dezordinea psihologică, interioară. Ea este creația gândirii, care, la nivelul ego-ului, funcționează haotic. Un ins ambițios, lacom, vanitos, violent, trufaș și temător, prizonier al imaginii frumoase pe care o are despre sine, nu poate funcționa altfel, decât ca o jalnică făptură umană, care se autodistruge în mod constant. Iar propria lui dezordine o împrăștie - conștient sau inconștient - în întregul Univers. El, prin dezordinea gândurilor pe care le emite, este un poluant psihic, mult mai dăunător, decât corespondentul său de pe planul fizic.

Ce s-ar putea întreprinde în această situație, atât de precară, în care bietul om își este dușman lui și, la fel, semenilor?

Tot ce inițiază practicantul, folosind gândirea cunoscătoare de metode, credințe, analize, rostire de formule, etc., nu poate să

realizeze altceva, decât schimbări cosmetice, de suprafață și își adaugă în acest fel o altă formă de degradare, și anume: ipocrizia. Sub masca aparentă se ascunde același om vechi, cu perspective de viitor și mai sumbre.

Dar, ce se întâmplă în mod real, dacă întâlnim degradarea noastră, așa cum vine ea, prin reacțiile automate ale gândirii, fără să așteptăm ceva sau să urmărim vreo anume realizare?

Încercați singuri, fără să faceți din aceste îndemnuri vreo teorie, care ar trebui pusă în aplicare, spre a obține rezultate. Cu-noașterea de sine nu este nici teorie, nici metodă și nici credință sau altceva.

Veți constata cu surprindere, că simplitatea întâlnirii cu dezordinea o face să dispară pe loc. În acea clipă, ego-ul a primit un șoc care-i subrezește rezistența.

Iar, în vidul creat în mod firesc, prin tăcerea gândirii, își face apariția Iubirea Creatoare – prin natura ei activă – care destramă întreaga dezordine din sufletul practicanului.

Mai remarcăm că, acolo unde există ordine interioară, aceasta atrage după sine aceeași ordine și pe plan fizic.

Dar, acest fenomen nu se produce și invers. Sunt ființe umane, care fac din ordinea exterioară o adevărată manie, fără ca aceasta să opereze în mod similar și pe plan psihic și spiritual. Pomirea lor maniacă este tot o boală a sufletului

33. DISTRAȚIA

Când omul e incomplet – părticică, biet fragment,
E-nsetat în mod continuu și flămând după soluții,
Care să-l plinească "golul", neînțeleș în mod corect
De-a lui minte încălciță de imense contradicții,

Și, pomit spre-ndestulare, caută mereu distracții,
Dup-a lui acumulare, abordând tot ce-i convine
În a "eul"-ui plinire, deseori chiar aberații,
Ce-i dau alte degradări, printr-o falsă acțiune.

Unii-ncearc-a-și umple lipsa în alcool sau în droguri,
Alți-n cinema sau teatru, ori concerte sau în sport,
Pătimași, alți prin muncă, vizând diferite lipsuri,
Prin căutări persistente, însoțite de efort.

•

Și-n sfârșit, există încă distracția ideală,
Când "ego"-ul pune preț pe credințe-nșelătoare,
În ele văzând salvarea și un loc mai bun sub soare,
Ple-n lumea actuală, fie-n lumea viitoare.

•

Neînțeleasă-i viețuirea, truda-ncreagă-i amăgeală!
Ea-l de fragment comandată, din subconștientul său,
Eronat văzând, ca "sine", a lui umplere, reală,
Și-n confuzie și temeri, vrea să fugă de ce-i rău

•

Prin oricare căutare este "ego" ce s-afirmă
După cum îi e măsura și întreaga structurare
Programată de trecut, azi – adevărată cărmă,
Ce-i dă țel spre viitor, prin formule-amăgitoare.

•

Acel "gol" misterios, ca-ntindere e Imens,
Deci nu poate fi umplut prin distracții, niciodată.
Dimpotrivă, tot efortul, oricât ar fi de intens,
Face viața mai săracă, zi de zi mai tulburată.

•

Când ne integrăm în "gol", pătrundem al său mister,
El e bincuvânțare, armonia-n noi perfectă,
Căci unirea laolaltă dă completul adevăr;
Singur el ne-ndestulează, când unirea e corectă.

•

În unitate cu "Vidul" stă ființarea Creatoare,
Care curăță, transformă ce-i urât, disgrațios;
Doar în astfel de climat trăim Sacra Integrare,
Și-n a ei iluminare, devenit-am maieslos.

Când omul devine victimă a gândirii sale haotice, purlai pe a-
ripile imaginației, fie într-un trecut consumat, fie spre un viitor

fictiv, el este, de fapt, nu un om întreg, ci un biet fragment. El se simte ca o structură seacă, goală și incompletă. Nemulțumit de ceea ce simte și vede, el încearcă să umple această lipsă, care-l deranjează, îl plictisește și-l irită totodată.

Pentru îndestularea sa, se orientează spre acele soluții, de la care speră că va culege satisfacții și plăceri.

Unii se îndreaptă spre alcool și droguri și devin îndată pălumași incurabili.

Alții caută distracții vizuale și auditive și, pentru a și le satisface, frecventează cinematografe, teatre, săli de concerte, televizor, manifestări sportive etc.

Pentru alții, munca devine pasiune, în care își sacrifică timpul de odihnă, punându-și în pericol sănătatea.

Și, în sfârșit, întâlnim distracția ideală! În acest caz, ego-ul - grijuliu și atent față de interesul său spiritual - pune preț pe credințe religioase sau alte practici, de la care speră să-i aducă mulțumire, fie în lumea actuală, fie în cea viitoare.

Toate aceste soluții sunt la fel de superficiale și inefficiente, ca și mintea fragmentară, care le-a inițiat. Satisfacțiile de moment sunt doar simple amăgiri, care, prin natura lor, dau proporții ignoranței și, implicit, dezordinei.

De asemenea, fiecare soluție în parte, se definește ca formulă de evadare din fața vieții, a cărei integritate, omul-fragment este incapabil să o întâlnească și să o înțeleagă în mod corespunzător.

Golul psihologic, pe care-l simte căutătorul de distracții, nu poate fi umplut niciodată, în acest fel. Dimpotrivă, dorința, urmată de eforturile intense ale voinței de a umple acest gol, nu face decât să mărească și mai mult sărăcia sufletului.

Dar, să vedem ce se întâmplă dacă ne integrăm în acest gol?

Când noi și golul suntem o perfectă unitate, apare în mod natural armonia și echilibrul psihic interior. În acest fel, uniunea spontană ne scoate din timp, oferindu-ne o stare de Conștiință Pură, acasă.

În asemenea binecuvântate clipe, ni se revelează Adevărul Absolut, ca iubire activă, care curăță și transformă întregul climat impur, determinat de componența psihologică a omului vechi.

În concluzie, ori de câte ori ne vom afla în fața golului psihic, sub formă de plictiseală, amărăciune, monotonie, stare de urât etc., vom recurge la integrare în acest vid. Înarmați cu flacăra atenției - noi înșine fiind această flăcărie - pătrundem, aidoma unui fulger, în mijlocul acestui gol.

Dacă întâlnirea este corectă, veți descoperi singuri că simpla integrare ne oferă iluminarea minții, însoțită de o stare de bucurie, în care nu mai dorim nimic altceva.

Individul, care funcționează ca un "Tot indivizibil" privește distracțiile, de care aminteam, ca manifestări superficiale. Nu le dorește niciodată, iar când împrejurările îi impun prezența, nu le condamnă, ci le la așa cum sunt ele.

34. DIVIZIUNEA

Diviziunea se-nscrie printr-un gând care s-alimă
Drept "ego" ce se frământă într-o veșnică derivă.
Ne vom diviza mereu, când prin noi apreciem,
Mintea oarbă fiind măsura ce ne-ndeamnă să vedem.

*

Când relația lipsește, spațiul dintre noi se umple,
Orșice se cântărește prin tot soiul de formule:
Eu, doesebit de bine, unul hăd, altul frumos,
Este rău și este bine, sau pagubă ori folos.

*

Încă spunem: mic sau mare, important sau fără rost,
Prin timp, minte călătoare, care-apreciază prost.
Când este diviziune nu putem privi real,
De noi ruptă-i legătura, ca un fenomen fatal.

*

Ce-i văzut, e cântărit, măsurat și estimat,
În raport cu ce-a fost ieri, acum fapt imaginat.
Când privim și ascultăm, neprogramați de trecut,
Cu faptul ne integrăm, "sinele" – complet tăcut.

*

Psihic, nemaifiind distanță, nu e nici diviziune,
Și nu dăm nici importanță, prin a noastră opțiune.
Noi și viața-n uniune, fără nici o oscilare,
Întâlni-vom Adevărul, în a lui nemăsurare.

*

În relații stă misterul – ferestre spre înlănit,
O sublimă împlinire – insul real depășit,

**Alt om și-o altă gândire – distinctă mentalitate
Demonstrând prin Necuprins, sfânta lui divinitate.**

Viața, în complexitatea manifestărilor ei, se afirmă, de la o clipă la alta, ca un întreg indivizibil. Și, pentru a putea fi înțeleasă cu adevărat, ne cere să-i ieșim în întâmpinare în mod corespunzător, adică oameni funcționând ca ființe întregi, corp și psihic în uniune deplină, "acum" și "aici".

Deocamdată, aceasta nu este altceva decât o simplă enunțare, pentru a putea aborda și înțelege mai ușor diviziunea omului obișnuit, care funcționează eronat.

Noi suntem și ne manifestăm din punct de vedere intelectual și emoțional, ca structuri educațional-morale, un rezultat al educației primite de la generațiile anterioare. Avem deci o minte condiționată, care privește, judecă și evaluează în funcție de acumulările înregistrate memorial.

Această minte perimată – învechită prin folosire – constituie ego-ul – structură inadecvată la întâlnirea prezentului. El ne scindează ființa cu fiecare intervenție a sa ca: apreciere, evaluare, concluzie etc. Binele și răul, frumosul și urâtul, mic și mare, sunt doar câteva din aceste evaluări cu totul subiective.

Aceasta este mintea mărginită a eului, care aleargă fără încetare pe cărările bătătorite de odinioară, sau pe altele imaginate de același trecut și proiectate spre un mâine închipuit și nesigur.

Dacă privim și ascultăm ceea ce ne aduce prezentul prin constanța sa mobilitate, fără nici o intervenție din partea trecutului, realizăm acea uniune cu viața, de care aminteam la început.

În această ipoteză întâlnim Adevărul în realitatea sa nemăsurabilă. Relația corectă cu viața, face să se deschidă o adevărată fereastră spre Infinit. Iar, în această sublimă deschidere, se materializează depășirea condiției umane a practicantului.

În locul vechii sale gândiri, o altă gândire, complet nouă, străină de reacțiile memoriei, îi conferă o altă mentalitate, distinctă, în deplină concordanță cu originea sa divină.

Iubirea adimensională și acauzală nu se poate afirma și întreține prin ea însăși, decât în postura deplinătății funcționale a individului. Numai un om întreg este capabil să întâlnească ceea ce este viu și nemuritor și-ntr-un constant prezent – ca iubire și să se înfrupte din plin de roadele fericirii fără margini.

35. DRUMUL VIEȚII

Nu-i un drum bălătorit prin timp de înaintași
Și-n lipar încremenit – suport pentru nevoiași,
Nu-i nici cale-nchipuită – ideal de urmărit
Pentru pruncul neimplinit – agitat, nemulțumit

•

Nu-i model de imitat, nici credințe de urnat,
Nu-i nici mers pe drum pufos, cu plăcutu-ngemănat;
Nu se caută un sprijin în lumea cea din afară,
Fiindcă-ntregul Univers doar în noi se desfășoară.

•

Calea e anevoioasă, nu înaintăm ca "sine"
Și gândirea nu-i făloasă, urmărindu-și propriul "bine";
Fiind cumplit împovărați de cumulus milenar,
Suntem robi prin moștenire a parcursului hoinar.

•

Tot ce dorim e gândire conexată la trecut,
Ce ne programează calea pe făgașul cunoscut.
Prin vremi, multe-am adunat și cu multă lăcomie,
Azi tezaur important, văduvit de bucurie.

•

Cândva, când celula vie, printr-o mișcare greșită
Deveni pe loc semeață – hădă formă-nchipuită,
Sfredelind în mod spontan umbra ei întunecime,
Sie-și-asumă de-ndată, sfânt îmbold de acțiune.

•

Și, prin timp, acest impuls eronat de preamărire,
Șir imens de mii de pagini, i-a mărit a lui gândire,
El făcu din om un zeu, iar întregul Univers
Limitat înscris în "eu", ca oricare fapt divers.

•

De-acum orişice mişcare, ca gând, vorbă sau ca faptă,
Fără nici o excepţie, către centrul său se îndreaptă,
O asemenea trăire este, de fapt, izolare,
Care generează zbucium, teamă, frică, chiar teroare,

Iar relaţia normală totdeauna-l compromiţă,
Drept urmare, anghinon este-n mod fatal distrusă,
Când, orbiţi, urmăm îndemnul "sinelui" disgraţios,
Totul este suferinţă, pe fundal întunecos.

Numai ca desprinşi de "ego" aflăm drum spre libertate,
Când întâlnim armonia – imensa seninătate.
Grabnic se ajunge-acolo, fără drum condus de scop,
Ci văzând orice mişcare a acestui "eu" miop.

Drumul vieţii nu-i un drum bătătorit de înaintaşi, pe înscrisuri în tipare, din care să-l culegem şi prin imitare să-l punem în practică, urmărindu-ne propriul interes spiritual.

El nu este nici o cale închisă, care să ne conducă şi să ne îndrumeze spre un final, ca ideal promiţător. De asemenea, nu este nici urmărirea vreunei credinţe sau model, pe care să-l urmărim; ori un sprijin din lumea exterioară, în care să ne punem toată nădejdea mântuirii noastre.

Toate aceste respingeri îşi justifică oportunitatea prin aceea că în noi se află întregul univers şi, ca atare, nu are nici un rost părăsirea fiinţei proprii.

Calea este foarte simplă, dar şi foarte anevoioasă. Eul ştiutor lipseşte cu desăvârşire, fiindcă tot ce ştie el, este învechit şi derulant, cu totul anacronic, la întâlnirea cu eterna prospeţime a vieţii.

Tiparele vechi ale gândirii ne ţin prizonieri în închisorile trecutului, împiedicându-ne astfel să luăm contact cu viaţa care curge pe lângă noi, lărgă măcar să o putem sesiza.

Şi iată cum, omul singur, parcurgând îndelungatul său proces de evoluţie, a reuşit să se degradeze, îndepărtându-se progresiv de la acea viaţă de paradis, când trăia în contact direct cu Divinitatea.

La începuturile sale de existenţă, într-un moment de luciditate, viul a conştientizat lumina. Şi, datorită unei mişcări eronate a intelectului, s-a pus temelia celui mai aprig duşman al fiinţei umane, ego-ul. Cu trecerea timpului, la primul impuls al propriei sale importanţe s-au adăugat şi alte noi şi false valori. Cu vremea, ego-ul s-a autoapreţat zeu şi întregul univers l-a înmălat, înscriindu-l în sine, ca fapt divers.

Din acea clipă urmărindu-și cu lăcomie, viclenie și violență propriul ideal, de malefică trufie, gândul, vorba și acțiunea le-a îndreptat numai spre centrul său de interes pur personal. Așa a ajuns omul să se izoleze, urmărindu-și cu lăcomie, viclenie și violență propriul ideal, – pur egoist-, în totalitatea manifestărilor sale. Odată cu construirea acestui centru de interese, el își asumă și inevitabilele riscuri și traume ca: terneri, amărăciuni, zbucium, în final suferințe.

La acest nivel de existență relativă, morala este compromisă, armonia dispare și suferința degradează insul și-i macină și sănătatea fizică.

Acum, după milenii de rătăciră, în care omul s-a manifestat prin ură, crime, măceluri și războaie sângeroase, ca cea mai crudă, sângeroasă și sălbatică creatură din câte există pe Terra, ni se oferă un nou mod de a aborda viața.

Nu-l refuzați înainte de a încerca să-l puneți în practică! Faceți și veți descoperi singuri că transformându-vă pe dumneavoastră, veți transforma întreaga societatea umană.

Redresarea morală a omienirii, nu poate fi realizată, decât demolând, realitatea sumbră, care definește omul condiționat și, prin el, actuala societate.

Numai ca desprinși de ego ni se deschide perspectiva libertății și iluminării. Și, odată cu acestea, seninătatea, prin care drumul vieții nu ne este pavat doar cu intenții bune, ci și cu fapte benefice, transformatoare.

Și, ca să fim în consens cu poetul. Susținem cu justificată încredință că, la fericita ipostază se ajunge ușor, numai conștient zănd mișcarea haotică a acestui eu, mlomp și ignorant, fără să facem din aceasta un ideal sau scop de urmărit.

36. EVENIMENTUL

Un fapt dependent prin sine, căruia îi dăm amploare,
După cum ni-i interesul, strâns de-a noastră-acumulate,
Natura din plin oferă șiruri de evenimente:
Eclipse de Lună, Soare, cataclisme abundente,

Ale Terrei frământări, furtuni și alte stihii,
Sau războaie sângeroase – ale lumii nebunii.

Știința încă ne oferă o seamă de fapte-aparte,
Ce se-nscriu prin inedit, de om bine remarcate;

La fel sunt înregistrări și în viața personală,
Faptele mai însemnate, de importanță vitală,
Unele, gravate-n psihic, devin, uneori, nocive,
Prin trecutul ce revine, făcându-le mai active.

Ca oricare repetare e un plus de dereglare,
Căci ruperea de prezent dă-n final șocuri amare.
Evenimentul mai proaspăt, vechiului i se impune
Subminându-i existența prin recenta acțiune.

Când, spontan, el e cuprins, înțeles și integrat,
Rămâne doar simplu fapt, cerebral înregistrat
Fără de emoții, stresuri, dereglări la nivel psihic,
Cu urmări vătămătoare și-n suportul nostru fizic.

Cheia marelui succes stă-n "Cunoașterea de sine",
Atenția folosită la-ntâlniri, cuprinse bine,
Pacea, liniștea profundă fiind climat revelator,
Ce-i dă Sacrului din noi, rolul de conducător.

Evenimentul este un fapt dependent prin sine și fiecare individ îi dă importanță după propria lui condiționare. Să înșirăm câteva evenimente: eclipsă de Lună, de Soare, cataclisme, furtuni distrugătoare, războaie sângeroase – nebunie a lui Homo sapiens. De asemenea, știința ne oferă diferite descoperiri, ca surprize de interes mondial.

Tot la fel, socotim drept evenimente, o seamă de întâmplări din viața noastră personală, care ne-au afectat în mod deosebit. Dintre acestea, unele, în funcție de importanța pe care le-am dat-o, prin repetare s-au adâncit, devenind adevărate obsesii, care ne posedă, măcinându-ne sănătatea. De-acum, acestea revenind fără voia noastră, ne desprind de noutatea și prospețimea vieții, obligându-ne să re trăim memorial întâmplări de mult consumate, acum, simple ficțiuni.

Cu trecerea vremii apar evenimente noi, care scot din circuit vechiul eveniment. Și tot așa, fiecare eveniment își are propria du-

rată, mai lungă sau mai scurtă, în funcție de importanța celui nou, adus de scurgerea fără sfârșit a fluviului vieții.

Oricare eveniment, care ne marchează existența, dacă este cuprins cu simplitatea atenției, este în mod spontan înțeles și integrat. Și nimic altceva! Fiindcă gândirea nu a mers mai departe cu evaluările ei egoiste, nu se mai produc stări emoționale, stresuri, temeri, dereglări cu caracter nociv și în suportul fizic. Un asemenea eveniment rămâne doar ca simplu fapt, înregistrat memorial. Și atât numai!

Cheia marelui succes la întâmpinarea evenimentelor fără ca acestea să lase unne traumatizante, nu o putem avea decât în "Cunoașterea de sine".

Iar instrumentul folosit în această practică, este atenția simplă, globală și directă. Ea este, de fapt, calitate a Sacrului, care tot ce întâlnește dizolvă, destramă, spulberă, fără să lase urme.

Iar în liniștea care se instalează, ca semn al aplicării corecte, Sacrul devine minunatul conducător al întregii noastre ființe, care operează mutații benefice prin replici intuitive, înțelepte, transformatoare.

37. EVOLUȚIA

Evoluția se-nscrie ca o lege immanentă,
Ea-i o veșnică mișcare, mai rapidă sau mai lentă,
Ce e mic, mereu se-nalță tot mai sus, mereu mai sus,
Vizând țeluri mai subtile pe întregul său parcurs.
În glod, bobul de nisip, firul ierbii vegetale
Și de-asemenea în om – în structurile-animale,
Operează aceeași lege, lentă-n mers sau chiar spontană.

Să-nțercăm în tema noastră alternativă umană,
Psihic, să-i urmărim drumul omului prin timp creat,
Să-i vedem mentalitatea, cum anume s-a format.
Prin mintal – memorizare – el a ajuns gânditor,
Calitate ce-l impuse a toate conducător.
Poseda de-acumulare, se-nvârtește-n jurul său,
Drept conștiință egoistă ce se caută mereu.

Atunci când află că "este", pe suportul rațiunii
 Puse "sinelui" temei, cu-ngâmfare a acțiunii.
 Și de-atunci mereu adună mii și mii de informații,
 Unele folositoare, multe simple aberații,
 Ce-i măriră orizontul, dându-i astfel pe măsură
 Și sindromul aroganței – al valorii, ca structură,
 Progresiv accentuată, deveni hădă trufie,
 Un adevărat blestem – pururea dezannonie.

Evoluție există în structura corporală,
 Homoidul de-altă dată creă ființa actuală,
 Tot la fel și intelectul își înscrie-al său progres
 Prin acumulări ca știință conservată-n mod expres
 Spre-a lui bună folosință, la nivel material,
 Legând știut de știut spre anume ideal.

Și-n final, există încă, evoluția morală,
 Ea cuprinde în esență, latura spirituală.
 Ca valoare intrinsecă de ființă deosebită
 Prin iubire, frumusețe, Sacralitate-implinită.

Omul, după câțva drum, observă cu consternare,
 Tot felul de aberații – comportări deficitare!
 În adânc dorea cinstit, "binele" de-ndeplinit,
 Dar făcea tot ce e rău – întru totul diferit ~
 Rațiunea-i spunea "una", sentimentul dorea "alta",
 Și-așa veacuri după veacuri, îi determinară soarta.

Cinstit aspirând să scape de cruda-i năpăstuire,
 Prin timp a găsit soluții după-ngusta lui gândire,
 Și urmându-le habotnic prin privațiuni și lupte,
 Scris-au în el amăgiri, ca și degradări cumplite.
 Prin intelect creă zei, sub diverse denumiri,
 Le zidi altare, temple și prin rîl ceremonii,
 Le-nchină diverse jertfe, uneori chiar ființe vii.
 În timp, forma s-a schimbat, fondul a rămas la fel,
 Omul singur creator, după propriul său model.

Priviți ce e azi în lume! Cum credințe ieșurile
Și separă, și-nvrăjbesc oamenii prin seci dispute,
Astăzi, omul nu-l mai bun, mai cinstit sau mai curat
Decât omul ancestral – străbunul îndepărtat.

•

Știința omului, cultura – fie cât de erudită,
Nu e nicicând în măsură de-împlinire potrivită,
Însului să-i dea soluții spre a lui evoluare,
Dimpotrivă, ea-i obstacol către Sacra Integrare.
Tot, la fel, nici o credință, nici un sistem de morală,
Disciplină sau metodă n-aduc schimbarea reală.
Neputința lor rezistă chiar în a lor mărginire,
Toate fiind prin timp create de-a "ego"-ului gândire.
Or, gândirea, prin ea-însăși, nu poate crea premise
Cu puteri transformatoare, dincolo de "eu" extinse.
Efortul, ca și dorința, dau schimbări de suprafață:
Schimbăm o mască prin alta, cu aceeași rezonanță.

•

Evoluția se-scrie în "Vidul" inacțiunii,
Când imaginea, gândirea sau credința împliniri
Încelează-n mod spontan, fără-aname așteptare,
Căci finalul mult râvnit nu-i decât imagineare,
Tot o stare egoistă, temătoare, conformistă,
Cu efecte deopotrivă – ființa grijulie, tristă.

•

Când atenți privim "ce este" – o reală fulgerare,
Pace-ndată se așterne, cu-înscrișuri înnoitoare.
Astfel, Sacrului deschidem ferestre spre înfînt,
Care-n fapt transformă bruta, nedorit, neînchipuit.

Întreaga creație se supune, în mod inevitabil, Legii evoluției,
care operează transformări mai lente sau mai rapide. Acest fenomen este valabil de la bobul de nisip, la firul ierbii, la regnul animal și, de asemenea, la om.

Întrucât tema noastră vizează ființa umană, să ne oprim asupra ei și să încercăm a descifra atitudinea omului, creație a timpului. Să-i vedem actuala mentalitate, precum și istoricul formării ei.

Prin acumularea cerebrală a întâmplărilor și experiențelor anterioare, omul a devenit un gânditor. Iar, prin propria gândire, el se pretinde a fi și conducător al altora. Or, acumulările devin formule

obsedante, care se învățesc în jurul eului, drept conștiință egoistă, care se caută numai pe sine.

Când omul se identifică drept "sine gânditor", își asumă îngâmfare, acțiunii, iar acest început defectuos îi determină dorința de a acumula cât mai multe și variate informații, unele valoroase, altele considerate ineptii. Însă, toate la un loc: aberante sau cu adevărat folositoare, i-au mărit orizontul psihologic și, odată cu el, și propria importanță catalogată vanitate, aroganță, orgoliu, și trufie. Iar prin ele, și simptomele aducătoare de veșnice tulburări.

Evoluția, pe plan fizic, se înscrie ca fenomen normal. Homoidul inițial, prin nenumăratele adaptări, realizate în timp, a atins structura organică a omului de astăzi.

De asemenea, și intelectul a progresat în același sens, prin acumulări de cunoștințe tehnice de certă utilitate, pe planul fizic al existenței noastre. Astăzi, viața ne pretinde să cultivăm o minte tehnică expansivă, cât mai eficient dotată, pentru a ne putea descurca în confruntarea de zi cu zi, cât mai bine.

Și, în sfârșit, există evoluția morală, care-i conferă omului calitatea de evoluție spirituală, în care se întâlnesc într-un singur buchet, prin aglutinare: iubirea, frumusețea, bunătața ca împliniri sacre.

Și iată câteva semnalări înregistrate pe parcursul acestei minunate evoluții: Omul singur, în clipe reale de luciditate, descoperă, nu fără surprindere, o seamă de comportări aberante. De pildă, el dorea să împlinească un anumit fapt, apreciat de el ca bun, constructiv, dar făcea exact contrariu. Rațiunea îl sfătuia într-un anume fel, însă impulsurile sentimentale aspirau la cu totul altceva.

Aceste neconcordanțe, exprimate veacuri în șir, i-au determinat destine dureroase. Durerea, suferința, socotite factor alarmant al nefericirii, au obligat gândirea să sconnonească spre a găsi soluții în scopul salvării sale.

În acest fel, el și-a creat o mulțime de zeli și zelătăi, cărora le-a zidit altare, pagode și temple și, prin ceremonii, le-a închinat și oferit jertfe, chiar și ființe umane.

Mai târziu, a renunțat la toate aceste aberații, punând altele în locul lor, la fel de imaginative și derutante.

Fondul a rămas însă același, omul imaginând cultul după propriul său model.

Dar să vedem ce se întâmplă de fapt astăzi în lume?

Oare vedem noi cum diferite forme de credințe separă și învâlbesc oamenii?

Ce sunt nenumăratele dispute, pricinuite de sedi nuanțe dogmatice, izvorâte din interpretări subiective, cu totul superficiale?

Omul din zilele noastre nu este nici mai bun, nici mai cinstit decât omul ancestral, străbunul nostru îndepărtat!

Știința omului de astăzi, cultura vastă cu care adesea se laudă, nu este în măsură să-i dea soluția de împlinire a evoluției sale spirituale. Dimpotrivă, multitudinea cunoștințelor sale, care năvălesc haotic drept reacții ale memoriei formate prin timp, constituie un veritabil obstacol, pe cărarea foarte îndelungată a evoluției sale.

Nici diferitele credințe religioase și nici alte sisteme de morală sau practici recomandate de anumite discipline dogmatice, nu sunt de nici un folos spre împlinirea acestei mărișli.

Nu este cazul să vă mirați sau să contestați asemenea afirmații. Uitați-vă în interiorul ființei dumneavoastră înainte de a reacționa într-un fel sau altul! Ce descoperiți?

Vedeți, oare, ca și mine, că atât credințele, cât și disciplinele și dogmele sunt, prin natura lor, măsluite și întreținute de gândirea planetară a ego-ului?

Toate, dar absolut toate acele zise-succese și performanțe, mi sunt altceva, decât schimbări amăgitoare de suprafață. Adevărate măști, sub care clocotește aceeași condiționare degradantă, stresantă.

Evoluția se înscrie în mod real și natural, fără vreun impuls al dorinței, când întregul ego își vede neputința și, perfect smerit, tace! Este o tăcere totală, în care nu așteptăm nici un avantaj!

Numai așa, în această fericită concretizare, putem privi adevărul "ce este", adică, atât mișcarea vieții, cât și eventualele reacții ale gândirii proprii.

Într-o asemenea întâlnire i se deschide Sacralul din noi o înnoie să fereastră, prin care Eternitatea pătrunde și transformă bruta și întreaga meschinărie a omului – creație hibridă a timpului.

38. FRICA

Prin structură, emotivă – ca substanță-ngrijorează,
În mișcarea ei confuză, ce-ntâlnește – defononează;
Tulbură orice-nțeleș, ființa-ntrecagă degradată,
Cu-ntâlnirea ei nocivă, viața toată-nvolburată.

Este frică prin impuls, ce ne vine din afară,
Cum ar fi orice rănire, sărăcie, moarte, boală,
Și e frică, mai complexă, cu rădăcina în noi,
Legată psihic de griji și de diverse nevoi.

Ne temem cu strășnicie că ne va lipsi plăcutul,
Clișeu îndrăgît de noi, zămîsît cu cunoscutul.
Ne temem în mod frecvent de-ale lumii-aprecieri,
Vrem asigurări pe "măine" prin absență de dureri.

Frica-i veșnic infiltrată în tot soiul de dorințe,
E unită structural prin a noastre năzuințe;
Ea e nelipsita umbră la entuziasm – avânt,
La proiecția spre măine, prin mișcarea unui gând.

De ea nu putem scăpa prin formule sau gândire,
Care sunt produsul minții, ca trecut și amintire.
Efortul de evitare îi va da mereu vigoare;
Ne vom tulbura mai mult și frica va lua amploare.

Doar relația directă îi va spulbera izvorul,
Contactul nemijlocit îi va anula tot zborul,
Fără cuvinte, formule, îi vom observa mișcarea,
Făr-a unnări ceva, contopîți cu observarea.

Observarea foarte-atentă poartă-n sine tot misterul
Prin ea, mintea-i liniștită și-nălnește Adevărul.
Doar așa-n ființă renaște ordinea și armonia.
Și-nțelege prin trăire ce-i curajul, bucuria

Frica este o stare emotivă, care, prin natura sa, tulbură și îngrijorează. Fiecare întâlnire-a noastră, realizată sub stăpânirea acestei emoții, defononează orice înțeles, punându-ne în imposibilitatea de a întâlni ceea ce este cu adevărat real.

Există o frică determinată de lumea exterioară, cum ar fi o rănire, o boală, sărăcia încărcată de griji, care afectează însăși existența fizică.

În final, există acea frică de moarte, care impresionează pe orice om. De fapt, nu moartea ca necunoscut, ne afectează atât de îngrijorător, ci simplul fapt că pierdem ceea ce posedăm.

De asemenea, ne temem cu strășnicie că pierdem ceea ce ne place. Sau de-ale lumii aprecieri, pentru a nu răni cumva imaginea frumoasă, pe care ne-am însușit-o, ca valoare a propriei personalități.

Încă ne mai temem de aprecterile lumii, dorind cu înfrigurare, asigurarea unui "măine" lipsit de dureri.

Frica este infiltrată în însăși substanța dorinței! Nu există dorință, care să nu aibă în umbra ei frica, teama, fie a neîmplinirii, fie a necontînuității, în cazul fericit al împlinirii.

De frică nu putem scăpa prin eforturi ale gândirii, ale sublimării, ale credinței amăgitoare sau prin rosturi de formule. Fiindcă toate aceste instrumente, fiind creații ale minții condiționate, nu vor face altceva, decât să o amplifice și mai mult, dimensionându-le aceeași măsură, și consecințele ei nocive.

Numai relația directă, simplă, spontană și neinteresată, va contribui la eliminarea fricii, în ansamblul ei. Atenția este unicul instrument de care ne servim la întâlnirea cu fiorul turbulent al fricii. Ea este întocmai ca o flacără, care luminează și consumă tot ceea ce întâlnește. Iar în vidul psihologic, astfel creat, funcționăm ca om complet, într-un perfect echilibru psihologic. În acest cîrmăl de pace și armonie, se creează condiții optime, prin care Adevărul, aflat în profunzimea ființei noastre, ni se revelează oferindu-ne soluția inteligentă cerută de împrejurări.

39. FRUMUSEȚEA

Lumină ce strălucește, fulgerări fermecătoare,
Splendid calm ce se ivește ca o binecuvântare.
Când săptura se-nregește – contopită-n Univers,
Frumusețea întâlnită – ca mișcare de revers.

■

Înăuntru și-n afară, noi și ea – doar o mișcare,
Negrăită puritate – o perfectă-ngemănare,
Precum strălucirea-n Soare. Când e frumusețea-n noi,
Vedem frumusețea-n floare, în nisip, sau chiar noroi,

■

Melodii încântătoare, clar de lună, primăvară,
Într-un asfințit de Soare sau în pasărea ce zboară.
Nu gândirea o creează, nici nu-i dă impuls să crească,
Prin timp nu se-acumulează, "sinele" să-l adâncească.

■

Faptic, ea e simplitate, care-apare-n mod spontan,
Când "ego"-ul se oprește – închează momentan.
De-acum omul fără margini – delașat de-a] său trecut,
Întâlnește frumusețea nefondată pe știut.

Când în profunzimi tronează, firea-ntreagă-nveselește,
Corpul, fața, radiază – prin frumos tot strălucește;
Iar în clipa când lipsește psihic – fizic ne-agităm,
Căci gândirea știutoare face să ne frământăm.

Deci, atenție la gânduri, la mintalul nebulos,
Căci, ce știe sau grăiește sunt mișcări făr-de folos;
Perfect conștientizale se preschimbă-n armonie,
Când urâtul s-anulează în Sublim și Bucurie.

Înțelesul semantic, privind simbolul de exprimare al acestei teme, nu-și găsește pe plan fizic, nici un corespondent, ca element de comparație. Această frumusețe se definește prin ea însăși, ca oglindire, determinată de contopirea spiritului individual în Mîntea Universală. Din această îngemănare, spiritul practicantului cunoașterii de sine trăiește clipe de armonie divină și stări de beatitudine, care nu pot fi decât parțial comunicate. Cuvintele, oricât de cuprinzătoare ar fi ele, sunt și rămân totuși sărace și limitate, incapabile să exprime acea stare de "a fi" una cu Întregul.

Noi nu putem întâlni frumusețea asfinjitului de Soare sau frumusețea și parfumul ce sunt emanate de un eșantion al naturii într-o zi de primăvară, dacă nu am avea frumusețea din noi. Iar, atunci când există o asemenea realitate, vom vedea frumusețea într-o floare, în firul de iarbă sau bobul de nisip, sau chiar într-un bulgăre de glod.

Această frumusețe nu este un rezultat al gândirii. Deci, ea nu poate fi nici imitată și nici cultivată în vreo formă oarecare de către mintea cunoscătoare a omului obișnuit. Nici imaginația și nici efortul de voință nu-i pot da viață sau forme simbolice de exprimare.

Practic, ea apare în mod simplu când mintea cunoscătoare lace-smerită, pentru că și-a dat seama că nu poate să cuprindă și să înțeleagă imensitatea vieții, în infinita ei diversitate și manifestare.

În aceste binecuvântate momente de înaltă spiritualitate, fața se luminează, ochii scânteiază, ființa întreagă strălucește, bucurându-se de o bună dispoziție. Corpul fizic înregistrează condiția perfecte funcționalități, cu impulsuri de însănătoșire a unor eventuale deficiențe organice.

Lipsa frumuseții este ușor de sesizat de fiecare om, dacă bineînțeles, este dispus să-și îndrepte privirea atentă spre forul său interior. Gândirea defectuoasă a ego-ului nebulos va înregistra fenomene pe măsura ei. Consum de energie, fără folos, frământări stresante cu efecte negative, atât pe plan moral, cât și fizic. Deci, atenție maximă la năvala de gânduri, care apar ca reacții la permanentele provocări ale vieții cotidiene!

Întâmpinarea corectă a acestor reacții conduce la anularea lor. Odată cu dispariția a ceea ce a fost frământare, agitație și ură, un nou climat se relevă prin el însuși, ca pace și echilibru sufletești. Iar frumusețea, ca stare de perfectă armonie, strălucire și bucurie acauzală, împodobește flința noastră, determinându-i o nouă mentalitate.

Acesta este Omul Real, divin – aflat în straturile profunde ale conștiinței fiecăruia dintre noi – care așteaptă să-l descoperim și să-i încredințăm autoritatea care i se cuvine. Numai în prezența lui au loc transformări binefăcătoare. Și tot Lui îi datorăm întâlnirea cu adevărata fericire.

40. GELOZIA

Inimă ce sângerează, inimă profund rănită,
Fie cu o motivare, fie doar închipuită ;
Are pivotul în, "sine" de veacuri însămânțat,
Pe mângâieri savuroase – strict de ele atașat.

Gelozie între soji – dată-i de plăceri carnale,
Cea ivită-ntr-o prietenie – pe dăruiri marginale.
E un foc ce arde-ntruna, flacăra mistuitoare,
Prin ea, viața-i zburcună – chin – cauză distrugătoare.

În nucleul geloziei se-nâltnesc teama cu ura,
Violența și pumnalul îi sunt, deseori, măsura;
Căci gelosul, prins în foc, de patimă posedat,
Singur creează climatul răului înfeudat.

Cuprinsă-n lumina flinței – precum apa într-un vas,
Fără să luptăm cu ea – observată pas cu pas,
Simplu – văzută global – ritmic, așa cum apare,
Prin lipsă de comentarii, deodată ea dispare.

Când nu facem analize cu reacția – ca gând,
Pacea s-așterne firesc – de la sine, rând pe rând.
În tăcere, totul piere – și-n loc – numai anonie,
Iar în lips-acestui "sine", nu mai e nici gelozie.

Un sentiment prin excelență chinulor. Gelozia este adoma unei răni deschise, care tot timpul sângerează. Ea poate fi determinată, fie de o infidelitate reală – a lui sau a ei -, fie de una doar imaginară.

În ambele cazuri, izvorul acestui sentiment negativ se află în structura superficială a conștiinței omului obișnuit, care funcționează la nivel de "egou". Simțul de posesiune, asociat cu plăcerea simțurilor, reprezintă materia primă cu ajutorul căreia se țese, zi de zi, pânza de păianjen a geloziei.

Auzim adesea că gelozia ar fi o dovadă certă a iubirii adevărate. Nimic nu este adevărat în această pripită și ieftină afirmație. Gelosul este atât de posesiv, încât socotește partenera ca pe un simplu obiect, pe care, ca proprietar, îl vrea în exclusivitate.

Întâlnim gelozia declarată în sânul familiei. Soț – soție, fiecare socotindu-se stăpânul absolut al celuilalt.

De asemenea, mai întâlnim gelozia și între prieteni, nu pe considerentele intimității sexuale ci, pur și simplu, doar la nivel de relații amicale. Apariția unei terțe persoane deranjează.

La declanșarea geloziei concurează mai mulți factori. Iată câteva motivații: înșelarea bunei credințe, terfelirea vanității, tulburarea, ura și violența. Minte celui gelos atinge uneori niveluri de o intensitate maximă, când aimele de foc sau pumnalul pun capăt, în mod criminal, unei vieți de om. Alteori, gelozia își găsește rezolvarea prin sinucidere – semn al disperării neputinciosului.

Și cum se împacă, oare, această ucidere a făpturii dragi sau sinuciderea cu pretenția de flință umană rațională? Nu este vorba de nici o coexistență. Dimpotrivă fiecare exclude pe cealaltă.

Dar, să vedem cum ar putea fi ajutat insul cuprins de patima geloziei! O singură condiție i se cere, și anume : să vrea să pună în practică, ceea ce ne străduim să-i explicăm cât mai pe înțeles.

Ca oricare boală, și gelozia nu trebuie lăsată să se învechească. Odată ajunsă la maturitate, este ceva mai greu, dar nu imposibil de vindecat.

Să presupunem că dumneavoastră înșivă vă aflați sub incitarea acestui sentiment și ați luat hotărârea fermă de a destrăma această urâciune care, pe lângă degradarea morală, vă macină și sănătatea fizică; iată, practic, ce aveți de făcut!

Dacă vă aflați încă la primele ei impulsuri, care vă avertizează doar ca simple bănuiele, încercați să conștientizați fenomenul. De fapt, sunteți chiar acest gând. Și gândul, cuprins cu toată atenția, va dispărea fără să lase urme.

Încercarea de a vă separa de el și a-l comenta, ar da naștere gânditorului, care este o ficțiune. Creația acestui gânditor vă aparține. Așa s-a pus temei ego-ului!

În viitor, dacă acest gând vă mai apărea, îl întâmpinați cu aceeași simplitate, fără să proiectați vreun anumit scop. Prin întâlnirea corectă i-ați eliminat și energia cu care este însoțit orice gând. Va apărea tot mai rar. În final, nu mai revine deloc, fiindcă i-a dispărut și rădăcina, ca înclinație, care-i favoriza atracția din lumea exterioară.

În cazul când gelozia este bine înfiptă în mintea proprie se va proceda tot la fel. Dar munca este mai anevoioasă, pentru că apariția ei la intervale dese, vă solicită tot mai mult. Flacăra atenției, corect dirijată, îi va diminua mereu energia, pe care tot dumneavoastră i-ați dat-o, prin analiză, repetări și, eventual, luptând împotriva ei. Sfârșitul geloziei înseamnă eliminarea totală a energiei de care aminteam mai sus. În memorie nu rămâne altceva, decât simplul fapt că ați făcut experiența geloziei – fără să vă mai afecțeze cu ceva.

Fiecare întâlnire a noastră cu reacțiile minții condiționate face ca aceste impulsuri mecanice să dispară și, în locul lor, se așterne, în mod firesc, de fiecare dată, pacea, liniștea.

Iar acolo unde există tăcere, este armonie și stare de Conștiință Pură. Or, într-o asemenea fericită ipostază, nemișcând ego-ul – el fiind autorul întregii degradări morale – nu mai există nici gelozie.

41. GOLIREA "EULUI"

Pe cărarea ancestrală, limitată-n a ei margini,
"Ego" – insul temporal – e înscris prin mii de pagini;
Acest vast conglomerat, apreciat drept esență,
Dă o fire incompletă și prisos de dependență.

•

Piece trecut renaște ca o formă de-amăgire,
Când și degradarea crește cu a ei năpăstuire.
Tot ce-a fost este trecutul – un vas plin, zis și conștiință,
Care-i conturează soarta cu temeri și neputință.

•

Plăcutul și neplăcutul sunt înscrise ca valoare,
Ele dau contur vieții și-s, prin ele, degradare;
AtrACTIVE consecvent, sunt ca un magnet imens,
Și tot ce-ntreprinde omul, e complet lipsit de sens.

•

Cât timp nu vom deșerta vasul umplut cu venin,
Viețuirea va fi haos, patimi, suferințe, chin,
Căci, doar dispărând ce-i vechi, noul poate fi-nțeles,
Fără-prejudecății, oplnii – exclus orișice eres.

•

Înțeleapta deșertare nu-i produsă prin efort,
Fiindcă-n oricare sforțare este tot un trecut mort.
Nici metode, nici credințe sau formule ideale
Nu-s capabile să-nscrie acel sacru-al cupei goale.

•

Ele dau doar amăgire și-ntăresc acel trecut,
Prins de nota importanței, ca orice bătrân știut.
Cupa-ntreagă e golită, dintr-odată-n mod total,
Când cuprinsă-i neputința omului cel ideal.

•

Și, dispărând ce-a fost vechi – devenim Imensitate,
Și-n mișcarea, fără timp, activăm prin puritate.
Asta-i rostul, clar, precis, al venirii pe pământ,
Ca-n noi să aflăm Eternul, ce din om face un sfânt.

În fiecare ființă umană, fără nici un fel de excepție, există o stare de Conștiință Pură – existență prin ea însăși – în ipostază de "Necîntire". Aceasta este divinitatea din om – absolută perfecțiune – care nu are nevoie de evoluție. Grație acestei Scântei Sacre, am fost și vom fi de-a pururea în uniune deplină cu Sursa Vieții, din care toate au purces și spre care toate se îndreaptă. Acesta este omul real și nemuritor.

Împrejurul acestei Realități Divine se află diferite Învelișuri, numite corpuri – causal, mental, astral, odic (eteric) și fizic. Toate aceste corpuri formate din materie, mai mult sau mai puțin brută, constituie ego-ul. Prin ele omul se definește ca structură temporară, care funcționează egocentric, totdeauna urmărindu-și numai interesul său personal.

Acest ego se mișcă și acționează în funcție de conținutul acumulărilor sale, care-i și limitează propria existență. În Interiorul acestui domeniu, se angajează adevărate lupte între dorințe diferite, fiecare aspirând la întâietate. Când una din dorințe își atinge scopul, o alta încearcă să-l ia locul. Și așa mereu, mereu, fiecare în funcție de plăcerea care-i dă vigoare. Învinge și apoi, la rândul ei este învinsă de alta.

În acest veritabil Câmp al lui Marte, se ivesc adesea pasiuni, stări amăgitoare, orgolii și confruntări încărcate de ambiții și ură. Ipocrizia și fariseismul sunt cele mai subtile atitudini ale ego-ului. Nemulțumit de ceea ce vede în interiorul său, el încearcă să-și ascundă urăsenia și sălbăticia, ajustându-și, după împrejurări, diferite măști înșelătoare, pentru uz extern.

Dar, încercând să înșele pe alții, se degradează și mai mult pe sine.

Omul, care își duce existența înrobite de influențele psihologice impure din acest spațiu, cunoaște aici pe pământ supliciile iadului.

Tot ce vedem că se întâmplă în lume, precum: contradicții, conflicte, crime, masacre și războaie, sunt inițiate, întreținute și duse la împlinire numai de oamenii, care funcționează ca ego-uri.

Și atâta timp cât acest cazan diabolic nu va fi golit de conținutul său nociv, omul nu va avea posibilitatea să-și descopere Sursa Sacrului, aflată în profunzimea sa.

Rostul venirii sale pe pământ acesta este, de a se elibera de toate tarele trecutului său nebulos. Și a oferi, în acest fel, posibilitate Eternității, să-și desăvârșească minunata misiune.

Iar, pentru a goli vasul eului de întregul său conținut, vom folosi atenția ca fiind unicul instrument în măsură să spulhere, chiar din prima clipă, acest conținut.

Vidul psihologic, care survine, reprezintă o adevărată fereastră, prin care Sacrul, din profunzime, ia conducerea întregii ființe, prin aplicarea Legii Iubirii Creațoare.

42. IDENTIFICAREA

A fi cu ceva unit, prins în ceva mult dorit,
Fără nici o diferență, în vreo formă-nchipuit,
Așa cum, de pildă-i firul prins în pânză prin țesut,
E-ncastrarea părțicelei, dispărând ca amănunt.

O astfel de asamblare cu faptul cel îndrăgit,
În esență-i posedare – prin ea omul amăgit.
Deseori devenim "una" cu imaginea de sine,
Și tot ce realizăm prețuim frumos și bine.

Grup, familie sau clan, sau o națiune, țară,
De asemenea-s cuprinse în unirea cea bizară,
Spre ele-ndreptăm nădejdea, socolindu-le valoare,
Și, prin prețuiri fictive, creăm propria-nșelare.

Averi, știință sau cultură, meserie oarecare,
Ideal religios, orice gen de afirmare,
Sunt la fel, căutări seci, prinse-n acest angrenaj,
Cu conflicte, contradicții, psihic – fizic dereglaj.

Calea identificării ne conduce-n divizare;
De o parte este "eul", de-alta sursa de-adaptare,
Scopul fiind drept ligament, acțiunea-i motivată
Când gândirea, fără preget, țese pânza încurcată;

Vrem "acum" asigurare în nesigurul de "măine",
Totu-i fals, totu-i haotic – prin nefasta opțiune,
În absurda contopire, singuri noi evaluăm.
Creând fals esențialul cu faptul ce ne cuplăm.

•

Când îlpsește idealul, când nu e nici o speranță,
Armonia-n noi firească – și-n ea aflăm siguranță.
Corp și psihic – uniune – neîntinată puritate
Va determina ființarea de om ca divinitate.

Atâta timp cât omul va funcționa ca ego, închis în interiorul coliviei, pe care el însuși și-a construit-o, el nu se va putea înțelege nici pe el și nici adevăratul sens al vieții. Prizonier al propriilor acumulări memoriale, el se comportă ca un simplu fragment limitat, mereu în conflict cu el și restul lumii. Niciodată mulțumit.

Nemulțumit de prestigiul propriei persoane, recurge la formule, identificări cu ceea ce apreciază că i-ar mări importanța. În primul rând, amintim identificarea cu imaginea frumoasă a sinelui știutor. Ea se sprijină pe cunoștințele, experiențele, succesele și insuccesele înregistrate și păstrate cu grijă pe harta memoriei. Identificarea cu imaginea cunoscătorului a toate, transformă ființa umană într-o structură caricaturală. Degradarea morală a unui astfel de om, nuanțată progresiv, începând cu părerea bună de sine, apoi mândrie, vanitate, orgoliu, ca, în final, să atingă cel mai disgrațios aspect al trufiei.

Ne identificăm cu familia, dacă numele său spune ceva. Strămoși celebri, poziție socială, etc.

De asemenea, ne identificăm cu un grup social, un partid politic, o națiune sau țară, în funcție, bineînțeles, de însemnătatea deosebită a acestora.

Un alt suport al identificării este averea, bogăția sub diferitele ei aspecte ca moșii, fabrici, obiecte de artă etc.

Identificarea, frecvent întâlnită, este aceea a profesiunilor: medici, ingineri, cercetători, artiști, pictori, muzicieni.

Maeștrii și conducătorii spirituali de renume mondial sunt adesea exemple, cu care discipolii se identifică. Ei se simt importanți, bazându-se doar pe faptul de a fi ucenicul unei asemenea celebrități.

La fel se întâmplă și în cazul religiilor. Aici, vânătorii de autoapreciere găsesc nenumărate motivații de a se identifica, bazându-se pe importanța unor credințe derutante și amăgitoare.

În procesul identificării ne întâlnim cu următoarele fenomene: nemulțumirea ego-ului privind propria persoană, obiectul identi-

cării, apreciat ca valoare psihologică drept ideal și efortul voinței de a fi una cu scopul ales.

Ce mai observăm? Un lucru foarte important, la care vă invit să rămâneți și să reflectați cât mai profund posibil!

Toate câte posedăm, fie cunoștințe, fie bunuri materiale, fie credințe, tind să pună stăpânire pe întreaga noastră ființă. Cu cât le vom acorda mai mare importanță, cu atât mai mult ne vor subjugă. În final, devenim cu adevărat sclavi ai acestora. Minte nu se robotizează în așa măsură, încât răspunsurile ei sunt simple automatisme. Or, cu o asemenea minte, este imposibil să întâlnim și să înțelegem nouitatea vieții.

În asemenea condiții, apreciem identificarea, ca o impietate față de viață, a cărei mișcare este nouitatea absolută, de la o clipă la alta. Ea, viața, pentru a o putea înțelege, ne cere să-i ieșim în întâmpinare, în aceleași condiții de prospețime.

Și încă ceva, ca o atenționare venită din profuzime – și nu de mai mică însemnătate – orice formă de identificare constituie o adevărată idolatrie. Ego-ul, funcționând ca fragment, din neputință și ignoranță și-a creat singur idoli, cu care încearcă să se identifice pentru a supraviețui.

Imaginea avantajoasă pe care ne-o formăm despre noi, cu ajutorul diverselor identificări, va fi în mod constant o sursă de conflicte și suferințe. Semenii, cu care venim în contact în relațiile zilnice, nu sunt dispuși să ne aprecieze așa cum o facem noi înșine. Și asta supără, întotdeauna. Imaginea ne este, fie minimalizată, fie mărită. Și, asta doare!

Oare vedeți, așa cum văd și eu, inutilitatea identificărilor? Este vorba de văzut, înțeles și acțional totodată! Dacă nu este vorba doar de o înțelegere intelectuală, ci de una prin trăire, atunci întâlnirea cu ceea ce este deconspirat, în mod spontan, lăce, se dizolvă. Iar liniștea se instalează în mod natural, fără să facem din ea un scop de urmărit.

Nici ideal, nici speranță! Nimic! Armonia în noi perfectă – corp și psihic în uniune perfectă! Iată postura prin care omul complet înțelege că firească unitate!

43. IMITAREA

Îndrăgirea repetării unui fapt anterior,
Un impuls anticipat de un gând amăgitor,
Se urmează un model – ca fonnulă ideală,
Socolindu-se valoare de cuprindere reală.

•

Un biet suflet mărginit, risipit prin fragmentare,
Plin de temeri și conflicte, caută asigurare,
Un suport în viitor, prin rețeta imitării,
Drept tociag – imaginar – predestinat alterării.

•

Ea reclamă un efort susținut spre împlinire
În al "sinelui" contur – totdeauna amăgire.
Prin oricare imitare, noi pe noi ne urmărim,
Modelul fiind important – lui de-a pururi ne robim.

•

În totală dependență suntem, practic, mecanisme
Programate de trecut, azi, făloase conformisme;
În oricare imitare inteligența lipsește,
Prin ea, veșnic posedați, totu-n van se îrosește.

•

De ce oare căutăm un model de imitat?
Întrebarea-i necesară ca-ndemn spre investigat!
Numai astfel vom afla Adevărul Sacrosanct,
Că-n perimetrul lui, "eu" e viețuire-n neant.

•

Mai vedem că viața – moartea, încontinuu se-ntregesc,
Structural constant unite, în final se contopesc;
Clipa momentan trăită, prin trăire-ajunge scrum,
Fiind de-alta-nlocuică prin mișcarea lui "acum".

•

Numai azvârlind trecutul – un intrus, un perimat,
Se-njelege ce e noul – proaspăt, viu, nealterat.
Adevărul stă-n "ce este", totdeauna-i actual
Și-al său interes prelinde abordarea-n chip total.

Practic, se realizează în absență de gândire,
Deci, lipsește imitarea, orice scop – închipuire.
Prin "nimicul" psihologic – flința-om, înțelepciune
Integrată-n actual cu-a sa sfântă acțiune.

În această conjunctură vor apare transformări,
Destrămând deșertăciunea cu-ale ei însămânjări.
Doar în golul ce survine, flința-ntreagă e iubire,
Un om nou, o viață nouă – autentică-implinire.

Un om obișnuit, care funcționează potrivit conștiinței condiționate de timp, gândește, se mișcă și acționează însoțit în mod constant de temeri și nesiguranță. Confruntat mereu cu propriile traumisme psihologice, caută tot timpul formule și modele de unnat, pentru a-și asigura cât de cât o viață mai liniștită.

Mai întâi el încearcă să afle soluții în interiorul spațiului său memorial. Experimentele trecutului sunt aduse în prezent ca amintiri și, din ele, prin repetări susținute se încearcă rezolvarea unor probleme din viața actuală.

De asemenea, se încearcă, în același scop, folosirea unor modele străine, înregistrate mai întâi memorial, de către individul interesat.

În repetarea unor modele de gândire, suntem și rămânem tot timpul ego-uri condiționate, care caută suporturi din lipsă de înțelegere a propriei funcționări. Nădejdea pe care ne-o punem în imitarea unui model, ne va înrobi cu fiecare repetare, degradându-ne prin mecanicitatea minții. În această conjunctură, inteligența lipsește cu desăvârșire.

Folosirea trecutului în prezentul viu, actual și mereu nou, nu ne este de nici un folos. Acest lucru perimat apare ca un intrus și ne împiedică să înțelegem ce este nou, viu și nealterat de timp.

Noutatea o întâlnim în spațiul unei clipe, care are loc acum și aici și ea ne solicită s-o întâmpinăm ca flințe umane complete. La această întâlnire, gândul, ca reacție a memoriei, face și-n golul astfel creat, apare o nouă conștiință, prin natura ei lucidă și de proporții universale.

Simpla prezență a acestei stări de luciditate, ca inteligență Creatoare, operează transformări benefice, prin destrămarea deșertăciunii cu însămânjările ei ancestrale.

De fapt, golul psihic, realizat spontan, cu ilacăra atenției, oferă garanția întregirii ființei, care se manifestă ca iubire Absolută.

Numai într-o asemenea fericită conjunctură, prin destrămarea omului vechi – apare un om nou, cu o nouă mentalitate, care va pune temelie unei alte lumi, cu totul diferită de cea actuală.

44. ÎNCHISOAREA

E punere la popreală, restricții de libertăți,
Cu privațiuni impuse în baza unei dreptăți.
Prin încălcare de lege, omu-ajunge infractor,
Ca exemplu și-ndreptare e făcut răspunzător.

•

Și prin acte-nscrise-n lege, luni de zile numărate
E ținut într-o închisoare de proporții măsurate.
Diferit de-acest arest, insul este prizonier
Între ziduri mai rigide, ferecat în chip sever.

•

Prin cătușe ruginite, "Sinelui" înrobitor
Închisoarea-i e trecutul – un cerber îndrumător,
Care cenzurează totul: gânduri, vorbe, înfăptuiri,
Orice fapt fiind măsurat prin bătrânele trăiri.

•

Pe memorie central, sub formă de-nchipuire,
Noul e denaturat de-activa nepotrivire,
De fapt, suntem mecanisme – repetări și obiceiuri,
Învechite conformisme, ce dau vieții seci temeieri.

•

Tot ce privim și-ascultăm, doar prin ieri apreciem,
Cu fireștile erori, tot mai mult ne-ncătușăm.
Prinși în propria-nchisoare, nici o forță din afară
Nu poate să despresoare ziduri care ne-nconjoară.

•

Cheia de deschis a porții, dinamita de spart ziduri,
Zaruri ce făuresc soarta, constă-n absența de gânduri.

Trecutul, pacea-l destramă - film-acum eliberată,
Mai presus de orice teamă, pe loc devine-njeleaptă.

În această ipostază, prin a ei descătușare,
Va trăi în orice mediu, lie chiar și-ntr-o închisoare.
Fiindcă-ntreaga-l viețuire e perfectă unitate,
Rezemată pe iubire - Adevăr - Sacralitate.

Deosebit de închisorile din lumea realității fizice, unde sunt ținuți la popreală indivizii certați cu legile - cu scop de educare și împășire a faptului incriminat - mai există și alt gen de închisoare. Numărul acestor închisori se cifrează la miliarde, în funcție de populația globului pământesc. Dar, ceea ce este și mai dureros, acești prizonieri nici măcar nu sesizează, cât de cât, postura lor de prizonierat.

Fiecare individ, care funcționează ca "sine", robii timpului, prin tot ce gândește, alină și înfăptuiește zi de zi, ceas de ceas, nu face altceva decât să-și consolideze, în continuare, zidurile ce-l înconjoară.

Inchisoarea reprezintă conținutul conștiinței înregistrat memorial, care, totodată, o și dimensionează în funcție de fondul informațional și al experiențelor trăite, cândva, în trecut.

Înzestrat cu această memorie, care reacționează în chip automat, la orice provocare a vieții, el nu va putea înțelege corect, ceea ce este nou și schimbător de la o clipă la alta. Cu alte cuvinte, tiparele memoriei vor denatura, de fiecare dată, realitatea activă a prezentului. Or, o viață neînțeleasă în mod real, sau eronat interpretată, nu ne va putea oferi decât incertitudini, contradicții, stări conflictuale, în final, amărăciuni și suferință.

Ne încălușăm de fiecare dată, când încercăm să înțelegem cu tiparele învechite, uzate, ale trecutului perimat, clipele actuale - noutăți absolute - care se scurg într-o constantă mișcare.

Din această jalnică postură, nimeni din afară nu ne poate elibera. Orice tentativă nu ar face decât să adauge noi dimensiuni vechilor ziduri psihologice, care ne înconjoară.

Totul depinde numai și numai de noi și de nimeni altcineva. Și iată cum!

În profunzime, fiecare om dispune de o stare de Neclintire, care se ivește de-ndată, nechemată, nedorită și neimaginată în nici un fel, când gândirea de la suprafața conștiinței tace smerită, pentru că și-a dat seama că este neputincioasă în fața nouății Viului, aflat în continuă mișcare.

Odată cu tăcerea ei, în întreaga lăuntră se instalează armonia, iar Sacrul din noi - prin Neclintire, preia conducerea întregii ființe. Bu-

curia, fericirea fără margini ne îndestulează în așa măsură, că nu mai este nimic de dorit.

În această fericită împlinire, putem trăi chiar și într-o închisoare, din planul fizic. Perfecta unitate a ființei, rezemată pe iubire, Adevăr, Realitate, anulează pe loc orice traumă psihologică și face inoperantă orice vicisitudine a vieții.

45. ÎNDOIALA

Nimic nu există sigur în toate ce ne-nconjoară,
Fie-n frământarea minții, fie-n lumea din afară;
Îndoiala pusă-n toate – gândirea-i înșelătoare,
Totul în lume se schimbă și, ce-a fost, n-are valoare!

•

Când susții că îți iubești: copil, soț sau un părinte,
Un prieten sau maestru, ori pe cele zlose-sfinte,
Folosește-ți îndoiala, căci dă-ndemn la cercetare
Și Eternul Adevăr se deschide ca o floare.

•

Singur -prin investigație – vezi că nu-l nici o iubire,
Ci doar trepădușul "ego" antrenat de-nchipuire;
Prin al tăi apropiați, vrei să-ajungi celebritate,
Văzând în ei un suport, cu-mpliniri nemăsurate.

•

Maestrul cel adorat vrei să-l vadă toți la fel,
Tu, prin el, să te mândrești c-ar fi unicul model.
O asemenea-ndoială s-o-ndreptăm și spre avere,
Glorie, renume, faimă – căutări de mângâiere!

•

Toate au o existență și durată efemeră,
Laolaltă sunt incerte – asta viața ne oferă!
Sensul cert al îndoielii se găsește-n limitare,
Unde e slăpân "ego"-ul, cu-a lui viață-nșelătoare.

•

În cuprinsul fragmentării, pînă a sa formă duală,
Este pururea-nlălnută ficțiunea ideală:
De o parte este "eu", fapta îndoielii - alta.
Care dăluiesc întruna firea omului și Soarta.

Când vedem - complet atenți - a "ego"-ului mișcare,
Tot ce-apare e-njeles și-n același timp dispare,
Dănd prilejul Integrării, când se stinge și-ndolala;
Iar, în noua lpostază, certitudinea-i totală.

Într-o astfel de trăire, nu-l nici timp și nici gândire;
O dimensiune nouă - viața nouă prin iubire,
Mutații de-nnobilare numai ei îi datorăm,
Fiindcă unitari cu clipa, cu ea-n "Tot" ne integrăm.

Desfășurarea existenței noastre de pe această planetă este, în mod fatal, împletită pe urzeala tulburătoarelor incertitudini. Nimic nu este sigur din toate câte vedem că se derulează pe ecranul minții noastre. Adevărul de o clipă, dorința și imaginea încărcate emoțional de plăcere sau durere, dispar, se sting în clipa următoare. Totul trece, totul se scurge, ca un șipot impetuos, lăsând în urmă doar mătul amintirilor, lipsite cu totul de valoare.

Confrunțați cu această eternă mișcare a viului, ne punem întrebarea, dacă există, totuși vreo lpostază a certitudinii?

Putem noi, cumva, descifra dacă întâlnirea noastră cu noutatea clipei este reală, absolut adevărată?

Cu mintea noastră, condiționată de înregistrările memoriale, nu este posibilă o asemenea descoperire! Nu putem să cuprindem noul într-un tipar vechi! Vechiul defonmează, denaturează tot ce întâlnește! Dar, să aducem câteva exemple.

Când ne moare cineva, la care țineam foarte mult, ca, de pildă, soț, copil, părinte, maestru, învățător, etc. Care ne este atitudine? Regrete, amărăciune, suferință, chiar disperare!

De fapt, pe cine plângem? Ființa de care eram atașați? Sau ne plângem pe noi înșine?

Pentru a putea descoperi Adevărul, trebuie mai întâi să ne îndoim de tot ce gândim, simțim și exprimăm, conduși de această minte. Deci, numai punând sub semnul îndoielii întreaga noastră atitudine, creăm condiția unei adevărate investigații.

În clipa îndoielii, mintea condiționată tace. Tăcerea marchează atât eliberarea de trecut, cât și instalarea armoniei în întreaga noastră ființă. În noua postură, dispunem de o altă minte, acuzală, fără margini, având o conștiință lucidă, pură, în întregul ei.

De-acum, în noua stare de "a.li", vom descoperi, nu fără surprindere, că ne plângem mai mult pe noi, decât liința care ne-a părăsit. Ea era mângâierea noastră, sprijinul nostru imediat sau de viitor și atâtea alte interese egoiste, care se spulberă cu moartea liinței respective.

Tot cu îndoială să abordăm și atitudinea, pe care aceeași minte o are în raport cu averea, gloria, puterea.

Și aici, ca și în primul caz, starea de investigație demonstrează fără dubiu, că mintea deficitară a ego-ului vede, apreciază și se comportă cu totul inadecvat. Toate în această lume au o existență și durată efemere.

Prin urmare, la acest nivel de existență, nu aflăm nici un fel de securitate sau durabilitate.

Îndoiala este, deci, inițiată de ego, a cărui suprafață de desfășurare este limitată de propriul său conținut memorial.

Cuprinderea globală, spontană și lucidă a mișcării întregului ego, conduce la destrămarea sa, ca și a îndoielii. Iar, în locul gol, apare ipostaza certitudinii în care nu mai există nici timp și nici gândire.

În noul climat, liința complet integrată în Necuprins, funcționează ca iubire Creatoare, cu puteri de înnobilare și transformare radicale.

46. ÎNFLĂCĂRAREA

Când nu ești atent pe tine, vorba, sunetul, mișcarea,
Tot ce-aiizi și tot ce vezi – plăcerea și neplăcerea
Pot să-nscrie dereglări, socotite-nflăcărare
Ce-n adâncuți dau flori, iar în lume tulburare.

Câteodată-nscriu efecte, faptic, chiar dezastruoase,
Antrenat-on contradicții și conflicte sângeroase.
Orice gen de-nflăcărare ține cât îi e suportul,
Iar când acesta se stinge, brusc dispare și efectul.

O-ntâlnim în mod curent în arene, stadioane,
Săli de teatru, la concerte sau la întâlniri spontane,

Unde liderul, vedeta, dau semnalul prejudeicii
De-aprecieri în exces prin impulsurile firii.

Uneori, ne-nflăcărează chiar o simplă convorbire,
Când "eul" și-nflăcărarea sunt în strânsă contopire;
Alteori suntem cuprinși de-un succes imaginar,
Rătăcind inconștienți, purtați de un gând holnar.

Antrenați de o idee sau fiind stăpâniți de ură,
Prin înfierbântarea noastră, atitudinea ni-l dură.
Se-nscriu crime și războaie, de minte justificate
Ca realizări de seamă, chiar sfinte considerate.

Totdeauna-nflăcărarea e fatal distrugătoare,
În om strică armonia și-acțiunea creatoare,
Care curăță, transformă ce-i murdar, ce-i imperfect,
Implantând în spațiul firii: ce-i frumos, ce-i bun și drept.

Focu-nflăcărării prins în observarea tăcută,
Ca prin farmec el se stinge – ființa-nțreagă nou-născută.
Infinit îi e-njelesul, infinită și iubirea,
Fiindcă-n sfera armoniei stă Eternul – Nemurirea.

Atenția este întocmai ca o rază de lumină, prin care Sacrul din profunzime încearcă să ne lumineze calea și să ne arate modul just al comportării noastre în fiecare clipă de existență.

Când această lumină ne lipsește, apar dereglări, pe care le numim clipe de inflăcărare. Imagini, gânduri și cuvinte rostite, ca și unele gesturi sau acțiuni încărcate de plăcere sau durere, provoacă lioruri în profunzime și tulburări în exterior.

Câteodată efectele sunt dezastruoase din cauza contradicțiilor și conflictelor însoțite de aversiuni, ambiții și ură.

Înflăcărarea durează, ca timp, în funcție de sursa care o alimentează. În mod curent, o întâlnim în manifestările sportive sau culturale, stadioane, săli de teatru și concerte. Mîlungurile cu caracter politic înregistrează adesea – în funcție de puterea de fascinație a liderilor – valuri de excese pasionale.

Uneori ne inflăcărează chiar o simplă convorbire, unde ego-urile oarbe și înguste își susțin cu îndârjire teoriile sau interese lipsite de înțelepciune.

Și mai aberantă apare înflăcărea creată de un simplu gând hoinar, însoțit de o imaginație bolnăvicioasă, care pendulează, în mod inconștient, între un trecut perimat și un viitor nesigur. Trezirea la realitate va aduce efecte pe măsură, ca suspine, amărăciune, dureri.

Când înflăcărea cuprinde mase importante de oameni, atrași de concepte de existență atrăgătoare, se produc multe crime și chiar războaie sângeroase.

Am văzut cu toții ce parametri ai nebuniei au putut să atingă cele două ideologii extremiste.

Toți am avut de învățat câte ceva, ca pelerini trecători pe Terra, în acest sfârșit de veac și mileniu. Unii, atrași în sfera lor de influență, ca beneficiari, alții ca victime, atrase ca de un magnet de propriile lor destine. Paguba sau câștigul îl vom întâlni, în mod sigur, la trecerea "dincolo".

Întrucât înflăcărea este, fără excepție, dăunătoare, o vom trata ca atare, cu observarea tăcută. Simplitatea acestei întâlniri o destramă în mod surprinzător.

Iar, în vidul psihic astfel creat, se realizează deplinătatea ființei, ca nou-născută, capabilă să înțeleagă Infinitul, fiindcă ea însăși devine infinită, prin calitatea iubirii.

La acest nivel de perfectă anonie, noi înșine descoperim, prin trăirea directă, că suntem Ființe Nemuritoare.

47. ÎNTÂLNIREA

Într-un trist amurg de toamnă, ploios, rece, gloduros,
Un fericit trăitor s-a ntâlnit c-un știutor;
Primul vrea – tăcut și pașnic – acea clipă s-o cuprindă,
Ca-n oglindă s-o privească și să-i înțeleagă rostul,
Iar, prin el, al vieții sens, din fireasca abordare.

Dar, de-ndată, știutorul, opri orice demonstrare,
Spunând că el știe totul, prin trecut, tot viitorul,
Fiindcă-a studiat intens – ani în șir – număr imens.

Tot ce spuneți e trecutul – acum mort – el nu mai este,
Și nicicând nu e real – îl răspunse trăitorul!

Replica veni de-ndată – pe ton cât mai arogant :
Cunosc acest amănunt, ce clar tu l-ai indicat,
La fel ca o axiomă, îngropată într-o fonă,
Și – deodată schimbă tonul, vorbind despre umilință
Ca ceva neprețuit – lipsa ei – o neputință, de "ego" înlănțuit.

Și-n final, cei doi, zâmbind, amical s-au despărțit,
Nu știu ce-a mai reflectat mai apoi acel ce știe,
Dac-această întâlnire i-a zdruncinat tot trecutul,
Sau, prin zglobia gândire, i-a năruit mai mult știutul

Dar, un lucru este cert, clar, precis și-adevărat,
Cu trecutul memorat, orice om e limitat,
Și – nu-i chip a prinde "noul", ce e dincolo de "eu",
Ce e pace, Adevăr sau iubire, Dumnezeu!

Întâlnirea, despre care relatez în această temă, este un fapt real, care a avut loc și s-a desfășurat în condițiile și climatul de care amintesc cu exactitate.

După ce am scris această poezie, i-am dat-o persoanei respective să o studieze. Și, cu această ultimă intervenție, am apreciat la vremea aceea, că s-a făcut tot ce era necesar de făcut.

Pentru cititorii acestei teme, mă simt dator cu unele detalii, în măsură să le lămurească practica "Cunoașterii de sine".

Interlocutoarea de care amintesc, era o ferventă adeptă a învățăturii lui Krishnamurti. Îl cunoscuse personal cu 40 de ani în urmă și a asistat la mai multe conferințe ale acestuia, deplasându-se în străinătate în acest scop.

Studiase în amănunțime cea mai mare parte din cărțile scrise fie de el, fie de alții, ca lucrări de apreciere și comentarii asupra învățăturii respective. Putea să vorbească ore în șir, disecând în mod intelectual sensuri ale unor expresii din limba engleză – care cu greu își găseau corespondent în limba noastră, mult mai săracă.

Memorase o seamă de formule și expresii, deseori folosite de autor, pe care le aducea mereu în discuție, făcând eforturi intelectuale să le ajusteze temelor pe care le abordam împreună.

Ne-am întâlnit de multe ori, câțiva ani în șir, fie numai noi doi, fie în grup cu alți interesați de această învățătură. Ea era considerată ca șef al grupului Krishnamurtist din Capitală.

În discuțiile dintre noi doi, a recunoscut că nu este o trăitoare, ci doar o teoreticiană a cunoașterii de sine. Intelectual înțelegea totul, însă numai până la clipa integrării în gol a știutorului. Realmente, nu se putea desprinde de ego-ul cunoscător. Nu-l putea sacrifica. Și, ca să-și păstreze autoritatea în fața admiratorilor, relua aceeași temă, sau alta, fără să o poată finaliza prin întâlnirea cu "Nimicul psihologic";

De mulți ani a trecut în cealaltă dimensiune și văzându-mă ce scriu, nu-mi poate reproșa nimic. Acum are posibilitatea să vadă, dincolo de cuvinte, intenția adevărată a ceea ce scriu și cum scriu.

Și-acum, drept concluzie, ce ar fi de lămurit?

În "Cunoașterea de sine" nimic nu se memorează. Pe măsura în care citești, încercați să puneți în practică, prin trăirea directă, a fenomenului respectiv Autorul vă indică numai direcția în care să priviți și să ascultați. Atât numai! Pe el îl eliminați din memoria dumneavoastră.

Munca o duceți singuri și meritul realizării vă aparține în întregime. În această lume, alt dușman mai mare nu aveți în afară de propriul ego. El dispare numai prin întâlnirea lui cu pasivitatea minții. Se ascultă și se privește deci cu toată atenția, fără să urmărim vreun scop sau să așteptăm vreun anume rezultat, fiecare mișcare a ego-ului.

Practicarea corectă se verifică pe loc, prin efectul care-l înveștează, adică lăcerea și armonia întregii ființe.

48. ÎNȚELEGEREA

Un produs al clarității ce dă lucrurilor sens,
Deschideri de orizonturi spre Adevăr sau eres.
Văduviți de-a ei prezență, viețuirea-i nebuloasă,
Relația-i o himeră și-acțiunea defectuoasă.

În raport cu profunzimea – este triplă prin aspecte:
E-nțelegerea ușoară – la nivel – vorbe concrete;
Alta este cerebrală, născută-n asociere,
Și-n final, e cea totală – dincolo de frontiere.

Înțelegerea totală e prin sine-adevărată,
Căci cuprinsul ei spontan, sparge sfera limitată,
Și cad lanțurile minții, în prisosul libertății,
Când totul se luminează în sclipirea clarității.

•

Iar, atenția e cheia ce oferă înțelesul,
Prin ea toate-s limpezite și pătruns de-ndată sensul
Firii prinsă-n acțiune – ca-nceput de transformare,
Ea dă-ntunecimii minții, deplina iluminare!

•

Cu văditul înțeles, suntem ființă integrală,
Contopiți de-acum cu viața, orice elipă-n noi reală.
Suntem una cu Imensul – prinși în ritm de Univers,
Prin ea, dizolvat fragmentul – nici o piedică în mers.

•

Spre Adevăr, spre Iubire, Bunătate, Înțelepciune,
Ca un dar al libertății și-a-mplinirilor divine
Se ajunge prin tăcere – atitudine smerită,
Când ce-a fost pe loc dispare, și viitor nu există.

Înțelegerea apare ca rezultat al armoniei interioare și clarității mintale, în lumina atenției lucide. Cu ajutorul ei faptele sunt cuprinse și înțelese în toată claritatea lor, fie ca adevăruri, fie ca erori care nu pot fi contestate.

Deosebit de această înțelegere, care nu poate fi în nici un fel contestată sau interpretată, mai amintim încă alte două aspecte ale ei. Înțelegerea simplă, realizată numai la nivel de cuvinte. Alta cerebrală sau asociativă, bazată pe acumulările ego-ului. Ea excellează prin relativitate, fiind în strânsă relație cu sursa, care o inițiază, o întreține și încearcă să-i demonstreze realitatea.

Pe noi ne interesează înțelegerea totală, care-și demonstrează veridicitatea prin ea însăși. Numai la nivelul acestei înțelegeri se poate realiza consensul unanimității interpretării faptelor, întâmplărilor etc.

Această înțelegere apare în mod spontan, odată cu încetarea activității ego-ului. Iar atenția este cheia miraculoasă, care oferă deplinătatea succesului. Și iată cum: Omul obișnuit, cu mintea sa particulară – egoistă, funcționând prin reacții mecanice – este incapabil să întâmpine în mod corect viața, și să o înțeleagă corespunzător. Și, dacă totuși, o face, apar, în mod inevitabil, contradicții,

conflicte, stări tensionale. Mintal, este ușor de sesizat. În tiparele vechi ale acestel gândiri, noutatea viului nu-și găsește climatul potrivit.

În clipa aceasta de conștientizare a incompatibilității dintre vechi și nou, în mod necondiționat tace. Adică, mintea, văzându-și totala neputință, se smerește prin actul tăcerii.

Acel fericit moment de revelație, a fost indestrușibil legat de o străfulgereare a atenției. Sau – mai precis exprimat – atenția a fost aceea care, prin climatul tenebros al minții condiționate, a deschis o cărare de lumină din și înspre Infinit.

Așadar, la Adevăr, iubire, Înțelepciune se ajunge numai prin tăcerea smerită a minții condiționale, când, ce-a fost înregistrat, dispare dintr-o dată și înspre viitor, nu se mai lansează nici o proiecție.

Din trăirea acestui experiment – așa cum a fost descris – să reținem că fenomenul eliberării spiritului de sub dominație ego-ului, începe chiar cu eliberarea. Eliberat în prima clipă – cu tăcerea smerită a gândirii – eliberat în final prin consumarea acelei clipe, spre a întâmpina în aceeași stare, clipa care urmează ș.a.m.d.

Îndoiți-vă, ca să puteți singuri descoperi falsitatea teoriilor, care fac din Eliberare un ideal de împlinit cândva, în viitor. Este pierdere de vreme și irosire zadarnică de energie.

De fapt, toate căile de așa-zisă împlinire spirituală recomandate de teorii sunt presărate de nenumărate amăgiri, care fortifică și mai mult cetatea eului înrobitor, îndepărtând pe practicant de clipa autentică a eliberării.

49. INVIDIA

Un impuls de-amărăciune – venin, care otrăvește,
Firea prinsă-n mreajă ei, fără rost se chinulește;
Flux sanguin impetuos, ce-n inimă naște ură,
Căci invidiosul speră după propria-i măsură.

În cel lacom și hapsân, "ego"-ul află sâlaș,
Mereu activ prin uzură, totdeauna cârcolăș;
Tot ce zărește la altul – avuție – avântaj,
Asta veșnic îl stămână – impulsuri de dereglaș.

Fiind sectară-n conștiință, dă efect de măsoșgărie,
Și, prin repetări frecvente, mereu rădă se adânci,
Relația e distrusă, totu-n jur se rătăcește,
Prins în crunta ei robie, bietul om se-mbotărește.

Ne-nțeleaptă-n nici o vreme, proastă-n orice împrejurare,
De nu e văzută-ndată, prin timp va lua amploare,
Căci o clipă necuprinsă, naște-n om obișnuință,
Ce-i mecanizează firea spre hidoasa răzuință.

Practic, de suntem atenți la al său impuls nefast,
Dintr-odată e distrus tot infectul ei balast;
Și, desprinși de tot ce-i vecliu, vom fi liberi un moment
Și mai liberi deveni-vom cu văzutul insistent.

Doar prin pasiunea noastră, ființa-l real integrată,
Fiind cuprinsă-n Univers, e, prin ea, nelimitată.
Nu-i nimic de povestit în sublima Contopire,
Căci suntem desprinși de timp și de orice-nchipuire.

Invidia este o deficiență psihologică cu urmări nefaste și asupra sănătății corpului fizic. În forma ei cea mai simplă, se manifestă cu părerea de rău că altcineva se bucură de un avantaj, pe care nu-l avem sau îl avem la un nivel inferior. Degradarea morală a invidiosului se amplifică prin amărăciune, venin și chiar ură.

Ea apare și se dezvoltă pe fondul lăcomiei. Setea bolnăvicioasă a lacomului nu este niciodată satisfăcută. Cu cât are mai mult, cu atât dorește să aibă încă și mai mult.

Când suntem dominați de asemenea pături primitive, relațiile cu oamenii, cu societatea, în general, sunt compromise. Iar traumele psihologice vor înregistra repercusiuni sigure, nocive și asupra anumitor organe, conducând în final, la diferite boli de ficat, inimă, splină etc.

Repetarea invidiei conduce la formarea de obișnuințe, care mecanizează mintea în așa măsură, încât face din om un simplu robot.

Soluția eliberării din capcanele acestei deficiențe stă la îndemâna tuturor invidioșilor. Dar, pentru asta, ni se cere un angajament cinstit față de noi înșine, de a ne corecta. Și, în continuare, de a pune și în practică, cu toată vigoarea, ceea ce mă străduiesc să vă explic, cât mai pe înțeles.

În consecință, ori de câte ori viața ne scoate în cale prilejuri de a ne manifesta invidia, vom proceda astfel. Ne îndreptăm toată atenția atât asupra provocării, cât și asupra reacției gândirii, fără să urmărim vreun scop.

Este numai o simplă întâlnire, de la care nu așteptăm nimic și nici nu încercăm să analizăm, sau să apreciem ; tot ceea ce este întâlnit în acest fel, va conduce în mod sigur, la destrămarea invidiei. Întâlnirea se înnoiește cu fiecare nouă provocare.

După un anumit timp de aplicare corectă a contactului cu invidia, constatăm că acest sentiment își pierde din acuitate. Energia sa se diminuează cu fiecare întâlnire. În final, va dispărea, odată cu rădăcinile care-l alimentau din substanța energetică a ego-ului.

Întregul succes este asigurat de clipa întâlnirii tăcute. Străfulgerarea atenției este manifestarea Sacrului din noi, care singur operează transformări radicale, desprinzându-ne de energiile negative ale minții condiționate.

50. ISPITA

Ea-i oglinda ce reflectă cât de degradată-i firea
De-al său trecut ancestral, ce-i fixează mărghirea;
Mai arată-n mod real, ce valoare are omul
Ori de câte ori socoale de-a li prin el etalonul.

Când, prin timp, vine isпита – ispititul fiind confuz,
Motivări află-n afară prin înțelesul obtuz:
Ceasul, ziua-mprejurarea și, adeseori, satana,
Sunt acuze fără noimă, de mintea cea năzdrăvană.

Din lipsă de informare, oarbă-i orice ispitire,
Tot pe-atât orb -ispititul – prins de-a ei înlănțuire.
Când e săvârșit un fapt – ca greșală sau păcat,
Răul socotit sminteală și făptușul tulburat.

Neștiut, ea zace-n noi, în confuz și vânzoleală
Și ne-arată cine este ființa noastră actuală,

În clipa când ne cuprinde, ne arat-a noastră fire,
Cum prin timp s-a-ngemănat cu haotica simțire.

În contact cu suprafața, fără nici o așteptare,
Dăm prilej și profunzimii să-și arate-a ei valoare
Și-n cunoașterea totală: suprafață – profunzime,
Ispitirea-l dizolvată și-n loc Sfânta-Înțelepciune.

Faptele văzute fapte cu-a minții luciditate,
Pier, dispar, se dezagregă – deodată-s spulberate;
Golul sacru creând cadrul ființei noastre-adevărate,
De-aflrmare și trăire, prin a ei divinitate.

Ispita este oglinda fidelă în care se reflectă mintea particulară a sinelui, creație a timpului și spațiului, care l-a format. Prin structura sa egoistă, sinele atrage din lumea manifestărilor exterioare, energii similare firii sale pământești.

Așadar, nu putem fi ispitiți de ceea ce vedem, decât în măsura în care acestea își găsesc în noi corespondențe similare. De pildă, într-un mijloc de transport în comun, observăm jos, lângă un scaun, un portofel. Dacă indemnul este acela de a ni-l însuși, înseamnă că avem în noi, în mod sigur, stofa infractorului.

Alt exemplu, la o alimentară ni se dă un rest mai mare decât se cuvenea. Vedem greșeala casierei și ne însușim suma. Și aici ni se arată clar că ne lipsește cinstea. Șiaul exemplelor poate fi continuat și diversificat la nesfârșit, de fiecare în parte.

Când apare provocarea vieții, ispititul, din lipsă de înțelegere a fenomenului, caută în afara sa, tot felul de justificări. El acuză ceasul nepotrivit și împrejurările care l-au adus la locul cu pricina. Mai mult decât atât, se aduc încriminări chiar unei ființe imaginare – satana. Această făptură vicleană este făcută răspunzătoare de căderea omului în greșală sau păcat.

Problema ispitei, privită în ansamblul desfășurării ei, este mult mai complexă decât pare. Să încercăm totuși elucidarea acestei atracții egoiste.

Să revenim la cele două exemple: ispita detenninată de portofel și aceea de suma în plus de la casieră.

În ambele cazuri putem avea o alitudine de suprafață – corectă și, totuși, în fond, să nu fim deloc corecți. Dăm portofelul valmămului și restituim suma casierel din două motive: portofelul era vechi, fără valoare și suma era neînsemnată. Un alt motiv: rușinea

Je a nu fi descoperiți și arătați cu degetul, sau, eventual, frica de sancțiunea legii.

Să mai aducem un exemplu: luarea de mită. Astăzi, din păcate, un fenomen foarte des întâlnit în administrația statului, în reorganizare. Unul funcționar i se oferă o anumită sumă, în schimbul unui favor, înlesniri sau a unei ilegalități. Refuzul său inițial este categoric. Ulterior, însă, i se oferă o altă sumă, sensibil mai substanțială. De data aceasta el cade în ispită. Așadar, cinstea acestuia este în funcție de importanța sumei oferite.

Să mai luăm încă un exemplu, și anume cazul unui pustnic sau al unui om nevoit să trăiască izolat, în afara societății. În această situație, absența tentațiilor lumii exterioare i-ar îndreptăți pe cei doi izolați să-și imagineze calități pe care, de fapt, nu le au. Cum ar putea aceștia să-și descopere fondul psihologic, care le structurează ego-ul?

Pustnicul, urmărindu-și propriul ideal, își umple timpul cu diferite practici religioase – rugăciuni, meditații, citire de cărți, treburi gospodărești etc.

La fel și cel însingurat pe alte considerente, dorite de el sau impuse de alții, are și el propriile preocupări.

Amândoi își pot investiga și descoperi tainele profunde ale ego-ului, numai într-un singur fel și anume: prin conștientizarea întregii activități mintale, care, prin repetări, i-a transformat în roboți gânditori. În urma acestei întâlniri, suprafața conștiinței tace. Îndată, din profunzime apar și alte aspecte ale ego-ului, necunoscute, care, prin conștientizare, își descarcă energiile cauzale, degradante. Lipsa tentațiilor exterioare poate prilejui slăbi amăgitoare.

Or, în cazul exemplurilor anterioare, rezolvarea este mult mai simplă și mai ușoară. Întâlnirea cu toată atenția a reacțiilor gândirii, care apar automat în fața tentației, ce ne-a creat-o împrejurarea vieții, conduce la eliminarea acestora.

Întâlnirea reacțiilor gândirii echivalează cu dizolvarea lor. De reținut: fondul nostru psihologic negativ atrage un anumit gen de ispită. În fața ispitei, mintea reacționează și ne dă posibilitatea să ne cunoaștem și să eliminăm răul respectiv.

Iar contactul cu lumea, prin diferitele ei provocări, reprezintă o minunată școală, care ne dezvăluie cine suntem cu adevărat. Dezavantajul celor ce îndrăgesc izolarea este evident.

Prin aplicarea corectă a "Cunoașterii de sine", mintea particulară dispăre, dând posibilitatea Sacrului din noi să-și reverse binefacerile asupra întregii ființe, ca iubire și frumusețe.

51. LENEA

Lenea-l seacă nepăsare, apatie nefirească,
Ce-n limp prostul o-ndrăgește, dându-i clar prilej să crească.
Prin ea vine moleșeala și corpul se lăncezește,
Nimic n-are importanță, toată firea oșilește.

Căci fărăma de vigoare, indiferența o stinge
Și leneșul, ca înflm, sensul vieții nu-l atinge.
Mișcarea-i anevoioasă, e cu totul mult prea lentă,
A lui filnță-n întregime fiind în acțiuni absență.

Lenea estimează truda că ar fi o grea povară,
Și-nțelegerea-i privită, fără prej – o vorbă goală,
Leneșul pe drumul vieții se descurcă foarte greu,
Permanent nemulțumit, el cârtește tot mereu.

Dacă-ncerci să-l detașezi din această apatie,
E absurd, chiar violent, de nimic nu vrea să știe.
Viața are ritmul ei, pe fond de nevoi acute,
Ce-s utile existenței, în anume timp plinite.

Evadând din fața vieții, așă sens în compromis,
Și răul ce zace-n el, de la sine-i clar extins.
Deseori e cerșetor, fără de măsur-adună,
Iar în mintea-i pervertită, înclinarea sa-i nebună.

Este mult mai greu din loc pe cel leneș să-l urnești,
Prin firea lui îndărătnic, nicidecum n-o nimerеști.
Soluționarea lenei – dizolvarea ei totală
Își găsește cheia-n om, când nu-i nici o îndolală

Doar contactul, ca un fulger – dă finalul leneșiei,
Când spontan se întâlnește scump izvor de energie.

Energia Integrală, toată ființa o-nnoiește,
Indolența – moleșeala – deodată se topește.

•

E trăire prin "acum" – scump climat de bucurie,
Dinamism în acțiune, în perfectă armonie.
Suntem oare încă prinși de înlănțuirea lenei?!
Și-nțeles-am noi, prin noi, toată importanța temei?!

•

Nu cumva și-acest văzut anevoie-l cântărim?!
Prin noi să-nțercăm de-ndată, căci doar singuri reușim!
Simplitatea întâlnirii, fără nici o programare,
Lenei îi va fi mormântul, fără de nici o sforțare.

Lenea este o atitudine obstrucționistă, față de ritmul și necesitățile impuse de cursul normal al mișcării universale. Fie dintr-o înclinație organică, fie dintr-o proastă educație, ignorantul o apreciază ca formulă normală de descurcare în viață. Prin timp, ea prinde rădăcini și mai adânci, în firea leneșului. Minte se descurcă a-nevoios și corpul lăncezește, afectându-i sănătatea. Ea apreciază orice activitate ca o grea povară. Fiecare mișcare este cântărită, estimată și, pe cât posibil, evitată. Un efort cât mai mic, sau lipsit cu totul de însemnătate, este supraevaluat.

Pretențiile leneșului, care și-a făcut oarecare serviciu, sunt de-a dreptul astronomice.

Orice tentație, făcută cu scopul de a-l ajuta să-și corecteze a versiunea față de muncă, ca și schimbarea ritmului prea lent, anevoios, îl irită, făcându-l chiar violent.

Întreaga sa atitudine reprezintă o adevărată evadare din fața vieții. Deseori, întâlnim leneși ca cerșetori, care, uneori, lasă în urma lor bogății acumulate prin zgârcenie și privațiuni.

Soluționarea lenei nu poate veni decât din interiorul leneșului. Problema este dacă el este dispus să-și vindece această apatie, refirească și parțial sau total neproductivă.

Contactul atent cu trândăvia face ca aceasta să dispară, locul ei fiind ocupat spontan de un suflu de energie Integrală. Această energie realizează deplinătatea ființei, care topește întregul climat de indolență.

Fenomenul are loc pe parcursul unei clipe și se reînnoiește de fiecare dată prin detașarea totală a practicantului de clipa trăită. Clipla nouă este întâmpinată cu aceeași prospețime, fără nici o amintire a clipeilor anterioare și fără vreo proiecție lansată spre viitor, ca scop, ideal sau interes.

Priviți, oare, cu îndolală ceea ce vi se transmite?! Desconside-
rați îndemnul? Sau vă vine greu să vă umliți din loc? Plasa de păian-
jen a apatiei este chiar așa de rezistentă?

Simplitatea întâlnirii corect aplicată, adică fără teoretizare sau
efort, spulberă orice nuanță de lăncezeală, transformându-vă într-
un om normal, activ, vioi și bine dispus, util societății din care fa-
ceți parte.

52. LIBER ARBITRU

Se susține cu-ndărijire despre om că ar avea
Libertate de gândire și că-n orice-mprejurare,
În oricare acțiune, poate alege tot ce vrea!
Calea rea sau calea bună ar fi fruct al rațiunii,
Prin deliberări concrete în dimensiunea firii!
Fapte cert realizate în deplină libertate!

•

Cine oare cântărește, cine face analize?
Cine-anume hotărăște, sapta socoliță dreaptă?
În momentele de criză, când făptura-i tulburată,
Poate ea să descifreze soluția cea-nțeleaptă?!

•

Cât timp "ego" dăinuiește, totul este programat,
Un trecut ce se lvește anacronic, nechemat,
Deci, întreaga comportare e impusă de trecut,
Drept lărească-ncătușare, comanda de "ștut"!

•

Orice-aduce cursul vieții e continuu nouăte,
Care, spre-njeles, reclamă o perfectă libertate!
Doar desprinși de perimat, de acele clipe moarte,
Putem clar investiga în completă puritate.
În pacea desăvârșită – când "ego"-ul nu mai este,
Omul – ființă infinită – scapă de ce-l mărginește,
Și-n libertatea totală – ca Minte Iluminată,
Are altă viziune – prin trăire-adevărată.

Viața este aidoma unui fluviu, care , prin scurgerea ei neîncetată ca prospețime și noutate de la o clipă la alta, reprezintă pentru noi oamenii, o constantă surpriză. În fața acestei realități, problema care ne preocupă este aceea de a descoperi dacă dispunem sau nu de liber arbitru la contactul nostru cu viața.

În mod curent, se susține că individul, în confruntarea sa cu evenimentele vieții, dispune de capacitatea de a alege între două sau mai multe soluții. Și, în funcție de opțiune, pe baza propriului discernământ, el își asumă întreaga responsabilitate a acțiunilor sale. Oare așa să fie?

Ce se întâmplă în cazul când mase întregi de oameni, la instigarea unui lider politic, săvârșesc acte de vandalism și cruzime demențiale?

Ce se întâmplă cu acei fanatici sectanți, care, la îndemnul predicatorului, se sinucid în viziunea unui ideal religios?

O minte, condiționată de interese meschine, omenești, poate ea să aibă acea libertate absolută de a discerne între ceea ce este bine sau rău?

Atât în clipele de tulburare ocazională, ca și în condiția egocentrismului unui om, nu este și nici nu poate fi vorba de libertate în alegere.

Atâta timp cât mintea este dominată de ego, toate actele de decizie și înfăptuire ale omului, sunt programate de înregistrările sale memoriale, care năvălesc în prezent, impunându-se autorilor.

Așadar, trecutul perimal înlunecă mintea omului și-l împiedică astfel de a lua contact cu noulata vieții – determinându-l să ia hotărâri cu totul inadecvate.

Dacă, într-adevăr, conștientizăm că acest balast al trecutului este cauza tuturor erorilor și suferințelor noastre, mai mergem cu el sau îl lăsăm deoparte?

Numai desprinși de acest trecut – mort și fără nici o valoare în prezent – întâlnim libertatea interioară, care ne permite să investigăm și să descoperim soluția cea mai potrivită. În această ipostază, dispune, cu adevărat, de "liber arbitru". Acum, în această structură de ființă completă, avem o Minte Iluminată, funcționând la nivel universal. Iubirea, înțelegerea și bunătatea, care caracterizează frumusețea vieții, le întâlnim numai ca ființe integrate în această nouă dimensiune.

Acesta este rezultatul "Cunoașterii de sine", care, pe clipe de realizare, ne oferă minunata pace, ca punct de sprijin și deschidere spre Eternitate.

53. MEMORIA

Crainc ce vestește-ntruna un trecut înregistrat,
Vestitor de clipe moarte – rod cândva acumulat,
Depozit – celula vie – denumită cerebrală,
Ce s-a rafinat prin timp, ca structură ideală.

Memoria-i mecanism – strict utilă-i în viață,
În știință sau cultură – tehnica prin ea se-nvață.
Însă piedică s-arată pentru clipa care vine,
Căci clipa e nouă – ea, vechiului aparține.

Prin ce ieri s-a consumat, nu-nțelegem ce-i "acum".
Tot trecutu-i perimat, azi se-nscrie doar ca scrum.
Ce e nou, e prospețime, care-n clipă se arată,
Și pentru-nțeles pretinde minte strict eliberată.

Altfel, totul e confuz, chiar nimic nu-i înțeles,
Și-n întunecimea vieții, nasc formule prin ales,
Dacă-n noi, s-așterne pacea, fără nici un fel de silă,
Clar vedem și-n mod firesc, când memoria-i utilă,

Și când e deșeu nociv, ce se cere dizolvat,
Ca imperativ de viață – absolut nediscutat.
Memoria nu dispare prin concepte de urmat,
Sau prin discipline dure, prinse-n scop imaginat.

Căci toate-n al lor cuprins sunt memorie activă,
Demonstrând în mod real, cât e firea de naivă.
Ea-ncetează să mai fie, când spontan este văzută,
Fără nici o năzuință, sau idee concepută.

Doarin pacea instalată, de universal folos,
Cunoaştem ce-i bucuria, prin "acum" armonios.
Deci, "Cunoaşterea de sine" este poarta înţelepciunii,
Când memoria dispare cu climatul nşelăciunii.

Memoria este facultate a creierului, care reţine, recunoaşte şi reproduce ulterior date furnizate de practica sau experienţele din trecut. În contactul nostru cu viaţa, ea apare ca un crainic, care ne vesteşte prin reacţii, drept gânduri, trăiri consumate cândva şi conservate în depozitul de acumulări memoriale. Uneori, acest vestitor ne serveşte cu promptitudine, altcori, cu oarecare întârziere, în funcţie de importanţa pe care am acordat-o înregistrării, intensităţii, repetării, ca şi timpului scurs de la imprimare.

De fapt, sediul memoriei se află în creierul subtil al dublurii astrale. Am descoperit acest adevăr odată cu prima mea dedublare, el confirmându-se şi ulterior, cu nenumăratele desprinderi de suportul fizic.

În lumina acestui adevăr, care este rostul creierului fizic? El este doar un intermediar între omul real, format din corp astral, mintal, causal şi spirit – scânteie divină – şi exprimarea sa pe plan fizic, prin carcasa camală. Iar legătura corpului fizic cu celelalte patru corpuri se realizează prin dublul eteric sau corpul odic.

Cum se formează depozitul memorial?

Prin cele cinci simţuri noi luăm contact cu lumea exterioară, de unde culegem informaţii, diferite fenomene şi întâmplări, trăiri, experienţe, pe care le transmitem prin senzaţii, percepţii, prin sistemul neural, la creierul astral. În acest creier astral, potrivit fondului său memorial, se fac asocieri, analize, raţionamente şi se trag concluzii, care ne determină modul nostru comportamental.

Felul nostru de a gândi, exprima şi acţiona, este deci determinat de creier, la nivel astral. În acest plan se află sediul senzaţiilor, dorinţelor şi idealurilor fixate în mod subiectivist, părtinitor.

Şi iată, în mod succint, cum funcţionăm. Viaţa, în scurgerea ei permanentă şi constantă noutate de la o clipă la alta, se înscrie ca neconţinută provocare. Prin simţuri, noi luăm contact cu aceste impulsuri sau stimuluri ale viului în mişcare şi le transmitem prin creierul fizic şi dublul eteric la creierul astral. De aici, se declanşează reacţia spre planul fizic, prin reîntoarcere, urmând acelaşi itinerar. În acest fel, fiinţa umană se comportă sau un simplu robot, care execută ceea ce i s-a transmis din centru egoist al planului astral. Iar reacţiile sunt returnate în planul fizic prin aceleaşi celule deja folosite. Orice repetare tinde să robotizeze şi mai mult modul de funcţionare al minţii omului. Aşa se înregistrează rutina, care frânează şi întârzie evoluţia spirituală.

Memoria îmbracă două aspecte distincte, atât în ceea ce privește utilitatea ei, în contextul desfășurării ample și imediate a existenței, cât și a importanței și valorii întrînsece, pe care o deține. Astfel, deosebim memoria obiectivă și memoria subiectivă.

Memoria obiectivă cuprinde fapte, evenimente, experiențe necesare omului pentru orientare în existența sa de fiecare zi. Încă din copilărie, învățăm o limbă, în școală ni se dau noțiuni asupra culturii și civilizației. Pentru câștigarea existenței, suntem obligați să adunăm și să înregistrăm memorial cât mai multe cunoștințe din domeniul profesiei pe care ne-am ales-o etc. Un inginer, medic sau oricare meseriaș, de pildă, ar fi incapabil să funcționeze în sfera preocupărilor respective, fără un depozit memorial adecvat.

De altminteri, fiecare mișcare a noastră pe planul fizic este indispensabil legată de înregistrările cerebrale, determinate de experiențele anterioare. Fără acest patrimoniu memorial, nu ne-am putea recunoaște familia, locul de muncă și nici nu am fi în măsură să distingem ceea ce ne pune în pericol însăși existența fizică. Această minunată calitate, absolut necesară, a făcut din noi ființa cea mai evoluată de pe Pământ. Grație ei, ne bucurăm astăzi de descoperiri tehnico-științifice ale celor ce ne-au precedat. Experiențele personale, precum și cele făcute de alții și înregistrate memorial, ne dau indicații cu totul prețioase, adesea indispensabile securității proprii.

Absența acestei memorii din practica utilului cotidian este apreciată ca incapacitate și nepregătire profesională – intelectuală. Iar, o bună memorie, este considerată ca ajutor prețios pentru a face față cât mai bine împrejurărilor și solicitărilor din domeniul limitat al cunoașterii.

În schimb, memoria subiectivă, nu numai că nu ne este de folos, ci, dimpotrivă, ea este de-a dreptul vătămătoare. Acest gen de memorie ia naștere în mod egoist, prin importanța psihologică, pe care singuri ne-o atribuim. Din fapte și experiențe reale, sau chiar ireale, în mod psihologic ne adjudecăm o însemnătate considerată ca părerea bună de sine, mândrie, vanitate, orgoliu și trufie.

Întrebarea care se impune în mod firesc, este aceea de a cunoaște dacă există sau nu vreo modalitate de a nu înregistra memorie subiectivă? Poate omul de știință, savantul, filozoful, teologul, conducătorul politic, omul cu vaste posibilități materiale, să-și exercite, fiecare, îndatoririle care le revin pe plan social, fără a face din aceasta pricină de importanță psihologică? Oare putem fiecare, acolo unde ne aflăm, să ne îndeplinim sarcinile care ne revin, în ansamblul colectivității umane, fără să ne dăm importanță?

Desigur că se poate! "Cunoașterea de sine" ne oferă minunata soluție. Depinde de noi și numai de noi de a o pune în practică.

Deci, ori de câte ori reacția memoriei ne indică vreo nuanță a părerii bune despre noi, o întâmpinăm cu ilacăra atenției, fără să urmărim scop, interes, ideal! Simpla ei conștientizare o destramă instantaneu, odată cu energia respectivă. Iar, în golul psihic, astfel creat, apare o nouă minte, fără limite, care se manifestă ca Iubbe Creatoare, în care nu pot avea loc manifestări de supralicitare personală.

Acum, să reconsiderăm memoria, privind relația ei cu noutatea vieții. Alături memoria, obiectivă sau tehnică, precum și cea subiectivă, constituie structura ego-ului. Ambele formează mintea cunoscătoare a omului, a cărei educație este, prin excelență, bazată pe "eu" și "al meu". Iar tot ce cunoaștem este vechi, perimat, deci incapabil să întâmpine și să înțeleagă noutatea vieții, diferită de la o clipă la alta.

Așadar, cu o asemenea minte, noi nu vom putea întâlni, nici prospețimea și nici frumusețea vieții, dacă îi vom ieși în întâmpinare cu înregistrările învechite ale memoriei noastre.

Numai o minte nouă și un creier de asemenea nou, nefolosit sunt în măsură să înțeleagă Realitatea așa cum este ca în clipa respectivă. Dar, pentru a dispune de o minte nouă, mintea veche trebuie să tacă, să dispară. Și ea singură face acest lucru, când, smerită, își înțelege incapacitatea în fața Necunoscutului.

Odată cu tăcerea ei, din profunzimea ființei noastre ni se revelează Izvorul Nemuririi, care se manifestă ca Inteligență alotcuprinzătoare. Iubirea, bucuria și frumusețea ne cuprind întreaga făptură, ridicându-ne în acest fel la un nou nivel de existență, bucurându-ne de o nouă minte care ne integrează în universalitate.

54. MINCIUNA

Spasmică vibrație-a minții, cu miasme-nșelătoare,
În esență, ea-i hidoasă – perfidă la-nfățișare.
Nici când nu-i deosebită de insul care-o rostește,
El și cu minciuna-s – una – structural se contopește.

Al său hăd făuritor află sens în interes,
Născută prin estimări, din lipsă de înțeles.

Minciuna-n desfășurare, nu-i mai mult decât gândire,
Veșnic măsluită-n timp și sectară din pomire.

•

Singură s-apreciază cum c-ar fi mereu isteasă,
Susținând c-ar fi-nțeleaptă prin fapte, ca și povață;
Că pe toate le tocmăște ca să fie numai bine,
Să nu se izle conflicte – că doar așa se cuvine.

•

În aceste afinnări, motivarea-i fără rost,
Prin părerea cea de sine se evaluează prost.
"Eu!" cel perfid, nevolnic, practic, îi dă fasonare,
Și ca "sine" el, mereu, e minciună călătore!

•

Minciuna-i un poluant și al lumii din afară,
Ea distruge armonia și pe oameni îi separă,
Căci în vatra suspiciunii, orice relație piere,
Totul este nebulos, temeri, conflicte, durere.

•

Dacă ascultăm atenți vorbele de om grăite,
Știm precis de-i adevăr, sau doar minciuni măsluite.
Privitul ca-ntr-o oglindă dă totală claritate,
Nimic nu ostracizăm – prin el suntem bunătațe.

•

Repetând mereu minciuna, se vor naște obiceiuri,
Scopul ritmic minte pe-alții și, la fel, a noastre "euri";
Văzând clar întreg aspectul – prin a sa dublă mișcare –
Omul, spontan se desprinde de-a lui cruntăncătușare.

În conflict permanent cu realitatea, cu ceea ce este clar și adevărat, minciuna este atât de adânc înrădăcinată în firea omului, încât ea a devenit obișnuință. Se minte atât de mult și atât de des, în politică mai ales, când i se aduc justificări ipocrite, apreciate ca abilitate util funcțională.

De asemenea, o întâlnim mai mult sau mai puțin camuflată, sub diversitatea măștilor, pe care oamenii și le schimbă, după cum bate vântul propriilor interese. Unii sunt atât de versați în a prezenta minciuna ca adevăr, încât au pierdut chiar simțul realității, identificându-se, integral cu ceea ce ei însșiși afirmă.

Minciuna este deci un proces de gândire, în care cel care minte urmărește un anumit scop sau interes, prin mistificarea adevărului.

Ea erodează temelia relațiilor interumane, punând sub semnul îndoielii simțul de încredere, atât de util cooperării sociale.

Nu de puține ori, am întâlnit cazuri când se aduceau justificări și chiar elogi minciunii. În cazurile respective, se arăta că, prin folosirea minciunii, au fost evitate anumite stări conflictuale. Ori s-au adus anumite mângâieri și s-au dat speranțe unor bolnavi incurabili.

Nu există minciună îmbălsămată sau parfumată – cu adevărat folositoare pentru cineva. Acela, care o folosește, se autodegradează în mod indiscutabil. Iar, semenul, care a fost indus în eroare, prin amânarea aflării adevărului, ar fi putut realiza ceva mult mai folositor pentru el, dacă era pe loc informat, în mod corect.

Iată și o modalitate de a descoperi dacă acela care vorbește spune o minciună, conștient măsluită de el, cu scopul de a înșela. Perfect conștienți, într-o desăvârșită neclintire, doar privim și ascultăm pe cel care vorbește. Conștiința noastră, în acest caz, este în-tocmai ca o oglindă, în care interlocutorul își demască singur adevăratele intenții, chiar dacă vorbele rostite spun cu totul altceva.

În acest fel putem descoperi un alt gen de mincinoși, și anume: persoanele, care se laudă cu anumite trăiri spirituale. Realitatea este cu totul alta. Aceștia repetă doar niște formule auzite de la alții, – așa cum se repetă niște simple lozinci. Trăirea lor este superficială, imaginativă, redusă la dimensiunea propriului intelect.

Conștiința-oglinadă, în care ele însele spun ceea ce simt în realitate – nu judecă și nici nu condamnă. Doar conștientizează și atât!

Omul, cu înclinații spre minciună sau numai exagerare a adevărului, nu are altă cale de a-și vindeca această deficiență psihologică, decât prin întâlnirea directă cu sine, folosind atenția lucidă. Această flacără a atenției, corect aplicată, destramă minciuna cu întreaga ei energie, pe măsura reacției gândirii care o vehiculează.

Iar, în golul psihic care urmează, Adevărul integrat în Mintea Universală a practicantului, își impune prezența prin el însuși, influențând corespunzător întregul comportament al acestuia.

55. MODELUL

Sec produs imaginar, de mintal evaluat,
Ce făptura fragmentată îi socoate însemnat,
În el vede absolutul, prin el cale-adevărată,
Ca o unică speranță în viața-i disperată.

•

E maestru, învățătorul – ca extrem de important,
Nimeni mai presus de el, mai ales, mai însemnat,
Din câte-ntălnim aici, sau chiar dincolo de moarte,
Infailibilă făptură, în ce spune sau prin fapte.

•

Șubreda lui prețuire, viața i-o face deșartă,
Când gândirea-l făurește prin mișcarea-i exaltată,
El atrage toată ființa prin suprema-i importanță,
Și de el te atașezi, cu teamă și cu speranță.

•

Îi imiți ca o maimuță și dorești a fi la fel,
Iar în disperarea cruntă, subjugat ești de model.
Doar o-nlănțuire oarbă, care practic te robește,
Căci în mintea fascinată, întunericul domnește.

•

Pe cărarea înțeleaptă nu-s modele de urnat,
Nu-s imagini, nici mistere, nimic nu-i de imitat,
Adevărul Absolut este mai presus de toate,
El apare ca un fulger, când în psihic toate-s moarte.

Omul incomplet, care funcționează doar ca fragment, neputând înțelege întregul vieții, este confuz, temător, mai tot timpul agitat în căutarea unui punct de sprijin.

Și iată că omul nostru, din câte a citit sau l-au spus alții, din propria lor experiență recurge la un model, în care își pune toate speranțele. Un guru, maestru, învățător devine unica lui scăpare. În el vede, imaginativ, făptura cea mai de seamă și calea de urmat pentru atingerea propriului ideal.

Alașamentul și prietenia acordate maestrului fac din el un adevărat sclav, condiționat de o supunere oarbă. Dar, toate acestea, departe de a-i umple golul și a-i întregi ființa. Teamă și speranța îi vor sta tot timpul în umbră, însoțindu-l zi și noapte, ca și în orice loc s-ar afla.

Imitarea, cât de scrupuloasă ar fi ea, a practicii și a tot ce spune și recomandă modelul, face din ucenic o veritabilă maimuță, oarbă și surdă la noutatea vieții, care se scurge pe lângă el, fără să o sesizeze. Într-o asemenea minte nu poate exista nimic altceva, decât tot confuzie și întunecime, poate ceva și mai mare, decât era la începutul noului drum.

Mai constatăm că identificarea cu modelul constituie o nouă barieră care-l separă de Adevăr.

Pe cărarea înțeleaptă nu există modele, pe care să le imităm, indiferent de autoritatea și importanța spirituală a acestora. De asemenea, nu există nici proiecții mentale privind un anume ideal, spre care să ne îndreptăm permanent, prin eforturi de voință sau rostiri de rugăciuni, formule sau mantră.

La Adevărul Absolut avem acces numai când toate aspirațiile ego-ului doritor încetează complet, fiindcă singur și-a înțeles propria inutilitate și neputință. În acea clipă de liniște totală, când întregul trecut este pulverizat, în ființa noastră are loc o feroastră mutație. Minte se extinde la infinit, devenind Universală, nouă, proaspătă, pură, lucidă, capabilă să întâlnească și să înțeleagă viața în ansamblul ei. Iubirea și frumusețea acauzale numai în această conjunctură își revărsă tainicele binefaceri.

56. NECUNOSCUTUL

Ce nu e, ce nu există, tainicul Necunoscut,
Alături de controversat, ca văzut sau prevăzut,
Cu a noastră minte-ngustă nu putem să-l abordăm,
Prin imagini, gând, vorbire, într-un fel să-l demonstrăm.

El fiind veșnic un mister, nicidecum nu-l putem cuprinde
Cu al nostru "eu" mizer, ce-n trecut doar se extinde,
Ca un fulger el apare, singur prin el se vădește,
Tot ca fulgerul dispare, cu el clipa strălucește.

Iar în clipa ce urmează, el devine "cunoscut",
Căci în pas cu revelarea, el deja-i încunună;
Timpul totul devorează prin prezentul consumat;
Veche liece-nlămplare, cu clipa ce-a decedat.

La ce-i proaspăt și-n mișcare, ni se cere inocență,
Spirul clar și simț acut în a noastră existență;
Astfel, fără de efort, tot trecutul va dispărea
Și-n clipă eliberal, omul nou, spontan apare.

Absolută puritate și iubire-nnălțătoare,
El e splendidă lumină – veșnic binefăcătoare,
Orice clipă ne oferă bun prilej de integrare,
Care-n fapt ne pregătește Starea de Duminare.

Pentru a înțelege cât mai cuprinzător această lemnă, să-i alăturăm și alte câteva semnificații semantice, folosite atât în limbajul curent, cât și în literatura de specialitate.

Prin Necunoscut mai înțelegem: Dumnezeu, Realitate, Absolutul, Necuprinsul, Energia Cosmică, Marele Tot, Adevărul Absolut, Neclintitul etc. Aceste simple simboluri nu reprezintă realitatea în sine. Ele sunt doar o vagă tentativă de a exprima ceva, care nu se poate cuprinde cu mintea obișnuită a omului. În această ipostază, chiar simpla rostire denotă lipsă de respect – categorică impietate. Căci, cum ar putea o minte închisă într-o minusculă găoace, să abordeze acea Neclintire fără margini, care nu are nici început și niciofârșit?!

În nici un fel, iar atunci când îndrăznește să o facă, o face, fie din puțină înțelegere sau ignoranță, fie din orgoliu.

Această Realitate Absolută fiind peste tot ca și în miezul tuturor lucrurilor văzute, ca și a celor nevăzute, se află în fiecare ființă umană. Existența ei, din noi, ne oferă capacitatea de a ne putea perfecționa și a cunoaște fericirea acauzală.

Toți oamenii au capacitatea să-l descopere. Nimeni nu este lipsit de această minunată șansă. De noi și numai de noi depinde explorarea adâncurilor ființei proprii, pentru a scoate la lumină această prețioasă comoară. Desigur că munca este grea, anevoioasă și nu lipsită de sacrificii.

Spre această Sursă a vieții se înaintează prin decopertarea straturilor confuze, haotice, lipicioase ale conștiinței de suprafață. Numai prin demolarea ego-ului, acest idol la care zilnic ne închinăm – ni se deschide perspectiva măreției Cerurilor.

Numai când această structură egoistă își vede neputința și smerită lăce, în golul psihic, care se instalează în mod natural, ni se revelează Eternitatea - Ea vine spre noi, fiindcă zidurile care ne închideau în meschinul nostru univers, s-au prăbușit fulgerător, pe cuprinsul unei fericite scîlpîrî.

Clipa astfel trăită devine cunoscutul, care de-ndată îmbătrânește, fiindcă timpul totul devorează prin consumul prezentului. Fiecare eveniment sau întâmplare, care are loc pe parcursul unei clipe, devine vechi, odată cu consumarea acelei clipe.

Pentru a putea întâmpina noutatea constantă a vieții, în mișcare, ni se cere să-i ieșim în întâmpinare cu o minte clară, inocentă, deci liberă de orice balast memorial. Iar atenția este flacăra, care ne luminează cele mai profunde unghere ale conștiinței, consumând prin ardere întregul trecut, conservat memorial, pe care se sprijină omul tempo-spațial.

Odată cu dispariția acestui om condiționat, apare un alt om, cu o minte adimensională, puritate absolută și iubire Creatoare. Aceasta este Divinitatea din noi, care ni se descoperă singură, fiindcă (așa cum am arătat anterior) ne-am smerit, dându-ne seama de întreaga noastră nimicnicie, care ne ținea prizonieri la nivel de ego.

În concluzie, acum, după ce am aflat marea taină a Necunoscutului, iată că, fiecare clipă ne oferă un minunat prilej de a ne integra în Marea Energie Cosmică, singura ipostază în măsură să ne dăruiască Starea de Iluminare.

Deci, să nu lăsăm clipele să se risipească în zadar. De noi și numai de noi înșine depinde înțeleapta opțiune.

57. OBICEIUL

Mecanism și programare întărite neincetate,
Prin oricare repetare, insul lui înfeudat;
Prin scopul ce-l urmărește, își arogă importanță,
Lăcomia-ntr-oțărîtoare de fireasca-i ignoranță.

Vechiul, care-acum apare, nu e decât amintire,
Ce survine-n mod brutal, cu a lui falsă trăire,
Dur obstacol existenței, întuneric neînțeles,
La prezentul – prospețime – fără căutări și-ales.

Omul sclav prin obicei, doar pe el pune temei,
Ca o searbădă chemare, fals cotală de – bun soi
De-ncerci să-l arăți eroarea – al său mers nepotrivit,
Pe loc se ivesc conflicte cu "ego"-ul nărauit.

Obiceiul, prin milenii, naște tradiții sectare,
Angrenate-n vechi formule, ce-s înguste și bizare,
Azi, pe semeni îi separă prin absurdele-njelesuri,
Deseori conflictuale, înscriu, psihic, val de stresuri.

Nu-i dăm nici o prețuire – fie mică, fie mare,
Omul, prin el, înrobire – o mioapă conformare.
Schimbarea de obiceiuri n-are nici o prețuire,
Schimbăm un stăpân cu altul – rămânând sub stăpânire.

Înrobirea e aceeași, la fel omu-ncălușat,
Mintea mereu tulburată, prin timp totul deformat.
Obiceiul se destramă când e direct înjeles,
Prin întâlnirea spontană, fără scop și fără ales.

În contact direct cu clipa, se divulgă-n mod expres,
Tot cumului însumat de bătrânul interes.
Comportarea strict tăcută, dizolvă orice trecut,
Și, de-acum eliberal, omul e ca nou-născut.

Înfiniit – fără de margini – el e forță creatoare
Și-acțiunea sa-i sublimă, cu puteri transformatoare.
Orice clipă întâlnită, ca filnă eliberată,
Ne cuprinde-n Necuprins, prin trăire-adevărată.

Obiceiul se definește ca mecanism al gândirii, obținut prin repetări susținute și adânc împregnate pe scoarța cerebrală. El ne programează atât modul de viață, cât și comportamentul psihologic, la contactul cu realitatea existenței.

Omul, ca prizonier al acestui lipar, în care s-a vârat singur, întâmpină viața sprijinindu-se, în mod conștient, pe însușiri ancestrale. Nu de puține ori întâlnim oameni mai în vârstă, care sunt foarte mândri de experiența vieții, care, pentru ei, le-ar da soluția

cea mai inteligentă în rezolvarea, într-un anumit fel, a unei probleme actuale.

Or, nouitatea vieții, întâmpinată cu formule stereotipe – produs al trecutului – nu este și nici nu poate fi cu adevărat înțeleasă. Numai un creier nedegradat prin folosire și o minte nouă vor putea să întâmpine, în mod corect, mișcarea vieții și să-i dea interpretarea potrivită.

Orice tentativă de a ieși din zona de influență a șabloanelor gândirii va fi pe loc respinsă de mecanicitatea adânc imprimală în sfera minții condiționată. Lupta dusă împotriva obiceiurilor este dură și de lungă durată.

Metoda schimbării unui obicei prin înlocuirea lui cu altul este frecvent întâlnită și ea a fost practică pe întregul parcurs al îndelungatei istorii a omenirii. Dar, noi aici – cum vom vedea în continuare – nu urmărim și nici nu încurajăm asemenea schimbări, ci cu totul altceva.

Mai observăm că anumite obiceiuri, repetate de generații de-a rândul, au dat naștere la tradiții, prin natura lor sectare. Aceste tradiții, adesea înguste și bizare, separă oamenii prin diversitatea și absurditatea înțeleșurilor și, nu rareori, au generat stări tensionale sau chiar conflicte cu pierderi de vieți omenești.

Nici obiceiului și nici tradiției nu le acordăm vreo utilitate sau valoare morală. Ele înrobesc ființa umană, care, în opacitatea minții sale, nici nu vede și nici nu aude altceva, decât cântecul de sirenă al amăgirilor.

În ceea ce privește înlocuirea unui obicei cu altul, mai bine apreciat, nu este altceva, decât înlocuirea unui stăpân cu altul. Deci, omul rămâne și pe mai departe sclavul stăpânirii. Înrobirea și încătușarea sa, în continuare, vor determina aceleași tulburări și confuzii, care degradează tot ce este nou, pur și adevărat.

Așadar, văzându-i toate neajunsurile, nu ne rămâne altceva, decât să încercăm, în mod inteligent, a ne debarasa de întreaga lui structură. Să o facem împreună, adică fiecare pentru el însuși.

Prin urmare, cu toată atenția, vom întâmpina reacția gândirii, care ne arată, într-un anumit context de viață, că suntem înrobiți unui anumit obicei. Întâlnirea spontană, directă și fără scop, a acestei reacții – ea fiind mesagerul energiei obiceiului – conduce la dispariția ei, fără să lase urme memoriale. Întâlnirea simplă, tăcută, neprogramată, dizolvă, practic, întreaga condiționare.

Așa apare omul nou, eliberat prin iluminare și înzestrat cu o gândire nouă, pură, nelimitată, cu puteri transformatoare.

Numai în această ipostază, ființa noastră, în deplină unitate cu întregul Univers, realizează trăirea adevărată.

58. OBÎȘNUINȚA

Un șablon ce mărginește înrobind a noastră ființă,
Posedare-n timp și spațiu de-o mecanică tendință;
Prin exprimări repelate, ea ajunge-ndemn la toate,
La multiplele pominii, totdeauna degradante.

•

Din om face instrument, văduvindu-l de viață,
O structură obsedantă – păpușă trasă de-o ață.
Căci între realitate și gândirea ce survine
Se ivește dezacordul – veșnica disensiune.

•

Strânsă prin al ei izvor, de lipicioasa plăcere,
Clipa cea plăcut trăită, o ducem ca mângâiere,
Fie prin trăit real, fie chiar imaginar,
Gând ce se repetă-ntruna – totdeauna gând holnar.

•

Lipsa-atenției pe noi, dă-n final obișnuințe,
Și de ele-ncătușați, suntem prinși în neputințe.
Psihic mecanicizați, nu vedem în mod real,
Firea fiindu-ne confuză, înrobiți vom fi total.

•

Numai observând total reacția – obicei,
Punem vieți ca-nceput, un adevărat temei;
Ce-i văzut sau auzit, deodată și dispăre,
Noi, prin clipă deveni-vom integrați cu-a ei mișcare.

•

Călători așa – mereu, atenți, clari fără-efort,
Ne desprindem fără preget, de trecutul nostru mort.
El fiind permanent intrusul, care-mpiedică trăirea,
Numai astfel întâlni-vom sensul vieții și iubirea.

Mintea omului este atât de categoric înrobilită de șabloanele trecutului, încât se identifică cu ele, prețuindu-le ca adevăruri absolute. În asemenea împrejurare, importanța propriei persoane înregistrează degradări psihologice, care coboară de la simpla părere bună de sine, până la diabolica trufie. Din această rațiune, am reluat tema anterioară, pentru a o examina și din alte unghiuri și perspective

Ființa noastră, transformată în obișnuință, devine, practic, un simplu instrument, care vede, ascultă, analizează, interpretează și, în final, acționează sub totala influență a acelui trecut. Or, clipele trecute, ca și miliardele de clipe anterioare, sunt perimate, învechite, clipe moarte. În prezent ele apar ca nesăbuite anacronisme.

Obișnuința ne-a transformat în manechine, aidoma unor păpuși dirijate de ființe invizibile, dar reale, ale unui trecut, care ne domină în chip sever. Iar, efectele sunt pe măsura dominării. Totdeauna dezacordul, disensiunea și tulburearea se vor înregistra ca urmi firești ale întâlnirii dintre realitatea clipei prezente și rămășițele memoriale ale clipelor cândva consumate.

Vigoarea obișnuinței constă din împletirea ei cu plăcerea, pe care neîncetat o căutăm și vrem să-i dăm continuitate, la înfîmț, fie în mod real, fie numai imaginar.

Plăcerea reală, pe care o trăim atunci când o întâlnim într-un anumit context al vieții, este naturală, normală și ea nu creează probleme. Complicațiile se produc numai atunci, când, din plăcere facem amintiri, imaginații, care, pun stăpânire pe mintea noastră și doresc în chip obsedant să fie re trăite.

Cu obișnuințele aflate în noi, nu ne putem lupta în nici un fel. Dacă încercăm, vom fi mereu învinși, fiindcă ele dispun de o energie infinit mai mare, decât simpla noastră dorință de eliberare. Și nici altcineva nu ne poate ajuta.

Nu avem la îndemână decât o singură soluție. Întâlnirea cu ea, ori de câte ori ne apare adusă pe canalele minții condiționale. În tâmpinarea atentă, tăcută, simplă și spontană, fără să avem în vedere vreun scop, îi va spulbera energia, care o însoțește în acea clipă. Iar, în golul psihic care survine, își face apariția iubirea, care, de fapt, ne transformă cu fiecare clipă corect întâlnită.

Noi, cu fiecare clipă trăită în acest fel, pierdem în mod constant energii, care definesc ego-ul. În final, centura care dimensionează omul vechi, se prăbușește și apare omul nou – structură divină, adimensională și acauzală.

Aceasta este ființa umană reală, adevărată, care funcționează ca un întreg, condusă de inteligență, prin replici intuitive. Ea ar teaptă să fie descoperită de fiecare om în parte. De altminteri acesta este și adevăratul rost al reîncarnărilor noastre.

59. OBOSEALA

Sleire de energie, pierdere vitalitate,
Scade forța prin consum, în proces de-activitate,
În parte, ea-i cu folos, când e muncă ordonată,
În rest, pierderi fără de sens prin gândire dereglată.

•

Când trăim în tensiune, grijă, leamă și sforțare,
Consumul de energie, practic, este mult mai mare;
Grabnic vine oboseala, eficiența-i redusă,
În corp: haos, frământare și celula-nerv distrusă.

•

Ea-i pricină de erori, în gândire, vorbe, fapte,
Uneori grave urmări prin înscriere de moarte.
Când iubim ceea ce facem, nu survine oboseala,
Căci atenția reface energia integrală.

•

Doar prin bucuria muncii omul este concentrat
Fără să facă efort, fiind în muncă integrat;
Altfel, munca e un chin, contradicții și conflicte,
Multă zarvă, mult suspin cu degradări diferite.

•

Un alt gen de oboseală, care-n mod concret apare
În consum exagerat de băuturi și mâncare;
Un corp mult prea îmbuibat, negativ prin multe-aspecte:
Digestie-ngreunată, mișcările sunt mai lente;

•

Prin consum de energie vine-ndată moleșeala,
Mintea greu funcționează, viața-ndemn la lăncezeală;
Corpul se îngreunează, prin grăsimi-adăugate,
Cordul, supus la efort de artere sclerозate;

•

Iar circuitul sanguin, mult prea lent, chiar dificil;
Sănătatea subrezită – omul devine senil;
Prematur survine moartea. Iată cum, prin ogîndire,
Prindem acest fapt concret din a noastră mărginire.

Văzând proasta comportare cu risipa energiei,
Întâlnirea ne conduce în sublimul armoniei,
Corp și psihic laolaltă, dau odihnă, sănătate,
Și-o trăire pe măsură cu Sacra Realitate.

Oboseala este un fenomen natural, înregistrat la capătul unei anumite activități realizate, fie sub formă de muncă manuală, fizică, fie intelectuală. Ea este, în același timp, și un semnal dat de corpul fizic, prin care ne avertizează că energia consumată a ajuns la un punct critic și, ca atare, solicită timp de odihnă. Minte, care nu înțelege să dea urmare acestei semnalizări pentru refacerea potențialului energetic, este irațională și ostilă propriului corp.

Consumul de energie este determinat, pe de o parte, de mărimea efortului impus de activitatea respectivă, iar, pe de altă parte, de echilibrul și armonia interioară a individului implicat în acea operație. Acolo unde există griji, temeri, stări tensionale, acestea, prin natura lor, sunt energofage. Iar oboseala nu justifică nici eficiența, nici volumul muncii. În plus, stările tensionale sunt, de obicei, însoțite de erori pe ambele planuri de activitate, fizic și intelectual.

În cealaltă alternativă, când asociem iubirea cu ceea ce facem, consumul de energie este minim, iar calitatea muncii ridicată la cel mai înalt parametru.

Un alt gen de oboseală apare în urma consumului exagerat de alimente și băuturi alcoolice. În acest caz, procesul de digestie și asimilare solicită un mai mare consum de energie. Mente funcționează anevoios, moleșeala afectează funcția normală a tuturor organelor și îngreunează funcțiile cordului, fluxul sanguin deficiat, sănătatea subrezită.

De cele mai multe ori, omul singur își sapă mormântul cu proprii dinți.

Iată cum, folosind conștiința lucidă drept ogîndă, am descoperit fenomenul oboselii în cele două determinante ale sale, cauze normale și anormale.

Întâlnirea corectă cu ambele determinări conduce la integritatea ființei – corp și psihic – în perfectă unitate. În această lărmă ipostază, energia consumată se reface și omul, funcționând ca un întreg armonios, este capabil să răspundă în mod inteligent după cum o cer nevoile existenței sale.

60. OBSEZIA

Izvorâtă dintr-un șoc, dintr-un impact violent
Ca imagine, idee, ce-n timp revin insistent,
Obsesia-i tulburare, grijă, teamă și eres
Care degradează viața și realul înjeles.

Exprimarea obsedantă e absurdă, zăpăcește,
Omu-împidicat să vadă tot ce viața povestește,
Ea ne-azvârle în trecut, posedându-ne total,
Devenim un instrument – viața rupită de real.

Prin reflecții aberante, ființa este dereglată,
De o parte stă formula, ca idee memorată,
Iar de alta stă "ego"-ul, ca făptură ce gândește,
Însojit de-al său trecut, care veșnic amăgește.

Între faptul cel real și ce-i fals, imaginar,
Se dau lupte neîncetate – pacea, ordinea – dispar.
Și-n vâltoarea declanșată, energia-i risipită,
Iar celula-nerv – distrusă, mintea-ntr-o răătăclă.

S-ar putea cumva scăpa de ideea obsedantă?
Cu siguranță, se poate, când ea-i bine-nțâmpinată!
Când imaginea stresantă e văzută-n mod direct,
Energia ni s-adună, urmată de-al său efect.

Tot ce-a fost e dizolvat în fulgerătoarea clipă,
Trăitorul – unitate – fără grijă, teamă, frică,
Clipa care-apoi urmează, tot la fel întâmpinată,
Practic, și noua-nvăluire dă aceeași rezultată.

În final, complet dispare, omul fiind eliberat,
Prin el află rezolvarea fiecărui gând stresant,
Simplilitatea întâlnirii este piatra de încercare
Ce eliberează ființa de absurda-ncătușare.

Obsesia este o fixitate mintală, determinată de un impact cu o idee sau o imagine, care revine în mod insistent și agasant. Grijă, teama, tulburarea, ca și frecvența revenirii, îi determină nocivitatea.

Omul, cuprins în mrejele obsesiei repetitive, este transformat într-un simplu instrument, care se mișcă, gândește și acționează potrivit formulei obsesive. În această postură el este împiedicat să vadă cu adevărat ceea ce îi aduce cursul normal al propriei vieți

Între realitatea vieții, care ni se revelează ca nouă și proaspătă de la o clipă la alta, și falsul, care revine în mod aberant, va exista de fiecare dată, o stare conflictuală. Din această confruntare, obsesia are cele mai multe șanse de a ieși, de fiecare dată învingătoare. Pentru că ea dispune de o energie cumulativ superioară, fiind alimentată, în mod constant, de gândirea obsedantă, repetitivă.

Și în acest caz, la fel ca în oricare altă conjunctură conflictuală, se pierde multă energie fără de nici un folos. Cu trecerea vremii, stările obsesive afectează și sistemul nervos și obsedatul își pierde uzul rațiunii.

Obsesia este o boală al cărei tratament nu se neglijează. Cu cât o vom aborda mai din vreme, cu atât șansele de vindecare cresc considerabil.

Dacă acordăm toată atenția primei reacții a gândirii, care ne dezvăluie obsesia, dizolvarea ei este spontană și definitivă.

În cazul când ne-am lăsat atrași în mrejele ei insinuante și viclene și, prin mai multe retrairi, i-am amplificat energia, destrămarea și eliminarea ei este mai anevoioasă. Dar nu imposibil de realizat. Și iată cum o vom întâmpina.

Atenția globală, spontană, directă și dezinteresată este singurul instrument de care avem nevoie, pentru a ne elibera de obsesie.

În acest sens, complet atenți, vom întâmpina gândul obsesiv, ori de câte ori apare, ca reacție a minții. Această întâlnire tăcută îi destramă energia. Și atât! La o altă revenire, o nouă întâmpinare, la fel de pasivă, îi va dilua și mai mult energia.

După o vreme de practicare corectă, vom observa că gândul obsesiv ne vizitează din ce în ce mai rar. Acesta este semnul că și-a pierdut din energia, pe care noi înșine i-am dat-o. În final, va dispărea definitiv. Boala a fost astfel, complet vindecată.

În concluzie, simplilitatea întâlnirii cu formula obsesivă fără să facem din această practică, metodă cu scop în sine, ne va oferi deplinătatea ființei, ca structură armonioasă, rațională.

61. ORDINEA

Fericită ipostază, scump popas în armonie,
Început de viață nouă, ca o dulce melodie;
O dimensiune nouă detașată de gândire,
Când "ego"-ul amușește, spulberând orice-amăgire.

Când ordinea-n noi domnește, mintea-i clară și-nțeleaptă,
Unitară-i e mișcarea, fiind cu faptu-ngemănată;
Profund, nu-s disensiuni, lipsesc gânduri, la fel șoaple,
Permanent evoluăm prin lumină-n plină noapte.

Cu ordinea din lăuntru viața ia aspect normal,
Corpul întreg liniștit – în mișcări e natural;
Când dispăre tulburarea, lipsesc stresuri, nu-s conflicte,
Care-mpiedicau cuprinsul prin a lor reacții strâmte.

O-nțâlnim nu prin metode sau credințe-nchîpulte,
Formulări amăgitoare, date de minți încălcite,
Ci, luând contact direct cu întreaga tulburare,
Cum e teama, lăcomia, ură, dispreț, îngâmfare.

Văzând dezordinea clipei ce ne stăpânește firea
Îi lichidăm conținutul, anulându-i și pomirea.
Liniștea care s-așterne, este prin ea annonie,
Noi, ca ființe integrate, suntem pace – bucurie.

Adevărul ni s-arată doar în ordinea totală,
Fără alte căutări, noi prin el – ființă reală,
În măsură să percepem puritatea prin trăire,
Frumusețea fără-de margini, precum divina iubire.

Ordinea, echilibrul sau armonia Interioară determină fericita Ipostază a ființei umane, ca individ, funcționând unitar, indivizibil, în uniune desăvârșită cu realitatea clipei prezente.

Ea reprezintă punct de reazim și împlinire a eliberării omului din cătușele timpului psihologic. Fericirea acauzală, atât de mult râvnită, conștient sau inconștient, de către orice pământean, nu poate fi întâlnită decât în climatul acestei anonii.

De asemenea, starea de ordine este momântul tuturor problemelor, care frământă și dezechilibrează omul și colectivitatea, prins în capcanele structurii egoismului sălbatic. Contradicțiile, conflictele, ambițiile, ura și hidoasele aspecte ale orgoliului, ca și orice stres sau stări tensionale, ori temeri, frici sau angoase, precum și orice formă de tulburare, își găsesc sfârșitul în simpla ei atingere.

Numai în prezența ei funcționăm ca ființe normale, raționale cu o mentalitate indisolubil legată de Iubire și Compasiune, față de semenii și toate câte ne înconjoară.

Să vedem în continuare cum ne putem întâlni, în mod real, cu această binecuvântată ordine.

Tot ce am întreprins spre a o întâlni, folosind diferite metode sau credințe, nu mi-au dat în schimb, decât rezultate amăgitoare. Și era normal să ajung în această înfundătură, fiindcă porneam la drum însoțit de ego. Efortul depus, ca și idealul spre care lungeam, nu mă puteau duce decât la limita acestei structuri, prin natura ei, mărginită de energii fragmentare-egoiste.

Văzând eroarea, că eu pe mine nu mă pot, în nici un caz depăși, am încetat orice căutare, fără să proiectez spre viitor vreun scop sau ideal, spre care să mă îndrept. Tăcerea a fost cheia universală, care mi-a deschis calea spre Eternitate.

Așadar, după această scurtă deviere, să revenim la subiectul temei noastre și să vedem, practic, în ce mod întâlnim ordinea.

O minte preocupată de o idee sau afectată de vreo înălțare, plăcută sau neplăcută, nu este capabilă să-și însușească ordinea. Deci, însăși mintea este problema de rezolvat. Și iată cum procedăm.

Folosindu-ne de atenție, ca de o făclie, vom lua contact direct cu întreaga activitatea a minții, fără să urmărim altceva. Întâlnirea pasivă cu mișcarea minții o determină să tacă. În această liniște, care este ordine, armonie, și care ne cuprinde întreaga ființă, dispunem de o nouă minte, fără margini, stare de conștiință pură și de asemenea, bucurie adimensională.

În acest climat întâlnim Realitatea ca frumusețe și Iubire Absolută. Aceasta este, de fapt, starea de ființare a omului adevărat ca structură divină, care ne așteaptă să-l descoperim. Și iată că ni s' oferă și posibilitatea de a o face, chiar în cursul acestei reîncarnări. De-acum depinde numai și numai de noi de a-i da sau nu umare.

62. ORGOLUL

Un gigant prin lîmp formal, avînd picioare de lut,
Este hîd la-nfăţişare şi ca minte, mereu shut.
Plăsmuiri de importanţă, de "ego" ce se afirmă,
În gândire şi-acţiune – socotit fîltoasă cărmă.

•

Omul cuprins de orgoliu, hîd şi-a toate ştiutor,
Estimându-şi al său "sine", prea-nţelept învăţător;
Faţă de semenii mici – aspru, crud şi nelîndurat,
Iar cu-ai vremilor stăpîni – slugă – capul aplecat.

•

Oricare prilej din viaţă e motiv de enjare,
Se consideră abil şi că are suflet mare;
Permanent face efort, ca să dea şi-ncredinţarea,
Că fondul îi e identic, precum este afirmarea.

•

Obsedat mereu, trufaşul se vrea veşnic lăudat,
Asta-i hrana şi-oxigenul căutate neîncelat.
Vorbe, acţiuni şi fapte, toldeauna calculate,
Prinse-n scopul său final, de-ai fi toate-apreciate.

•

Dacă cumva-i înfruntat, devine căine turbat,
Şi oricine-i cade-n cale – crud, brutal e atacat.
El, nimic nu cruţă – iartă, iar când poate, nimicîeşte.
Fiindcă în orgollul firii, răutatea copleşeşte.

•

Nu-i distinct orgoliosul de prosteasca-i afirmare,
Hidoşenia şi insul sunt aceeaşi exprimare,
E mişcarea unui "eu" ce-î confuz – haotic prins
De-a lui minte schilodită, fără sens, fără cuprins.

•

Când el singur își cunoaște hăda, falsa importanță.
Înțelegerea destramă orice urmă de-aroganță.
Cu trecutul dizolvat, ființa-n pace – armonie.
Climat nou – înținare nouă – de iubire, modestie.

Printre atâtea aspecte comportamentale ale omului de rând, se înscrie și această hidoșenie, pe care dicționarul o definește ca orgoliu. Orgoliul – fiind o creație a timpului, poate să la proporții de monstru, în funcție de slujenia minții, care i-a dat naștere și l-a hrănit printr-o falsă grandoare.

Orgoliul, prin importanța exagerată pe care și-o atribuie, domină întreaga structură a ego-ului, devenind conducătorul atâteștutur în lumea relațiilor. Comportarea lui în societate este, totdeauna, diferențială în funcție de interes

Fajă de semenii, socoliți de el ca neînsemnați, are o atitudine distantă, aspră și chiar neîndurătoare, când aceștia ar depinde cumva de poziția lui în societate.

Fajă de stăpânii vremilor, de care el depinde, comportarea sa este diametral opusă. Ipocrit și umil până la slugărmicie, le aduce laude neîncetat și li se supune, înjosindu-se sub orice critică.

Un interesat și profitor pățimaș, el încearcă să demonstreze atunci când viața îi oferă anumite prilejuri, că are suflet mare, că dispune de însușiri excepționale, care-l îndreptățesc să se erijeze în bun conducător, că știe și poate de toate, spre folosul întregii colectivități.

Înzestrat cu dublă personalitate, el nu uită să acrediteze, prin eforturi susținute, că fondul îi este întocmai, cum se afirmă logic. Tot ce spune sau face, cu sau fără anume folos, el dorește să fie în-continuu răsplătit prin laude, elogii. Întocmai ca un obsedat incurabil, el mai întâi proiectează scopul elogiului și apoi lansează lozinci și împlinește fapte, pe care le supraestimează.

În cazul când este înfruntat, el devine exact ceea ce este: o fiară dezlanțuită, care nimic nu cruță și, când poate, își nimcește adversarul, care a îndrăznit să-l contrazică, demonstrând realitatea lucrurilor.

Orgoliosul nu este distinct de ineptiile pe care le rostește și le susține, cu o prostească insistență. Este o minte schilodită, care se afirmă ca sine – confuz și haotic în orice împrejurare.

Putem, oare, scăpa din această încheștare demențială? Desigur! Dar, pentru asla, ni se cere un dram de sinceritate față de noi înșine. Adică, să ne facem timp și să privim această conștiință de suprafață. Îi vedem, oare, superficialitatea și meschinăria în raporturile cu noi înșine și, la fel, cu semenii? Vedem totala nepotrivire

între ceea ce simțim și vrem, și măștile sub care ne ascundem, pentru a arăta altfel în afară?

Dacă ne vedem cu adevărat hidoșenia și falsa importanță, înțelegerea corectă destramă orice urmă de orgoliu. În acea minunată clipă, tot ceea ce a acumulat timpul în noi, ca importanță, se destramă și cunoaștem armonia interioară.

Iar, în acest climat nou, descoperim un nou mod de a fi, de a funcționa, conduși în chip fericit de înțeleapla modeste.

63. PĂLĂVRĂGEALA

E un fel de programare, având declanșarea-n "stne"
Ca pornire insistentă de a rosti fără-de rușine
Tot soiul de vorbe goale, ineptii de multe ori,
Pironite-n conformisme, cu repetări și erori.

•

Ea-i o coardă ce vibrează când e de prilej atinsă,
Golită de rațiune, crunt făptura e cuprinsă
De beția afirmării, ce-i dă suflu importanței,
Printr-o searbădă chemare în pustiu ignoranței.

•

Zisă încă logoree, tot la fel și limbuje,
De prost – greșit socotită – c-ar fi scumpă avuție.
Dar, de unde-acest impuls de-a ndrăgi nespuse vorbirea,
Cum de-n mod exagerat, de rostire-i prinsă firea?

•

Am putea oare privi, excluzând limbajul, vorba
Și să nu-nlărim trecutul, sărăcind continuu tolba?
În noi – sigur – stă răspunsul la oricare întrebare,
Să nu căutăm formule, antrenări de imitare!

•

Tendința pălăvrăgelii e simptomul aroganței,
În trecut îi e izvorul, azi, efect al rezonanței.
Vorbind mult, ne socotim a fi mai apreciați,
Mai isteți, mai valoroși, mult mai bine informați.

•

Fals e totul, amăgire, "ego" prin timp posedat
De infatuarea oarbă – un confuz conglomerat.
Orice vorbă-n plus rostită e, prin ea, un poluant,
Ce denaturează insul, la fel – mediul ambiant.

•

Ea destramă annonia, pacea-n lume-i compromisă,
Boală-nireagă logoree – tulburare-n lume-nscrisă.
Când direct observi "ce este", pacea vine ca nectar,
Și-nțelegi cât prețuiește timpul sec, deficitar,

•

Ca "știut" și ca-ndrumare în contextul actual
Și când clipele tăcerii își găsesc rostul real!
Pacea, totul dezagregă – omul vechi – o nălucire,
Bază omului nou pune – prin tăcuta contopire.

Înclinația de a vorbi în afara strictei necesități, impuse de viață, demonstrează existența unei structurări deficitare egoiste, programată haotic de condiționarea minții. Această declanșare insistentă de a vorbi fără rațiune sau anumită utilitate, despre întâmplări cândva trăite sau despre eventuale împliniri așteptate de la un viitor nesigur, este o risipă inutilă de energie. Uneori, ego-ul, impresionat de provocarea vieții, se angajează în această pălăvrăgeală, fără să urmărească vreun interes anume. Alteori însă, o face intenționat, spre a-și demonstra importanța sprijinită pe valoarea informațiilor ce le deține.

Dar, să încercăm a pătrunde în profunzimea problemei și să vedem cum a luat naștere această înclinație de pălăvrăgeală, îmbujie sa u logoree. Ea este un rezultat al trecutului, care demonstrează în chip arogant părerea bună de sine.

A vorbi mult, împletind expresii cât mai variate, cu imagini frumos prezentate, ne socotim mai apreciați, mai bine informați, mai isteți, mai de valoare, decât restul semenilor. Întreaga concluzie este sprijinită pe o crasă ignoranță. Suntem și ne și manifestăm ca alare, un ego posedat de un conglomerat de cunoștințe, care-și demonstrează hăda infatuare

Fiecare rostire în plus fortifică zidurile temniței, ai cărei prizonieri suntem, pe de o parte, iar pe de altă parte, poluăm mediul ambiant, prin ineptiile debitate. Deci, pălăvrăgeala înscrie efecte nocive atât în om, cât și în mediul înconjurător.

Întâlnirea noastră cu ea așa cum este, ca fapt concret, real, precis, fără să urmărim altceva, vom cunoaște pacea, ordinea, care destramă orice tendință de pălăvrăgeală.

Iar această liniște, instalată în mod natural, în urma întâlnirii noastre, pasive, cu limbușia, dezagregă omul vechi, cu întreaga lui nălucire. Prin dispariția acestuia, se creează climatul favorabil prin care ni se revelează Sacrul din profunzime, care pune temelie omului nou, ca structură completă, în uniune deplină cu Divinitatea.

Într-un astfel de individ, gândirea, ca reacție, tace smerită, rolul ei fiind de-acum preluat de gândirea pură, care se sprijină doar pe realitatea a ceea ce este, a ceea ce se vede și înțelege nemijlocit. În această ipostază, replica intuitivă informează și determină acțiunea adecvată

12

64. PLECTISEALA

Sec dezgust, monotonie – stare proastă de urât,
Însipidă-mbrățișare de om trist și mohorât;
Nimic n-are gust, valoare – totul e nepotrivit,
Prin ea, viața-i fără-de rost – însul un nefericit.

•

Plictisul, când e acut și în profunzimi domnește,
Omul este istovit, energia-și risipește;
Lenevit îi este corpul, mintea-i este degradată,
Toate-n el se subrețesc prin otrava blestemată

•

Permanent s-aleg formule – toate simple evadări,
Ca urâtul să-l alunge și s-apară alte zări;
Orice fugă-i o himeră, totdeauna-amăgitoare,
Căci răul prin el renaște și-și adaugă amplitudine.

•

Nefireasca plectiseală are rădăcini în "eu",
Întuneric și-nșelare, el confuz este mereu.
El, prin orice mișcare, în conflict fără-de-nțeles,
Fiindcă se privește "noul" cu vechiul, lipsit de sens.

•

Privită ca-ntr-o oglindă, această manifestare
Instantaneu se obține prețioasă dizolvare,

**Când în practică s-adună Necuprinsa Energie,
Și-nțeles devine totul – prin mișcare-n armonie.**

Plictiseala este o stare de monotonie, moleșeală, tristețe și dezgust, care stăpânește omul în așa măsură, încât face din el un nefericit, care își duce existența într-o viață lipsită de sens. Întocmai ca o otrăvă, ea operează prin împ, degradări, atât pe plan psihologic, cât și pe plan fizic. Datorită ei, ni se risipește energia și corpul se lenevește.

De obicei, omul, confundat cu plictiseala, caută cu insistență, o întregă suită de evadări, numai și numai de a scăpa de această stare de lănezeală. Dar, toate formulele la care se recurge nu fac altceva decât să ofere mici divertismente, de scurtă durată. Ea revine de fiecare dată, cu nuanțe și mai apăsătoare.

Orice fugă din fața plictiselii constituie o soluție himerică, destinată, încă de la început, eșecului. Plictisitul care, din ignoranță, fuge de plictiseală – ea fiind el însuși – nu poate face altceva, decât să-și agraveze apăsarea.

Ea este o deficiență a ego-ului, structurată pe incapacitatea acestuia de a întâmpina în mod corespunzător scurgerea normală a vieții. Fiecare tentativă de a întâmpina realitatea clipei, cu amintiri înregistrate memorial, se soldează în mod categoric, fie cu stări tensionale, fie cu neînțelesuri încărcate de plictis și dezgust.

Să vedem cum se poate scăpa de plictiseală.

Vă sugerez cumva ego-ul o seamă de soluții: teatru, cinema, săli de concert, stadioane, excursii sau căutarea unor senzații mai la îndemână ca: sexualitate, alcool, droguri etc?

Lăsați-le de-o parte! Și să încercăm altceva!

Asta, cu atât mai mult, cu cât ceea ce indicăm, este și ușor de verificat, ca eficiență, prin aplicarea corectă și imediată!

Iată-ne, așadar, față în față cu plictiseala! Ea nu este ceva separat de noi. Suntem una cu ea și nu dorim nimic altceva!

Întâmpinată în mod pasiv, cu toată atenția, a mai rămas ceva din ea?! O simțim încă în continuare?!

Dacă n-a dispărut, înseamnă că nu funcționăm ca un om întreg, ci ca fracțiune. O parte din noi s-a separat de ea și așteaptă ceva să apară sau s-a proiectat în viitor cu scopul de a acționa asupra plictiselii.

Observați din nou aceste remarci și încercați să rămâneți doar la simplitatea întâlnirii.

Numai în această postură se dizolvă moleșeala și spontan apare starea de Energie Pură, care n-are nici o tangență cu reacția memoriei.

Doar așa funcționăm ca individ complet într-o perfectă armonie și ne bucurăm de toate câte ne sunt oferite de fluxul și reflexul vieții, în neîncetata ei mișcare.

65. PREDICATOR

Cine dă acel îndemn, obsedant să predicăm,
Și-n descoperiri străine, fără sens să ne-angajăm?
La această întrebare aflați în voi îndoială?
Dacă nu-i folositoare, în ce stă a ei greșală?

Căci, de predicați astfel, socotind că faceți bine,
Rupeți firul cercetării ca prizonieri prin "sine"
Și-antrenați în tălmăciri, prin timp, mers ca mai-nainte,
Confundați în amăgiri, spusele le credeți sfinte.

Astfel, predica o duceți cu-ndrăzneală mai departe,
Prin făloase-aprecieri de trăiri adevărate;
Când în predici n-abordezi simpla ta descoperire,
Toată Țesătura spusă e lipsită de simțire.

Este doar un joc de scenă – ieftină interpretare,
"Eul" fiind ghidat de scop prin meschina-i căutare.
În asemeni predicare, greșala este-ndoită:
Greșește predicatorul, tot așa și cei ce-ascultă.

Cât de multe ai cunoaște din a altora trăire,
Faci greșeli de fond imense și confuz ești în vorbire,
Vei mări la nesfârșit imaginea-nșelătoare,
Socotindu-te pe culmi cu-nsușiri de-nnobilare.

Iar acei care te-ascultă – sclavi a lor acumulare
Tot ce spui interpretează c-o firească deformare.
Ei, fără folos adună încă alte vorbe goale,
Și-acțiunea-i compromisă prin relații ireale.

Greșita Interpretare naște dizidenți și secte,
Și-nceputu-i compromis prin contacte indirecte.
Adevărul se-nălnește numai când este trăire,
În contact direct cu faptul, prin întreaga ta simțire.

Și-ntr-o zi, Realitatea, strâmta poartă și-o deschide.
Cu minunea-nfăptuirii, firea-ntreagă și-o cuprinde.
Doar atunci poți clar vedea, și-n cuprins nu e greșală,
E o predică-nțeleaptă prin trăire personală.

Un fir tors în Adevăr cu nimic deosebit
De toți cei ce aflară calea spre mărețul Infinit.
Fiindcă Adevăru-i unic, clar, precis prin definire,
Și toți căji ajung la el, sunt uniți prin gând – simțire.

Numărul predicatorilor de pe pământ este enorm și el continuă să capete proporții tot mai însemnate. Se predică despre Adevăr, Eternitate, Dumnezeu etc., ca și despre nemurire și roșul vieții de pe pământ, precum și despre ce va fi "după". Se întrec între ei slujitori diferitelor religii în a-și demonstra, fiecare în parte, credința și superioritatea conceptuală.

Nenumăratele secte, care-și reneagă religia de bază, își au și ele predicatorii lor și numărul acestora nu este de loc de neglijat.

De asemenea, diferitele sisteme filozofice au, fiecare, susținătorii lor, care încearcă să demonstreze, fie existența, fie inexistența a ceea ce numim Adevăr Absolut.

Și iată întrebarea pe care ne-o punem nouă înșine, ca și tuturor celor care angajează o conversație privitoare la una sau alta din problemele amintite.

De unde ne vine acel îndemn obsedant de a vorbi despre descoperirile altora? Ne îndoim cumva de absurditatea acestui îndemn? Și, în ce constă greșala?

În cazul când ne apreciem ca bun semănător al unui concept de viață, înregistrat de noi doar memorial, suntem numai un simplu ego, repetitiv. Trăim la suprafața lucrurilor, ca Imitatori și slăbiciuni de amăgiri, ne acordăm valori imaginare.

Când nu vorbim din proprie descoperire, încercarea de a convinge este lipsită de vigoarea pe care ne-o poate oferi doar experiența personală. Greșeliile sunt inerente, datorită asocierii cuvintelor, al căror sens și interpretare depind de condiționarea minții fiecăruia.

Una spune predicatorul și altăeva înțelege ascultătorul, care traduce și evaluează potrivit zestrei sale memoriale. Așa au luat naștere sectele și dizidențele.

Adevărul nu-l putem întâlni decât prin contact direct cu faptul în sine, ca ființe întregi, deci numai complet eliberați de toate acumulările noastre înregistrate anterior.

El are această însușire de unicitate. Și, ca atare, toți aceia care-l descoperă îi ei înșiși, îl văd la fel. În uniunea tuturor, formând un singur gând și o singură simțire, este consecința firească a trăirii acestei Realități.

În concluzie, este cinstit și folositor fiecăruia, să nu angajeze nici un fel de discuții în privința Adevărului, privind viața și moartea, decât în urma propriilor noastre descoperiri.

Numai în acest context putem să predicăm – dacă Sacral ne îndeamnă în acest sens. Altfel, modesta tăcere va fi mult mai mult folositoare și nouă și celorlalți din jur și lumii întregi.

66. PREZENTUL

Un mister cuplat cu clipa – viața ce evoluează,
Ca zgomot sau colorit – peisaj care captează;
Sau sunt gânduri din adâncuri, care povestesc întruna
Fala "sinelui" bătrân, care-i împletesc cununa.

•

El apare ca un fulger ce străluce și dispare,
Neștiută e venirea și spontan-a lui plecare.
Nu-l poți prinde-n analize și cu el nu faci tocmeală,
De-ncerci astfel de formule, relația nu-i reală.

•

Tot ce afli este vechiul – azi fictiv – ca repetare,
Impotent a prinde noul, viu și-activ prin exprimare.
Viața cea adevărată e cuprinsă în "acum".
Care-n clipa ce urmează, nu mai este niciodată;

•

Și nimic nu se reține – prin înscris – ca amintire,
E trăire de moment, fără gând ca-nlănțuire.

Gându-aici n-are acces, el fiind vechiul – un trecut,
Căci prin breșa ce ar face-o, ar crea conflict acut;

Iar în dezacordul firii, viața prin ea se destramă,
Confuzia, suferința ne sunt lală, ca și mamă
Deci, priviți acest intrus – gândul ce vrea să pătrundă!
Prin privit, gândul dispare, energia vă inundă.

Făr-a repeta ceva, nici a acorda valoare,
Noi, prin noi, clar devenit-am unitate în mișcare,
Viața-activă-n actual, e o veșnică minune,
Ea-i prezentu-în acțiune, văduvit de orice "sine"

Ca desprinși de timp, mereu, nu suntem în nici un fel
Nu-i trăire-nchipuită, nici unmare de model,
Golul psihic ne oferă Necuprinsul ca-mpănire,
Numai unitari cu clipa aflăm divină trăire.

Prezentul, aflat într-o desăvârșită îngemănare cu fiecare străfulgerare de clipă, este, prin natura lui, un permanent mister. Prin el ni se destăinuie scurgerea continuă a vieții, caracterizată ca permanentă noulate și prospețime. În cuprinsul ei, ni se dezvăluie aspecte ale lumii din afară, ca zgomot și colorit, precum și lumea noastră interioară, ca gânduri, imagini, amintiri.

El apare ca un fulger, strălucește și apoi dispare, tot așa de fulgerător. Orice tentativă, făcută cu intenția de a-l analiza sau reține, este sortită eșecului din cauza spontaneității apariției și dispariției sale. Un alt prezent i-a luat locul, care, la rândul său, urmează aceeași soartă.

Înlămpinarea prezentului cu gândirea noastră veche, perimată, creează, de fiecare dată, confuzie, neînțelegere și contradicție; în final, conflict și suferință. Așa fiind, pentru a înțelege cu adevărat Realitatea Vieții, suntem obligați să înțelegem mișcarea prezentului. Și nu o putem face ieșindu-i în înlămpinare cu mintea noastră anacronică, cu totul inadecvată înțelegerii noului.

Fiecare amintire, eveniment, experiență sau acumulare de informații se înregistrează prin folosirea unor celule cerebrale. Această materie cerebrală, prin întrebuințarea ei, se uzază și devine astfel inapă pentru alte noi înregistrări.

Specialiștii în domeniu susțin că omul, pe parcursul întregii sale existențe nu folosește mai mult de 10-15% din întreaga sa capacitate cerebrală. Restul rămâne neutilizată. Iată de ce posibilitățile umane imense dispunem! Practic, materia cerebrală, care ne așteaptă să o folosim, este inepuizabilă.

După ce am aflat și acest amănunt, deloc neglijabil, să vedem cum ne putem întâlni, cu mintea noastră știutoare, oricât de erudită ar fi ea. Și asta, datorită celulelor degradate, prin folosirea lor în procesul de acumulare.

Așadar, gândirea, ca reacție a minții știutoare, fiind incapabilă să întâlnească noutatea adusă de clipa prezentă, nu are altceva de făcut, decât să-și vadă nepuțința și să tacă smerită.

O putem, cumva, obliga să tacă? Se poate și asta. Dar cine pe cine obligă să tacă? În această alternativă, ne-am divizat ființa și, nefuncționând ca unitate, nu vom putea întâlni nicidecum unicitatea clipei.

Dacă folosim slăbăra atenției și doar privim și ascultăm fiecare imagine sau gând care apare la întâlnirea cu prezentul, vom vedea că tot ce întâlnim în acest fel se destramă și dispare.

Iar în golul psihologic, astfel creat, se realizează unitatea ființei noastre în mișcare, capabilă să întâlnească și să înțeleagă, prin trăire, prezentul în mișcare.

Frumusețea vieții nu o putem întâlni decât cu frumusețea manifestată în noi, la întâlnirea corectă a prezentului.

67. PRIETENIA

Nu-i o-nlănjuire oarbă, rezemată de plăcere,
Un atașament miop, prins de frică și durere.
Sursa existenței sale n-are un suport meschin,
În care rezidă teama și amarul din venin.

Nu-i legată de un om sau grup, țară, asocieri,
Prin valoarea simpatiei ce procură frământări;
Nu are o fixitate, nici o formulare-nchisă,
Căci, de-i prinsă-n frontiere, existența sa-l distrușă.

Când dorim prietenia, strict pe noi ne căutăm,
Un interes întră-n joc și, prin scop, o cultivăm,
Iar relația e calcul, bunul simț e pervertit,
Toată comportarea-i falsă, zi de zi – neconținut.

•

Ea nicicând nu e sectară, căci e prinsă-n Necuprins.
Prin trăire unitară, omul infinit extins.
Reală prietenie e o-mbrăjișare-a toate,
Lipsește orice preferințe, prin gând – fapte măsurate.

•

Un om, floare, animal și toate câte-nlănești,
Ca stegar de viață nouă, bun prieten le-ndrăgești,
Îți e tot așa de dragă, chiar natura zisă moartă,
În pomirea-ți naturală, ești prieten și c-o platră.

•

N-o lovești dintr-un capriciu, s-o umești din al ei loc,
Sau s-o spargi, s-o mulilezi, din dorința unui joc.
Ea-i o afirmare sfântă, sfânt fiind omul ce-o-nlănește,
Integral într-o sclipire, când "ego"-ul se topește.

•

Într-o astfel de trăire, utili suntem tuturor,
Cuprinzându-i prin iubire, fără scop înșelător,
Ea e mai presus de gând și de oricare știut,
În final, ea înflorește doar în omul renăscut.

La temelie a unei prietenii adevărate nu sunt nici atașamentul, nici plăcerea și nici meschinul interes. Toate acestea sunt, prin natura lor, aspecte ale substanței ego-ului. Ca structură limitată, prin conținutul acumulărilor, omul nu poate înțelege niciodată prietenia adimensională.

Când noi înșine dorim să ne câștigăm un prieten, de fapt, ne căutăm pe noi înșine, în mod egoist. Relația devine calcul matematic – cât mă costă și cât câștig – și bunul simț este pervertit chiar prin cultivarea ei.

Prietenia nu are limite, pentru că fără limite este Individul prin care ea se manifestă. Ea îmbrățișează toate câte există, fără să încline preferențial spre ceva sau cineva anume. Fie că este vorba de oameni, de animale, regnul vegetal, fie chiar de natura zisă moartă. Ea pe toate le cuprinde cu aceeași dragoste universală.

La prima vedere, descrierea pare a fi o exagerare, sau chiar o împlinire imaginară absurdă. Veți gândi, poate, critic, întrebându-vă cum este posibil să avem aceeași atitudine între cele două extreme: om și piatră!?

În parte aveți dreptate! Un om care funcționează în interiorul perimetrului egoist, care-l caracterizează, nu are cum să înțeleagă funcționarea semenului său, a cărui Minte Universală dispune de altă mentalitate.

Și totuși, să încercăm să atingem acest sumum, la care fiecare avem acces, fiindcă toți suntem creații izvorâte din una și aceeași Sursă Sacră.

Când conștientizăm că suntem limitați, ca niște veritabili prizonieri ai minții noastre condiționate, această fericită descoperire ne smerește mintea, care face singură. Acum, în acest vacuum psihologic, dispunem de o nouă minte, care nu are nici o legătură cu trecutul. Ea este fără limite, atotcuprinzătoare, sensibilă și înțelegătoare față de toate câte le întâlnește.

Un asemenea trăitor, renăscut prin iubire, care-l copleșește întreaga ființă, reprezintă "Omul nou-Universal", prin destin chemat să schimbe din temelie viața pe Terra.

Cu vremea, această transcendență va deveni un fenomen de viață obișnuit pentru tot mai mulți pământeni.

În acest sens, arătăm că tăcerea smerită a gândirii știutoare, în fața frumuseții vieții în mișcare, este "Unica Rugăciune" mentală să realizeze această fericită mutație.

68. PRIVITUL

Am descoperit noi oare, ce-i "privit" cu-adevărat?
Sau nu e decât "ego"-ul, un fălos învederat,
Ce se leagă de formule, vrând apoi să le urmeze,
Ridicând în juru-i ziduri, la fel unor metereze?!

•

Când este privit real, nu-i în noi nici o mișcare
Gând, dorința-nchipuire, năvălind la-nlămpinare,
Noi, prin el, continuu proaspeți și tăcuți în mod firesc,
Căci vorba, la fel și gândul, numai prin timp se-mpletesc.

•

Noutatea se cuprinde când nu-i nici o cunoștință,
Întâlnirea sa prin vechi fiind totală necuviință.
Ba, mai mult decât atât, este, de fapt, o trădare:
Trădăm totdeauna noul printr-o falsă comportare.

Privirea nu-i înțeleaptă, când, prin vechi anticipăm,
Fiind stegar aceluia "eu", cu care ne-nfatuăm.
Putem asculta – privi, fără a pune etichete:
Un pom, floare, o grădină, cu-ale lor diverse-aspecte?

Căinele, care ne latră, zbor voios de rândunele,
Zgomotul cel de mașină, ape-n șopot prin vâlcele?
Omul cel frumos la chip, sau hidoasa-nfățișare,
Glas melodios rostit, sau dogit în exprimare?

Încă ani putea privi – într-un chip desăvârșit,
Lauda ca mângâiere, ori disprețul nedoriț?
Sau acuza fără sens, cu totul fără temei,
Fără a face din privit, repetare – obicei?

Mai putem oare cuprinde replica-ecou din noi?
Ce îndrugă cel ce știe, care e mișcarea-n voi?
Și-n ce fel întâmpinați în prezent aceste versuri?
Prin contrast, interpretări, căutând a voastre sensuri?

Vechiul vă este suportul, știința voastră cea deșartă?
Sau e liniștea deplină, când imaginea e moartă?
Doar în privirea tăcută, fără vechi acumulări,
Sacru ni se revelează cu benefice schimbări!

Golul psihic e fereastra de pătruns în înfinii,
Unde "sinele", "ego"-ul, omul vechi e abolit
Și-n loc un alt om apare, fără vreo dimensiune,
În el, ogândit divinul, consecvent în acțiune.

În practica "Cunoașterii de sine", privitul real, cu adevărat, este
esențial. Când privim total atenți, de fapt, noi, privitorul, atenția și
ceea ce privim suntem un întreg tăcut și armonios. În acest fel

lumea exterioară ni se reflectă ca într-o oglindă și noi doar conștientizăm faptele ca simple fapte. Sau, altfel exprimat, întâmpinăm lumea din afara noastră cu pasivitatea întregii noastre ființe.

În acest fel, Realitatea singură își dezvăluie tainele, pe care noi doar le vizualizăm, fără nici un fel de verbalizare.

Mult mai anevoios este privitul lumii noastre interioare, formată din gânduri, dorințe, imagini, care năvălesc haotic cu sau fără nici o provocare. Să vedem câteva cazuri:

Suntem singuri, liniștiți și nici o provocare nu vine să ne scoată din această armonie. Și totuși, iată că, de undeva, dintr-o fișă memorială, apare amintirea unei experiențe plăcute. Simpla informație ne antrenează minute în șir, legând amănuntele între ele.

Un alt exemplu, un zgomot venit din lumea din afară, al unui câine care latră, ne poartă pe cărările timpului scurs, legând alte și alte episoade din trecutul nostru.

În final, constatăm că lumea exterioară, ca și cea interioară, se completează și se influențează, smulgându-ne din prezentul viu, activ și real. Așa devenim jucăria unei gândiri deficitare, care ne-a mecanizat modul de comportare, transformându-ne în adevărați roboți.

Inamicul perturbant, care ne derutează de fiecare dată privitul este ego-ul, care-și manifestă existența prin gânduri, ca reacții ale minții depozitare a trecutului.

Acest depozit memorial este susținut de energii de intensități diferite, al căror autor suntem noi înșine. Și, în funcție de capacitatea sa de dominare, privitul nostru va fi mai ușor sau mai dificil de realizat.

Întâmpinarea corectă a reacțiilor gândirii, prin contactul atent, nemijlocit, spontan și direct, ne asigură destrămarea acestora fără nici o altă intervenție.

Iar, în vidul psihologic, care urmează, apare Omul Universal, adimensional – adică divinitatea din noi, care acționează prin sine însăși ca iubire Absolută, benefic transformatoare.

69. PRIVITUL ÎN OGLINDĂ

Invenția oglinjoarei, prin stimul, de om gândită,
Vrând să-și vadă-nfățișarea și s-o facă mai plăcută,
Să-l amplifice valoarea, la măsura potrivită.

•

Stând în față cu oglinda – atentă lucid, făptura,
Mintea, la fel și privirea, îi sunt omului măsura,
Ce se vrea realizată pe-a "ego"-ului structură.

•

Preț se pune pe-amănunt – pe părerea-nșelătoare,
Ce se vrea îndeplinită – cu vădită repctare.
Totul e meschinărie, fără de nici o valoare,

•

Un alt privit ni se cere, iar oglinda e conștiința,
Este un privit tăcut, fără-acumulări ca știință.
Golul psihic și-armonia fac să piară neputința.

•

În loc de privit oglinda, am putea privi în noi,
Cum apar în conștient, gânduri năvălind șuvoi.
Haosul văzut cum este – ca adevărat război?

•

Poate-aveți cumva imagini, că ați fi făptur-aleasă?
Astfel voi vă lixați margini, căzând în propria plasă
Comportare de "ego" – drept gândire nemintoasă!

•

Nu afirmați niciodată că ați ști ce spune versul.
Căci bătrâna voastră știință vă împiedică-nțelesul!
O asemenea-ntâlnire e-mpletită cu eresul!

•

Veşnic omu-ţi prins în laţ – încontinuu înşelat,
De întregul lui trecut, care-n clipă-i decedat;
Faptic, vorbele-s îndemnuri spre ce-i sfânt cu-adevărat!

•

Încercaţi să vă priviţi, cu privit instantaneu,
Fără gând înşelător! Este oare-aşa de greu?
Încercaţi fără-interes, prin clipe, mereu, mereu.

•

Simplul privit dezagregă tot trecutul-înrobitor,
Şi-n vid, Adevărul Sacru se impune-nnoitor!
În unitate cu clipa, totu-i sfânt şi-nălţători!

Reluăm tema "Privitul" dată fiind importanţa sa deosebită în procesul "Cunoaşterii de sine". Iar pentru o mai bună înţelegere, l-am asociat cu obiectul oglinzii.

Ce face omul când foloseşte oglinda? Îşi priveşte şi studiază chipul. Privitul are, de la bun început, un scop: studierea înfăţişării exterioare a feiei. Deci, privirea şi mintea complet atente, observă orice amănunt, spre a aduce eventuale retuşări. Întreaga operaţie este aşadar, dirijată de ego-ul interesat, potrivit condiţionării sale.

Însă privitul la care ne referim noi este total diferit. Mai întâi, avem drept oglindă conştiinţa lucidă. Iar privitul este tăcut, dezinteresat – deci total desprins de acumulările minţii. Cu acest privit, pacea, armonia interioară se realizează şi se menţine în mod firesc.

De-acum, suntem o stare de conştiinţă pură, într-un vacuum psihologic, în măsură să întâmpinăm orice mişcare venită fie din lumea exterioară, fie din forumul nostru interior. Este o stare de conştiinţă nouă, adimensională, integrată în Muntea Universală.

Aşadar, în această conştiinţă-oglinză se reflectă întreg mediul ambiant, cu care venim în contact: semenii, obiectele, natura, în general. Toate acestea îşi dezvăluie propria realitate, adică aşa cum sunt. Iar noi, doar conştientizăm ceea ce ele spun singure, ce anume sunt.

Tot ceea ce privim, putem, eventual, cuprinde şi în cuvinte, folosindu-ne de gândirea simplă, a descrierii faptelor, ca fapte.

Cu acest privit simplu, întâmpinăm fiecare reacţie a memoriei ca gând, imagine, teamă etc. Întâmpinarea corectă a acestora ne va aduce, de fiecare dată, acelaşi climat de pace, de care aminteam mai înainte.

În funcţie de frecvenţa şi corectitudinea întâlnirilor noastre cu mişcarea vieţii, folosind acest privit, vom constata o diminuare a

activității ego-ului. Meschinăria, ambiția, orgoliul, temerile de odinioară își pierd treptat energiile care le susțineau. Vom fi mai puțin stresați și mai înțelegători față de nevoile și solicitările semenilor.

Efectul este firesc, natural – mai mult chiar – imposibil de evitat. Cu fiecare privit se produce o spărtură în perimetrul ego-ului, ca o fereastră spre Infinit, prin care se scurg părți din energiile care-l susțin existența. Iar, cu fiecare eliminare, se înregistrează progresiv și anemiarea sa. În final, zidul închisorii se prăbușește și fericitul eliberat se integrează funcțional în mișcarea universală. Odată cu acest fenomen, o nouă mentalitate ne va marca întreaga existență.

Acest fericit eveniment – absolut surpriză – se definește ca unitate psihologică. Un salt calitativ, de esență, din dimensiunea minții, educată la nivelul lumescului în dimensiunea Minții Universale.

Vechea minte, prin natura ei limitată, nu poate în nici un fel să înțeleagă noua minte. Nici nu se pot compara. Una este limitată de conținutul condiționării, cealaltă este Infinită.

70. PROVOCAREA

Alățare, instigare, joc de-atragere-ntr-o cursă,
O stărnire prin "ceva", când liniștea-i compromisă,
Excitarea-î un impuls, care ne-afectează psihic
Cu unnări concomitente și-n suportul nostru fizic.

Toată antrenarea vieții e continuu provocare,
Chiar și simpla-i existență dă motiv de tulburare.
Sursa ei de exprimare are dublă existență,
În lumea cea din afară și-n a "eului" esență.

În contextul viețuirii, cauzele-s variate:
Se provoacă om pe om, prin gesturi, vorbe și fapte,
Natura-n mișcarea ei ne provoacă-n mod frecvent
Prin aspecte diferite, strict legate de moment:

Furtună și acalmie, aspru ger, arșiță, ploale,
Râuri ce se scurg alene, repezitele șuvoale;
Troienitele cărări de omăt înzăpezite,
Câmpii care desfăteză sau întinderi pârjolite.

Prin această-nșiruire dăm doar câteva aspecte
De om întâlnite-n viață, care-nscriu proaste efecte,
Tot așa ne afectează și-amintirile trăite
Sau ce-am vrea încă să fie – seci dorințe-nchipulte.

Ne instig-orice mișcare, când e rezistență-n noi,
Căci neînțeles "ce este" se iscă mereu război
Între faptul cel real și ce-am vrea, pe loc, să fie;
Prin dorințe s-anulează prețioasa armonie.

Căutăm doar ce ne place și-aspirăm la repetare,
Și fugim de ce displace, vlăguiți de disperare.
Când mișcarea-ntreagă a vieții e cuprinsă-n mod global,
Plăcutul și neplăcutul vor dispărea-n mod fatal.

De-acum totul e văzut – ca viață naturală,
Dispar orice rezistențe, la fel orice îndoială,
Iar în pacea ce s-așterne, e iubire-n trăitor,
Chiar și-n vremuri de restriște – în război nimicitor.

Viața, în ansamblul manifestărilor ei, reprezintă pentru noi oamenii o constantă provocare. Ne provoacă, în primul rând, semenii în mijlocul cărora ne ducem existența, prin gesturi, vorbe și acțiuni. Unele ne impresionează în mod agreabil, altele – dimpotrivă – ne afectează în așa măsură, încât răscolesc în noi sentimente josnice de ură și chiar îndemnuri de răzbunare.

Natura, în general, ne impresionează tot atât de variat, după manifestarea propriilor ei aspecte ca: vreme însorită, ploi torențiale, furtuni dezlănțuite, arșiță, ninsoare etc. Sau câmpii mănoase, inverzite sau pârjolite de soare, deșerturi cu dune de nisipuri mișcătoare, păduri populate de păsări și animale, munți și văi străbătute de râuri cu ape cristaline etc.

Despre toate acestea noi luăm cunoștință prin cele cinci simțuri și în funcție de condiționarea noastră reacționăm psihologic

prin acceptare sau respingere. Deci, nu totdeauna vom funcționa la fel când ne vom afla confrunțați cu unul și același fenomen. De pildă, declanșarea unei ploi, pentru un agricultor, a cărui holidă suferă de secetă, este o mană cerească. Dar aceeași ploaie cauzează o pagubă însemnată pentru cel care și-a întins cărămizile la uscat.

În afară de aceste provocări, prilejuate de mediul exterior, mai suntem confrunțați și cu provocări care vin din hrubele tainice ale adâncurilor liinței noastre. Amintiri și întâmplări de mult uitate, sau altele mai recente, nechemate și nedorite, apar în planul conștiințului și ne însângerează inima prin irealitatea lor.

Alteori, idealuri seci, dorințe neîmplinite, năvălesc la suprafața conștiinței și-și revendică prioritatea și dreptul legitimei împliniri.

Iată-ne, deci, față în față cu o seamă de provocări, venite din două direcții: din afara și din lăuntru liinței noastre! Care să fie, oare, acea atitudine inteligentă, care să le întâmpine, să le înțeleagă și să le rezolve pe loc și fără să lase reziduuri memoriale?

Educația morală, pe care am primit-o de la generațiile anterioare, ne oferă o seamă de metode, de practici și credințe, care, prin structura lor, sunt creații dirijate de ego. Căci, ce altceva sunt dorința de a atinge un ideal spiritual, efortul voinei de a transforma diavolul din noi într-un înger slujitor al Domnului; rostirea de formule sau rugăciuni, pentru a ne purifica; lăsarea în voia unui dumnezeu imaginar; concentrarea asupra unui concept sau idol socolite sacre?

Toate acestea, ca și multe altele, pornesc la drum ca sine, interesat de împlinirea unui anumit scop, ca ideal. Or, tot ce se inițiază în interiorul acestei structuri limitate, nu poate depăși propriile granițe. Unele schimbări de suprafață, determinate de o voință bine antrenată, nu sunt decât simple măști amăgitoare, sub care se ascunde un abil ipocrit.

Dacă privim în jurul nostru și întreaga hartă a acestei lumi, nu este greu să ne dăm seama unde am ajuns, conducându-ne, mai mult sau mai puțin, după îndrumările educațional-morale primite de la înaintași ca moștenire.

Încercați să puneți în practică și ceea ce vi se sugerează în această leamă, căutând să fiți tot timpul cinstiți cu dumneavoastră înșivă.

Iar acum, după această largă paranteză, să vedem cum întâmpinăm provocarea?

Reacția gândirii noastre este răspunsul la orice provocare. De fapt, noi suntem această reacție, care ne arată omul adevărat din noi. Ne privim și ascultăm cu toată atenția. Și ce constatăm? Într-o clipă reacția se risipește, iar în locul rămas disponibil, conștientul să existăm, să fim, ca stare de Conștiință Pură, fără dimensiuni. O

stare de bucurie nemaîntâlnită ne cuprinde întreaga ființă. De acum, ca ființe complete, putem înfrunta orice impresie venită din lumea exterioară sau interioară.

Acesta este omul nou, care va regenera climatul moral și etic pe Terra, punând temelie împărăției lui Dumnezeu.

71. RAZA DE LUMINĂ

Când am înțeles că sunt – "eu" – făptură conștientă,
Chiar din tainicu-început, o eroare inerentă,
S-aștemu ca primă filă în a vieții cărți deschise,
Abordând realitatea prin noianul meu de vise.

•

Eu mă socoteam lumină – merit al descoperirii,
Însă beznă-mi trâmbița paginile nălucirii,
Și s-au scurs vremuri de-atunci – și-l imens de mulți ani,
În descoperiri mărețe ne-am văzut tot mai uțani

•

Prin descoperiri externe, ne-am îndepărtat de noi,
Tot mai mult crescând distanța, în adânc – mereu mai goi.
Contradicții și conflicte au proliferat firesc,
Ură și războaie crunte, prin timp omul definesc.

•

Pe parcursul triumfal către lumea din afară,
Siguranța mult dorită ajunsese tot mai precară.
Timorat la orice pas de o lume ne-nțeleasă,
Omu-și caută un sprijin într-o lianță nebuloasă.

•

Inventă un dumnezeu după lui închipuire,
Dându-i forme și-nsușiri, după propria-i simțire;
Îl clădi pagode, temple și biserici diferite,
Invitându-l la ospețe și la jertfe oferite;

•

Jertfe mari și jertfe mici, deseori chiar odioase,
Prin absurdele credințe unor brute nemiloase.
Uciși oameni, animale în rostiri de osanale,
Iar, în probleme ușoare, numai rugăciuni banale.

Amăgire și-nșelare, pastile de adormire
Către mulțimi aruncate, vizând urmări meschine;
Toate-s pomiri efemere cu-mpeliri de interese,
Uneori chiar ineptii decontate prin excese.

Distincte ca exprimare, religiile felurite
Cu multiplele lor secte, mai multe, mai încălcite,
Surse sunt de învrăjbire, ce pe oameni îi separă,
Mărind haosul din lume – spre-a lor veșnică ocară!

Alții, după a lor minte, strâmlă și amăgitoare,
Limitată-n conținut și, la fel, în exprimare,
Neputând să demonstreze sacral drum spre Infinit,
Ce e Marele Sublim. Adevărul mult râvnit:

Au creat prilej a crede că-n Eternul Necuprins,
Doar materie există – Spiritul – total exclus!
Ce teame se pune lumii printr-o astfel de gândire?!
Ce relații pot să nască în absență de iubire?!

Când omul își e măsura – "Sinele" înfatuat –
Viața: egoism feroce, totul spre el dirijat,
De-aici nasc, proliferază contradicții și conflicte,
Un adevărat blestem pentru ființe neîmplinite!

După ani de căutări începute-n zori de zi
Și continuate-n noapte, înțelesul lui "a fi"
El, prin el, veni deodată! Ca o rază de lumină,
Desplcând prin zid o poartă! Eu, nici merit și nici vină,

M-am văzut Imens în toate, fără "eu" – dualitate
O perfectă integrare, negrăită simplitate,

**Și vibram ca Necuprins în deplină prospețime,
Antrenat în pas cu clipa prin Sublima Acțiune.**

**Ca Imens – Atemporal – am descoperit, în line,
Că, deșert de-ngustul "eu", dincolo de orice "sine",
Omu-în el e Dumnezeu, ca făptură împlinită
Prin Iubire – Bunătate – frumusețe Infinită.**

În această temă vom încerca să descriem evoluția psihologică a ființei umane, de la începuturile sale, ca ego și până la marea descoperire a divinității sale.

Prima pagină a existenței ca "sine" o înscrisie identificarea sa cu structura corpului fizic. El făcu din această descoperire valoare de referință și centru de interes, spre care vor fi dirijate toate activitățile sale ulterioare. Eu sunt, eu am, eu pot, eu vreau, eu știu etc. Așa s-a născut și apoi a continuat să ia tot mai mari proporții imaginarul "sine".

Cu fiecare descoperire făcută în lumea exterioară, s-a îndepărtat tot mai mult de fondul său interior. Dar, odată cu creșterea acestei distanțe se amplifică și confuzia, teama, contradicțiile și conflictele din interiorul omului, mai întâi. Apoi, ulterior, din el s-au extins și în raporturile sale cu semenii și restul mediului ambiant.

După o vreme oarecare, timoiat tot mai mult de o lume pe care nu o putea înțelege, omul a căutat un sprijin tot în lumea din afara lui. Așa ajunse el să-și croiască zei, după propria înfățișare, cărora le-a clădit altare, pagode, temple, biserici, ca lăcașuri de slujbe și jertfe. În acest fel au luat naștere diferitele religii care, prin timp, au evoluat. Astăzi, religiile, cu numeroasele lor secte, sunt în primul rând structurate pe credințe diferite, care, prin natura lor, separă oamenii. Și, în decursul veacurilor, nu de puține ori, s-au dovedit, prin comportarea lor, cu totul străine de ceea ce înseamnă Divinitate, Iubire.

Alții, cu totul limitați de o minte îngustă, strâmbă și oarbă, neputând să înțeleagă ce este aceea Adevăr, Sacru, Iubire Absolută, pur și simplu, neagă totul. Pentru ei nu există Elementul Necuprins, nici spirit, ci doar materie brută.

La ce fel de lume poate da naștere un asemenea concept? Ce fel de relații se pot înfirișa pe structura ateismului? Întreaga viață împletită cu un egoism feroce. Ipocrizia, fariseismul, ambiția, orgoliul și duritatea sunt doar câteva din mostrele de comportament din această adevărată junglă.

După mulți ani de cercetări, cu practici insistente, așa cum ne-am învățat înaintașii, mi-am dat seama că toate soluțiile și îndrumă-

rile s-au dovedit greșite, total inefficiente și, ca atare, le-am abandonat.

Aceasta a fost marea cotitură, determinată de înțelegerea realității fenomenului spiritual.

La Marele Adevăr nu se ajunge prin eforturile ego-ului – așa cum ne sfătuiesc teologii, filozofii și alți îndrumători spirituali – ci prin inactivitatea minții acestei structuri egoiste. Altfel zi, eliberarea de energiile care ne țin prizonieri în cușca acestui eu, începe chiar cu fenomenul eliberării, prin tăcerea smerită a actualei minți deficitare, care funcționează haotic, egoist.

Unnând această practică a întâlnirii cu mine, într-o zi, fără nici un fel de avertizare, înțelesul lui "a fi" mă cuprinsese dintr-o dată, ca o "Rază de lumină". Și, în vechea mea alcătuire psihologică s-a produs o sciziune sau despărțare, întocmai ca o fereastră cu deschidere spre Nemărginire, eu însumi contopit în această Infinitate!

Prezent, în pas cu clipa, de-acum doar prospețime, am înțeles deplin ce este aceea "Sublima Acțiune".

Numai prin desprindere de la bun început, de îngustul sine, care întotdeauna este limitat de propriul interes, suntem ființă umană completă, Integrală – Divinitate prin iubire. Bunătate și Frumusețe Infinite.

72. RĂSFĂȚUL

Surogat de hrănit prunci, prunci săraci și fără minți,
Care văd în alinare, în seci mângâieri mărunte,
Împliniri esențiale, prin impulsuri ancestrale.

•

Sărăcia cea din om îl obligă să trăiască
Tot timpul la suprafață și, greșit, să se hrănească
Cu produse nefirești, din îndemnuri pur lumești.

•

Plăcerea din embrion, prin vremuri acumulată,
Îl planifică răsfățul: o dorință-nsămănțată,
În ansamblul ei cuprins cu multiple complicații.

•

Nu tot timpul anturajul – oamenii de lângă tine,
Dispuși să dea satisfacții, să-ți alinte al tău "sine",
Și lipsit de răsfățare, nasc conflicte, contradicții.

Degradarea tot mai mare – final – ură, suferință.
În fond, care e misterul, însoțit de neputință,
Ce dă ghes să tot sperăm la plăcutul blestemat?

Tot trecutul – ca un cerber – stăpân dominant în noi,
Vrea plăcerea împlinită, chiar prin lupte sau război;
Ce-i displace – ocolit, sublimat sau alungat.

Astfel "centrul mărginit" prin a lui acumulare
De-acceptări și de respingeri, dă răsfățului viçoare.
Toate-s vise, amăgire – Insul rob prin timp – gândire.

Complet toate înjelese și pătrunse cât mai bine,
Sunt, spontan, și dizolvate de fireasca acțiune.
Finalizarea înscrisă prin tăcuta armonie.

Nu mai vrem, nu mai dorim nici un fel de mângâiere,
Căci iubirea-ndestulează dincolo de-a noastră vreare,
În noi toți, capacitatea de-a-nălța Supremul Bine.

Înclinația oamenilor (bărbați și femei) de a dori să fie răsfățați, demonstrează lipsă de seriozitate și sărăcie spirituală. Plăcerea de a fi mângâiați – sentiment primitiv – pleacă din centrul primar al embrionului din care a luat naștere și s-a dezvoltat ego-ul. Tot timpul preocupat numai de îndestularea simțurilor sale, acest om își complică el însuși propria existență. Câte neajunsuri, contradicții și conflicte, însumate ca suferință, nu ar putea fi evitate, dacă s-ar înțelege superficialitatea răsfățului.

Mediul familial sau din afara familiei, unde obligațiile profesionale ne solicită prezența, nu în tot timpul ne este favorabil. Un capriciu, o dată satisfăcut, dorește repelarea. Așa nasc și se dezvoltă patimi, care domină și degradează făcând din pățimaș, sclavul propriei sale plăceri.

Nucleul ego-ului a luat naștere odată cu prima satisfacție dorită și împlinită. Iar acum, dorința este un abis fără fund. Ea a devenit,

cu vremea, un adevărat tiran, care nu se mulțumește niciodată cu împliniri parțiale și, cu atât mai puțin, cu neîmpliniri.

Solicitați în mod constant de realitatea viului, în veșnica lui mișcare, la fiecare întâlnire cu el, ne-am comportat potrivit condițiilor proprii. Din plăcerea simțurilor am creat un ideal dorit în mod obsedant, iar din neplăcere, prilej de evitare și fugă permanentă

În acest mod, ne-am creat pivotul de interese, care ne ține fixați, mișcându-ne doar atât cât ne permite prionul. Deci, acest centru limitat de acumulări înregistrate memorial, dă vigoare răsfașului prin acceptarea plăcutului și respingerea a ceea ce displace.

Dacă toate acestea sunt clare, precis înțelese, prin înțelegerea lor deplină, ele dispar și, odată cu dispariția, întreaga noastră ființă, devine o imensă armonie tăcută.

În această tăcere, întâlnim iubirea, care ne îndeestulează în mod desăvârșit, iar apoteoza răsfașului nu-și mai găsește rostul.

Toți pământeni au această capacitate, de a întâlni în existența lor de zi cu zi, spre desăvârșirea lor, acest "Suprem Bine".

73. RĂZBOIUL

Acțiune violentă, înclăștare agresivă,
Din pomire e nocivă, prin efecte – distructivă.
Aprig luptă om cu om și adesea se suprimă,
Că-nvrăjbirea și cu ura în final ajung la crimă.

E război între familii, un transmis prin moștenire,
Ca vendetă – veac de veac – fără saț, fără oprire;
Alt război e dus de trusturi și diverse-asociații,
Unde "banul" este totul, numărat prin compensații.

Alt război, între religii, prin a lor false credințe,
Împletiri de interese și meschine năzuințe;
Războiul de grup de state e cel mai distrugător,
Un adevărat măcel – sângeros, necruțător.

Nimic nu este scutit de ura cea declanșată,
Vrând – nevrând, în al său foc, lumea-ntr-oaregă antrenată.
Distrușgerea de vieji și de bunuri e imensă,
Suferința ce-o aduce este la fel de intensă.

Dar, de ce există ură? De ce oare e război?
Au în ele rațiune? O putem vedea prin noi?
Toată-această nebunie nu în om matur se-nscrie,
Ea-i aspect de om simintil, dominat de mișefie,

El mereu cultivă ura, război zilnic pregătește,
Prin ce face, prin ce spune, prin toate ce le gândește,
Tot ce azi vedem în lume: violențe, confruntări,
Nu-s decât mișcări de haos, de-ale minții frământări.

Prin activitatea noastră, noi creăm climat în lume,
Căci cu lumea una suntem și la rele și la bune.
Când acest "egou" nebun e-njeles și depășit,
În lumina clarității de-armonie-l copleșit.

Ura plere-n bunătate și războaiele-ncealează,
Fiindcă-n omul integral, toate se armonizează.
Acest fericit final, de cuprins prin simplitate,
Ne deschide poarta vieții spre Sacra Realitate.

Nu este nevoie să dăm războiului nici o definiție, fiindcă el este arhicunoscut. Tot timpul omenirea a fost angrenată în confruntări sângeroase de diferite amplitudini.

Se luptă omul cu aproapele său pe interese meschine, tot atât de trecătoare, precum suntem și noi, cu toții, pe acest pământ. Finalul acestei demențiale înțeleștări se sfârșește adesea cu uciderea unora dintre ei sau chiar a ambilor învrănburați.

Există războaie între familii, trusturi și diferite asociații determinate de interese materiale, bănești.

De asemenea, există conflictele cu caracter religios, care oferă cea mai aberantă formă a războiului! Să uciți în numele lui Dumnezeu!? Ce fel de minte este aceea, care asociază ura și violența cu Suprema Iubire și Bunătate?! În nici un caz nu poate fi vorba de homo sapiens, sapiens!

Războaiele între state și apoi grupuri de state sunt cele mai distrugătoare. Într-un fel, tot Pământul, toată lumea este antrenată. Sunt uciși milioane de oameni, implicați direct sau indirect în marea încălecare. Iar numărul celor care păstrează în corpul lor prin diferite infirmități, urmele acestei conflagrații nu este deloc neglijabil.

La toate acestea se mai adaugă și distrugerile de bunuri materiale, obținute cu atâta trudă și sacrificii, pentru bunăstarea generală a omului.

Dar, împreună, să încercăm să descoperim cine anume este vinovat de pregătirea acestui climat de violență și ură, care, în final, conduce la declanșarea marelui?

Individul, care a ajuns la o anumită maturitate spirituală, nu se lasă antrenat de aversiune, resentimente și, ca atare, nici nu-și urăște semenii, chiar dacă aceștia ar face parte dintr-o altă rasă sau etnie decât a lui.

Omul, care funcționează ca ego învederat, prin întreaga sa activitate: gândire, exprimare și înfăptuire, pregătește în mod continuu climatul de violență și ură între oameni. Dacă la acest exemplar mai adăugăm și pe ceilalți, care funcționează la fel, în final, fluviul de energie negativă ia proporții uriașe, determinând efecte pe măsura cauzelor respective.

Dar, să venim cu un exemplu, redus la scara națională a unei țări – respectiv țara noastră -. Să zicem că A, B și C – cetățeni ai acestei țări, sunt, prin excelență, egocentriști. Fiecare dintre ei, zilnic, urmărindu-și propriul interes, împrăștie în jurul său o energie negativă, determinată de ambiție, orgoliu, dorința de a fi cinea, ipocrizie etc. Fiind energii similare, ele se atrag și formează un singur șuvoi! La nivelul unei țări, cu oameni care gândesc la fel, micul șuvoi devine un fluviu.

În final, acest fluviu de energie întâlnește omul potrivit, care va fi conducătorul politic al statului respectiv. Deci, el este **crizia** noastră. Adesea îl contestăm. O facem din confuzie și ignoranță. Egoismul, orgoliul și ambiția acestuia, fiind o însușire la nivelul țării, depășește cu mult aceleași însușiri aflate în fiecare dintre noi, susținătorii lui. Nu întâmplător se spune că fiecare țară are conducătorii pe care îi merită.

În concluzie, noi, prin activitatea noastră zilnică, creăm tot ce se întâmplă în lume. Fiindcă noi și lumea ne influențăm reciproc. Gândurile noastre influențează lumea și, în același timp, primim în loc ce emitem, adică energii de aceeași calitate.

Numai când înțelegem, cu claritatea minții, atotcuprinzătoare, această structură haotică a ego-ului, ea se destramă de la sine. De-

acum, ca ființă completă, liberă de orice fel de condiționare, fiind
jâm ca iubire Creatoare, capabilă să pună temelie unei alte lumi,
fără violență, lăcomie, ură, lupte sau războaie nimicitoare.

74. REACȚIA

Replică – precum ripostă – un răspuns la provocare,
Se întâmpină stimulul, ce procură tulburare,
Întreg dinamismul vieții e punctat de estimări,
Străns unite cu plăcerea și-ale firii neplăceri,

•

Prin reacție aflăm tot ce-am vrut și ce n-am vrut,
Toată-acumularea noastră – al conștiinței conșinut,
De modul cum azi vibrăm, aflăm tot ce-am adunat,
Și-nțărît prin repetări – prin timp "eul" contuiat.

•

Clar efect sau consecință – tot ce-n clipă se ivește,
Cauza fiind în trecut, care-n prezent se vădește;
Ea istorisește totul – izvorul, precum cărarea,
Moștenirile-ancestrale ce-i formează-nfățișarea.

•

Violența, lăcomia, cruzimea de animal,
Viclenia, aroganța – fruct al omului dual;
Reacția-i, în final, strict ceasomic de destîn,
Care azi, prin ce-a fost ieri, personal îl întărim:

•

Efect – cauza lui "ieri", "măine" – cauză – efect
Ca o consecință justă – "sine" activând defect,
Prin înscris fictiv de "centru" cu întreaga-i plămădeală,
Ce fără de greș ne-arată cum e ființa actuală.

•

Putem să privim global acest mod de comportare?
Să întâmpinăm spontan riposta la provocare,

Făr-a face analize, făr-a folosi cuvinte,
Strict pasiv, goliji de "ego" și să trecem mai-nainte?

Astfel, ființa se-nregește, când reacția dispare,
Alt destin nu se mai naște – viața-i binecuvântare.
În această conjunctură au loc sfinte transformări,
Sacru împlinindu-și rostul prin firești realizări.

Atâta vreme cât vom funcționa ca prizonieri al sinelui, vom întâmpina noutatea vieții – în constanta ei mișcare și reînnoire – cu răspunsuri perimate, învechite, deci, cu totul necorespunzătoare. Între înțelegerea noutății vieții și răspunsurile formulate de experiențele anterioare, există o totală incompatibilitate.

Dar, să încercăm descifrarea acestor reacții, adică să vedem ce taine ale trecutului nostru se ascund în spatele lor. Fiecare reacție ne descoperă un fragment din trecutul nostru, estimat ca plăcere sau durere. Este adoma unei amprente lăsate de o experiență, pe care cândva am trăit-o doar parțial. Experiențele complete nu lasă niciodată urme psihologice memoriale.

Așadar, fiecare reacție este purtătoare de destin. Dorințele și idealurile de odinioară, neîmplinite sau împlinite numai în parte, apar la suprafața conștiinței ca răspunsuri prilejuite de mișcarea vieții.

În lumina acestei descoperiri, fiecare putem descrie cu precizie omul real din noi, așa cum a fost format în viețile sale anterioare. De fapt, acest om se află prezent în întregul cuprins al structurii ego-ului și, el este susținut de energii corespunzătoare calității acumulărilor sale.

Prin urmare, omul obișnuit este o ființă cauzală, care răspunde la încercările vieții potrivit însușirilor sale, determinate de moștenirile ancestrale.

În acest fel, reacțiile apar ca efecte ale unor cauze aflate în trecut, ca însușiri care ne condiționează. Minciuna, ambiția, ipocrizia, lăcomia, aroganța, violența, ura și altele, când apar în câmpul conștiinței noastre, ne demonstrează fondul nostru sufletesc. Noi suntem toate aceste efecte, ale căror rădăcini cauzale ne-au adus la reîncarnare.

Întrebarea ce ne-o punem este aceea de a afla atitudinea potrivită la întâmplarea vieții? Ce se întâmplă dacă la una din provocările vieții răspundem, de pildă, cu violență, care ne-a apărut ca reacție la acest impact?

Am transformat reacția – efect, în cauză, care va întârzi și mai mult alcătuirea ego-ului! Deci, o și mai mare încălțurare.

Ce se întâmplă însă, dacă conștientizăm reacția, adică violență și o cuprindem cu întreaga noastră atenție, fără să urmărim altceva? Este doar o simplă întâlnire cu violența – ca reacție – efect! Constatăm că ea se risipește spontan. Flacăra atenției a distrămat-o!

O asemenea întâmpinare afectează, în același timp, și structura "eului" cauzal!

În concluzie, încercările vieții sunt o necesitate. Ele reprezintă adevărate teste, prin care ne putem cunoaște funcționarea tempocausală, care ne separă de adevărata realitate a divinității ființei noastre. Și, în funcție de ceea ce ni se relevă prin conștientizarea lucidă, ne împlinim în mod inteligent adevărata menire în scurtul popas al acestei vieți, de linie întrupate, ca urmare a Legii causalității amintite mai sus.

Cu alte cuvinte, realizăm diminuarea trecutului cauzal, prin anularea reacțiilor – efecte, reducând corespunzător șirul reîncarnărilor pe Terra.

75. REVENTREA

Întoarcerea la trecut, la vremuri cândva apuse,
Gânduri seci, fără de rost, în prezent, de ieri impuse,
Astfel ca o adăpare dintr-un lac – apă stătută,
Când, cu fiecă trăire, prin ea, mintea mai robită.

Reuăim imaginar un mănunchi de clipe moarte,
Și când ele-nscriu amar, paginile-s disperate.
De-s cuplate cu plăcerea – scop continuu căutat,
Au în umbra lor durerea dorului neîndestulat.

Spre mai bunele-nțelesuri dăm o seamă de-nțâmplări:
Un dispreț, o siluire sau stresante provocări,
Amintiri de cataclisme, un război distrugător,
Sau plăceri îndestulate prin exces – copleșitor.

De ce mintea nemintoasă se proiectează-n trecut
Trăind într-o nebuloasă prin plăcut și neplăcut?

Analiza-i jocul minții, faptic, tot o revenire
La ce-i scris memorial – dând o nouă adâncire.

Revenirea intervine Impusă de mecanisme,
Impregnate-adânc în "sine" prin repetări – conformisme.
Azvârlîți în ireal, prin ea re trăim trecutul,
Ca un searbăd ideal – înțeleștat cu cunoscutul.

Revenirea de-i cuprinsă și-nțeleasă-n mod global,
Ființa infinit extinsă o va dizolva total.
Ca făptură împlinită vom trăi în actual,
Unlîți prin Eternitate cu ce e Sublim – Real.

Revenirea este un proces imaginativ, prin care încercăm să re trăim întâmplări, evenimente, care au avut loc cândva în trecut și care ne-au impresionat într-un anumit fel.

Această întoarcere în timp înseamnă, în primul rând, desprinderea noastră de realitatea și nouitatea vieții, care se mișcă în mod constant, pentru a trăi clipe fictive, moarte, păstrate ca cicatrice memoriale. Și, în funcție de aceste imprimări, vom fi impresionați psihologic și somatic. Această deplasare imaginativă este, nu numai o pierdere de vreme, fără folos, ci și o degradare pe ambele planuri, psihologic și fizic.

Amintim o seamă de întâmplări, care lasă urme pe scoarța cerebrală: o jignire, o siluire, o frustrare, un cataclism, un incendiu etc. Sau clipe de plăceri excesive, de glorie, de laude, de aplauze etc. Cu fiecare revenire, aceste amintiri capătă o importanță tot mai mare, care ne automatizează mintea până în prag de obsesie.

De ce, oare, această minte părăsește prezentul și pleacă pe canalele imaginației, undeva, în trecut?

Dacă încercăm să dăm răspunsul folosind aceeași minte, prin analize, psihanalize, este tot o revenire la acel trecut. Deci, acest joc al minții ne va conduce în mod fatal, tot în interiorul sferei limitate a minții condiționate.

Fiecare repetare contribuie la mecanicitatea minții egoiste, care, în mod automat, ne târăște în ireal, obligându-ne să trăim clipe cunoscute – în prezent lipsite de viață.

Nu avem altă soluție, decât să o deconspirăm, ori de câte ori evadează din prezent.

Deci, foarte atenți, luăm în observare mișcarea minții și, fiind "una" cu ea, realizăm deplinătatea ființei. De-acum, ca ființă con-

pletă, nedimensionată și indivizibilă, ne contopim în Realitatea Vieții și trăim clipă de clipă cu tot ceea ce ea ne oferă.

Nici probleme, nici conflicte, nici un fel de temeri, nu-și mai găsesc rostul sau rațiunea de a fi, fiindcă mișcarea în Eternitate este, prin ea însăși, flacăra care arde și transformă în scrum orice fel de impuritate.

76. REVOLUȚIA

Nu-i vorba de transformări, ce-s prin sânge-nregistrate,
Unde, interesul, ura, sunt cu crime-nșămânțate,
Când stâlpii cei găunoși, impotenți se prăbușesc
Și cioturile se ridică prin destin ce-l făuresc,

•

Toate astea laolaltă sunt schimbări de stăpâniri,
Forma veche se destramă, copleșită de-nvrăjbiri.
Tema abordării noastre: "Mutația integrală"
A fapturi fragmentare prin cuprindere totală.

•

Omul, prin timp modelat, e centrat pe egoism,
Tot ce face, ce gândește, se reflectă-n conformism,
Viața-nțreagă-i nebuloasă – rădăcirl din Ignoranță
Și, de "sine"-ademenit, își dă singur importanță.

•

În conflict cu el, cu lumea – un climat de contradicții,
Final – zbuclum și durere – accepări și interdicții.
Lipsa noastră de-nțeleș ne procur-amărăciuni,
Stresuri ce ne vlăguiesc – absurde deșertăciuni.

•

La nimicuri dăm amploare, prinși de-a noastră-acumulare:
Lucruri veștelite, moarte – în prezent fără valoare.
Flința-om, prin vreme robită, nu se schimbă prin formule,
Nici prin sisteme morale sau prin religii credule.

•

Redresarea-n noi apare prin relația directă,
Când spontan vedem mișcarea de faptură incompletă.
Ce-l văzul așa cum este, fără nici o urmărire,
Piere tot – cu-niregul "sine" – dincolo de-nchipulre.

Revoluția-i totală și făptura integrată
La dimensiuni eterne, de mintal nemăsurată!
Doar cu astfel de trăiri lume nouă se clădește,
Fără ură și-nvrăjbiri, căci iubirea tot unește.

Iar conducătorii Terreii, care dirijează gloata,
Se vor regăsi continuu, fiind uniți cu lumea toată.
Interesul lor și-al lumii – sacru prin fidelitate,
Fericita întocmire numai prin Divinitate.

Revoluția este o schimbare radicală și bruscă în raporturile politice, economice și sociale ale unei societăți. De cele mai multe ori, ea îmbracă halna violenței și a cruzimilor dezlănțuite în mod sălbatic. Se dărâmă un sistem de conducere, apreciat ca înrobitor și altul îi ia locul, socotit ca superior.

De fapt, este doar o schimbare de stăpânire. Forma veche se prăbușește și alta îi ia locul. Iar omul rămâne tot ceea ce a fost și înainte.

Tema noastră însă, se referă la o altă revoluție, și anume, la transformarea radicală a mentalității pământeanelui. Ființa fragmentară, dualistă, limitată egocentric, este înlocuită cu ființa integrală și adimensională, care funcționează în contact direct cu viața ca iubire Creatoare.

Omul obișnuit este o creatură a timpului, care l-a format. Din informațiile culese și memorate, din propriile experiențe, ca și din bunurile materiale pe care le posedă, el și-a făcut o imagine despre sine. Deci, el privește lumea înconjurătoare ca și viața, în desfășurarea ei, de la înălțimea acestei imagini – splendidă de cele mai multe ori.

Pornind de la această irealitate, este normal ca el să-și petreacă aproape tot timpul în contradicție cu el și lumea înconjurătoare. Câte conflicte, zbucium și durere nu se nasc și se amplifică pe fondul ignoranței sinelui, care se estimează că este "cineva", fiindcă știe, cunoaște și are!

Dominat până la sclavie de acumulările sale memoriale, el funcționează în prezent aidoma unui robot și dă importanță unor lucturi mărunte, ocolind, din ignoranță, esența însăși a vieții.

Un astfel de om, trăind ca prizonier, închis în colivia pe care singur și-a construit-o, se îmbală cu amăgiri, în paguba propriei sale evoluții spirituale.

Transformarea psihologică a omului, limitat de sfera propriului "eu", nu se poate realiza prin sisteme de morală, crezuri religioase sau rostiri de formule. Toate acestea, ca și multe alte melodii, au fost deja testate. Și care sunt efectele?

Acești practicieni, fie că mimează comportarea omului onest, cinsit și bun, fie că se ascund cât mai abil în spatele unor măști frumoase, pe care și le ajustează pe un fond tot atât de hidos, de meschin.

Ipocrizia camuflată sub masca omului bine educat o întâlnim astăzi în mod frecvent – din păcate – tocmai la aceia, care se pretind a fi îndrumători de suflete.

Redresarea omului nu poate fi desăvârșită decât într-un singur fel. Prin golirea sferei ego-ului de energiile care ne țin prizonieri. Și iată cum: Drept instrument operațional folosim numai atenția, care, de fapt, este chiar flacăra Sacrului – aflat în profunzimea ființei noastre.

Cu toată atenția, vom întâmpina fiecare reacție a minții, care răspunde prin gânduri ca: dorințe, aprecieri, temeri etc. la întâlnirea cu mișcarea vieții.

Acest contact direct, nemijlocit, fără să urmărim vreun anume rezultat sau interes, dezagregă pe loc acea reacție. În locul liber, devenim o ființă completă, fără margini și cunoaștem – prin trăire – fenomenul iubirii fără margini.

Astfel de întâlnire anemiează alcătuirea ego-ului și, într-o bună zi, în centura lui de rezistență se produce o spărtură. Acesta este fericitul fenomen al eliberării de sub autoritatea acestei sclavii.

O nouă mentalitate ne cucerește fără voia noastră. Vedem altfel, rostul existenței. Ambiția, teama, orgoliul, ura nu-și mai găsesc în noi nici un ecou.

Această veritabilă revoluție psihologică ne-a scos de sub slăpănire a marelui tiran "ego" – vinovat de întreaga tragedie a lumii – și ne-a plasat în dimensiunea Minții Universale.

Cu cât va crește numărul unor astfel de trăitori, cu atât se va schimba climatul pe Terra. Iar conducătorii vor fi aleși în funcție de capacitatea lor de înțelegere, iubire și fidelitate față de interesele comune ale cetățenilor.

Această fericită realizare nu poate avea loc decât prin contopirea individului în Divinitate.

77 REZISTENȚA

În ansamblul ei, viața, în mersu-i cotidian,
Cu surprize permanente, zi de zi și an de an,
Ne determină reacții de-acceptări și de respingeri,
Încadrate-n forme cerie, memorate prin alegeri.

•

Îndrăgim tot ce ne place și-n contextul mângâierii
Plăcutul c și mai mare prin amprenta repetării.
Neplăcutul e veninul – căruia îi rezistăm,
Ne opunem cu-ndârjire sau din fașă-i evadăm.

•

În climatul rezistenței se-ntâlnesc teama și ura,
Energia se destramă – slăbiciunea-i dă măsura
Omului încătușat, care se agită-ntruna,
Zi și noapte căutându-și fericirea drept cunună.

•

Rezistența nu-i în stare să ne scape de defecte,
Ea ne dă numai iluzii de schimbări, doar aparente.
Răul mai mult s-adâncește, prinde forță, ia amploare,
Bietul om se chinuiește, degradarea tot mai mare.

•

Tot ce-aduce fluxul vieții, spontan, fie-nlămpinat
Fără a face osebite sau visa vreun rezultat,
Toată ființa înglobată în fircasca existență,
Ce-i realitate-n clipă, lipsită de dependență.

•

Numai astfel fragmentarea – mărunță și parcelată,
Devine îmensitate și-mplinire-adevărată.
Într-o astfel de postură, zgomotul trece prin noi,
Fără nici o rezistență, cum curg apele-n șuvoi.

•

Când nu-*s* piedici, stăviliri, să oprească-al vieții mers,
Ci doar *fluență* perfectă, fără-impulsuri, ca revers.
Nefiind psihic, perturbări, în noi se-nscriu transformări,
Ce fac din prunc "Om Sublim", mai presus de gând – *sforțări*.

Viața – în ansamblul mișcării ce o caracterizează ca atare –este în același timp noutate și prospețime, care variază de la o clipă la alta. Fiecare clipă ne aduce câte o surpriză, la care noi reacționăm fie prin acceptare, fie prin respingere, potrivit condiționării noastre, ca ființe tempo-spațiale.

Îndrăgim tot ceea ce ne place, și, prin repetarea trăirii plăcutului, creăm în noi obiceiuri, care devin apoi automatisme mintale, ce ne domină întregul comportament.

În fața a ceea ce nu ne place, comportarea noastră este diametral opusă. Fie rezistăm, ocupându-ne, după posibilitățile noastre psihologice fie , pur și simplu, evadăm, căutând altceva, după gustul și înclinațiile proprii.

În climatul rezistenței apar, întotdeauna, teama și ura, care, prin natura lor, ne divizează ființa și ne împrăștie energia. Un idealist, de pildă, în aspirația lui spre perfecțiune, întâlnește, la un moment dat, "ceva" care-l face să cadă în păcat. De o parte, atracția psiho-somatică, de altă parte, idealul spre care aspiră. Iar, la mijloc, el, care înclină spre una sau alta , însoțit de teama de a nu ceda ispitei și, prin cădere, ura împotriva a ceea ce a prilejuit căderea sa.

Folosirea rezistenței ca instrument de luptă împotriva tentațiilor vieții nu-și găsește deloc eficiența practică. Și iată de ce! Rezistența este susținută de efortul de voință, de a face sau nu ceva, apreciat ca potrivit idealului propus. Or, rezistența, voința, ca și idealul fiind elemente obișnuite ale ego-ului, ele nu pot realiza decât schimbări de suprafață, amăgitoare și totdeauna limitate la dimensiunea acestuia.

De altminteri, fiecare activitate, ce are loc în interiorul acestei structuri mărginite, nu face decât să îi mărească și mai mult autoritatea și, odată cu ea, degradarea și suferința.

În locul acestor instrumente, cu totul neadecvate, vom folosi la întâlnirea noastră cu plăcutul sau neplăcutul, adus de mișcarea vieții, *flacăra* atenției. Deci, noi înșine fiind această *flăcără*, întâmpinăm tot ce ne aduce scurgerea vieții ca ambiția, plăcerea, durerea, teama, orgoliul etc. În urma acestui contact direct, spontan și simplu, conștientizăm că am devenit deodată ființă integrală. Nu avem margini și suntem într-o perfectă stare de armonie. Zgomotul lumii exterioare, ca și reacția lumii noastre interioare, trec prin noi, fără să opunem nici o rezistență

Practic, constatăm că totul se scurge într-o ordine desăvârșită, fără nici un fel de recul psihologic.

În lipsa perturbărilor psihice, au loc transformări radicale, care fac din omul-prunc, un "Gigant Sublim", fără să existe în acest sens vreun ideal dinainte stabilit.

78. RUGĂCIUNEA

Ruga-n a ei țesătură se vâdește ca cerșală,
Când meschina creatură se vrea ființă ideală,
Prin scop, insul – ca "egou" – de-mpăniri interesat,
Ca un rob el le dorește, fiind de ele posedat.

În mizera-i existență, foarte grea e sesizarea,
Aria desfășurării fiind țesută cu-nșelarea,
Rugăciunea cerșetoare are-aspecte felurite,
Dup-a omului visare, prin plăcerile râvnite:

Avere sau sănătate, glorie, un bun renume,
Idealuri variate cu dorințe zise – bune;
Uneori vizat Sublimul – ca dorință de-a fi sfânt,
Când, prin el, neputinciosul, pune preț pe amănunt.

În oricare rugăciune se produce-o separare,
Practic, o diviziune cu efecte-amăgitoare:
De o parte, rugătorul, de – alta este Rugăciunea,
Și-n final, zis – Creatorul – care-ascult-amărăciunea.

În contextul rugăciunii se-mpletesc în mod activ,
Interesul clar, meschin, cu un creator fictiv;
Toate-s opera gândirii, prin impulsuri susținute,
Spre a "eului" plinire – aspirații seci – mărunte.

Orice rugă e un zgomot ce destramă armonia,
Ritmul ei adesea-i ropot – legat cu dezarmenia,

Cum e dangățul de clopot, ce perturbă Universul
Cu vibrații îndepărtate, care împiedică-nțeleșul,

■

Când omul se află-n pace, când nu-i teamă, interes,
Și când nu-l nici o dorință, afirmată-n mod expres,
"Sinele" hibrid dispăre și făptura se-nțește,
Ea devine creatoare și-ncontinuu se sfințește.

●

În postura de "nimic" e-n stare de rugăciune,
Stălp real de galaxii prin Sublima-i Acțiune.
Ruga tăcută transformă tot ce e urât, meschin,
Prin ea practicantul află că-n esența sa-i divin.

Rugăciunea, în întregul ei cuprins, apare ca o cerșetorie făcută de un sine interesat, care aspiră la o împlinire oarecare. De pildă, i se cere lui Dumnezeu o realizare materială sau un câștig oarecare, glorie, renume etc. Se roagă omul pentru sănătatea lui sau a unei ființe dragi și alte multe asemenea aspirații, socotite ca dorințe bune.

Uneori, anumiți idealști vizează Sublimul. Este cazul acelor oameni care doresc să devină sfinți. Ei recurg la acest mijloc simplu, de a se ruga, pentru atingerea scopului dinainte stabilit.

În orice rugăciune se produce o separare, adică o diviziune a ființei, cu efecte amăgitoare. De o parte avem pe cel care se roagă, de altă parte este rugăciunea propriu-zisă și, în sfârșit, așa-zisul creator, care ascultă amărăciunea sau aspirația idealistă.

În contextul rugăciunii stau față în față interesul mărunț, meschin, egoist – cu creatorul imaginar, fictiv. Toate acestea sunt opera gândirii, ca dorințe personale susținute prin eforturi volitive.

Oricare rugăciune, prin rostire de cuvinte, înseamnă zgomot, care perturbă liniștea Universului și împiedică, în acest fel, înțelegerea corectă a vieții și a frumuseții, prin care Sacrul ni se învederează.

Dar să vedem ce se întâmplă cu omul, care se află într-o stare de liniște conștientă, în care nu există nici o teamă, nici interes exprimat sau imaginat și nici nu se adresează la vreo ființă închisă.

În această ipostază, sinele dispăre și ființa se întrecește – corp și psihic – unitate – în unione cu Universul. Mintea sa devine Universală, atotcuprinzătoare, care operează transformări benefice sfințitoare.

Numai în postura de inactivitate mintală – vid sau nimic psihologic – ne aflăm în stare de Rugăciune Transformatoare.

Tot ce este urât, meschin, dispare fără să lase urme. Numai când practicantul este în mod real chiar această liniște, află prin el însuși că, în esența ființei sale, este Divinitate.

79. SATISFACȚIA

Eu, flămând fără-nțelare – zi și noapte însetat
Cât de mult l-am îndopa, cât ar fi de adăpat,
Va țipa în gura mare, că nevoie încă are,
Un adevărat abis, fără nici o limitare.

•

Nicicând nu-i îndestulat, niciodată mulțumit,
În tot timpul fragmentat, structural – închipuit;
Ca nectar îi e plăcerea și dorința de mărire,
Care-l duc în mod fatal către trista-nlănuire.

•

Dintr-un fleac – un amănunt – el se vrea satisfăcut
Și dorința lui morbidă, bine-nlăptă-n cunoscut,
Ca blestem – impuls haotic ce-și caută mângâierea,
Fiindcă orișice plăcere are-n umbra sa durerea;

•

Două gemene -unite – setea veșnic le-nfrățește,
Merg mereu nedespărțite – bietul om se chinulește.
Astfel de sete, cuprinsă, înțeleasă și pătrunsă,
De la sine va dispărea, ființa-n înfinit extinsă.

•

Ca făptură înglobată în mărețul Necuprins, vom trăi armonios,
Alci nu-i nimic de-ales, la fel nimic dureros,
Fiindcă-n unitatea ființei aflăm Sacra Fericire,
Altceva nu mai dorim, Ea fiind Suprema-implinire.

Atâta timp cât vom funcționa ca făptură concentrată pe ego, cu o minte condiționată de patina timpului, nu vom putea înțeli niciodată adevărată mulțumire acauzală, existență prin ea însăși.

Așadar, ca prizonieri ai acestui tiran – înclinat de întreaga tragedie umană – suntem condamnați la o existență superficială, însetați și înflăcărați după măruntele satisfacții. Niciodată mulțumit, stăpânul care ne orchestrează viața, se manifestă ca un adevărat abis, insaturabil, imposibil de umplut.

Acest hidos și viclean "sine", funcționând deci ca fragment, el caută, în mod permanent, ceea ce îi satisfac simțurile, ca și dorințele de glorie, de mărire etc. Cu vremea, toate acestea, prin repetare, se transformă în adevărate obsesii, care denaturează întregul comportament intelectual.

Din lucruri mărunte, neînsemnate, acea caricatură de om vrea să fie satisfăcută. Dar, nu de fiecare dată și nici la nivelul pretențiilor sale, semenii sunt dispuși să ne ofere satisfacții și să ne mângâie imaginea favorabilă pe care ne-am construit-o noi înșine.

Așa apare mâhnirea sau durerea psihologică, ca reacție naturală a minții în procesul de gândire, realizat în mod mecanic. Plăcerea și dorința de împlinire sunt împletite în mod fatal cu durerea și nesiguranța. Și bietul om, din ignoranță sau puțină înțelegere, plătește de fiecare dată tributul propriilor greșeli.

Considerăm cumva acest fenomen ca un destin, în fața căruia suntem obligați să ne resemnăm, ca neavând altceva de făcut?

Nicidecum! Nu există problemă psihologică pe care ființa umană, funcționând ca unitate completă, să nu o poată rezolva! În cazul nostru, iată cum procedăm. Ori de câte ori apare această seară, care se vrea împlinită, o întâmpinăm cu toată atenția, fără să urmărim un anumit scop sau ideal.

Această simplită, spontană, atotcuprinzătoare și tăcută întâlnire, o destramă fulgerător. Ce a rămas din ea? Nimic! Dar, în acest nimic sau vid psihic, se realizează unitatea ființei, care se integrează în marea Necuprins.

Aici nu avem nimic de ales, nici dorințe și, ca atare, nu există nici teamă, nesiguranță sau durere.

În schimb, ca ființă completă – în perfectă armonie – întâlnim Fericirea – noi înșine fiind această stare indescriptibilă. Numai prin cunoașterea, ca trăire personală a acestui fenomen copleșitor de mulțumire, descoperim Suprema Împlinire.

80. SĂ UITĂM PLĂCERILE

Ca un fulger e plăcerea, care-nșeap-adânc și piere
Legată și cu durerea – dorința de mângâiere,
Ce-aspiră la repetare ca o searbădă chemare,
Un "egou" ce se frământă dup-a lui înverșunare.

Orice plăcere-implinită, naște setea de urnat,
Prin ea, ființa-nlănțuită de trecut imaginat,
Gândirea o măsluiește și-i dă impuls ca să crească
Încontinuu o-ntărește – tot mai mult vrea să rodească,

Din ea face unic fel – scump ideal de urnat,
Conturând un fals model – prin el – omu-ncătușat.
Este unică plăcerea, purtând haine diferite,
După cum e-nlănțuirea simțurilor încălțite.

Plăcerea devine zbucium, multă suferință – chin,
Un adevărat taifun, când focul nu-i stins deplin,
Plăcerile pervertesc prin a lor otravă dulce,
Distrug tot ce-i omenesc – vieții – piatră de răscruce,

Împlinirea lor deșartă îi dă omulul fiori
Și predestinări de soartă, prin noianul de erori.
În ansamblul lor privite, deodată amușesc,
Fiind stimuluri mărginite, ce ne leagă și-amăgesc.

Iar în golul ce survine – liința om e creatoare,
Căci a plerit orice "sine", orice fel de limitare.
În atare lpostază, aflăm Sacra Bucurie,
Care schimbă tot climatul și a lumii nebulie.

Plăcerea, în sensul ei semantic, de senzație și sentiment, deține un loc important în desfășurarea existenței noastre. Ne întâlnim cu plăcerea ca senzație, când îngurgitim o mâncare sau un aliment gustos. Plăcerea apare aici, ca reacție normală și utilă digestiei. În această conjunctură nu apar nici un fel de contradicții sau stări conflictuale.

Problema se iese însă când facem amintire din gustul mâncării respective, pe care o dorim atunci când ne lipsește.

Să luăm un exemplu și din plăcere ca sentiment. Într-o împrejurare oarecare, cineva ne apreciază în chip favorabil, cu sau fără motivație. În acest caz, plăcerea acceptată și îndrăgită interior, amplifică importanța de sine și, prin ea, structura ego-ului. Repetarea laudelor și acceptărilor de fiecare dată, conduc, în final, la setea de a fi mereu laudat. Așadar, înlănțuirea ființei de gustul plăcerii se determină de gândirea condiționată, care a făcut din ea un ideal, urmărit în mod insistent.

Plăcerea, privită în totalitatea manifestărilor ei, este unică, indiferent de simțurile prin care o percepem.

Îndată ce am făcut amintire din plăcerea trăită, ea devine obsesie, care aspiră încontinuu la repetare. În această alternativă, omul este posedat de imaginea plăcerii și se zburciumă, se chinuiește și, adesea, săvârșește fapte cu totul reprobabile, pentru satisfacerea ei.

Iar, prin încălcarea normelor elementare de conduită morală își creează, pe potriiva lor, destin cu totul nefavorabil. Plăcerea, asociată cu otrava dulce de aici – o vom întâlni ca amărăciune, zburcium și chinuri – drept revers – în lumea de dincolo de mormânt.

În concluzie, orice plăcere pe care o întâlnim în mod direct ca realitate prinsă într-o clipă de viață, să o dăm uitării, odată cu consumarea acelei clipe.

În eventualitatea că nu am făcut-o și am înregistrat-o memorial, amintirea liorului respectiv – care revine în prezent ca reacție – vom încerca să o destrămăm odată cu energia care o susține. Pentru aceasta, înarmați cu atenția globală, o vom întâmpina de fiecare dată când își face apariția, cu sau fără vreo anume incitație.

Întâlnirea corectă a ei conduce, în mod sigur, la dispariția acesteia, împreună cu energiile care o susțin. Este o întâlnire simplă și tăcută și nimic altceva.

În locul devenit disponibil, realizăm ființa completă și întâlnim iubirea ca frumusețe și bucurie, la nivel absolut, care transformă radical întreaga noastră mentalitate.

81. SCUZA

Din imensul şir de fapte şi de conflicte umane,
De-astă dată iat-ales-am scuza şi formele sale.
Prin scuza cerem iertarea faptului incriminat,
Fie vrut, fie nevrut, de "egou" realizat.

Alteori, închipuirea fals determină eroarea.
Şi dă curs la falsa scuza, măbind încă degradarea.
Scuza-mbracă două forme: e scuza de suprafaţă,
Numai din buze rostită, cu meschina-i rezonanţă.

Ea devine obicei şi pe ins îl programează,
Greşeli – scuze – în şuvoi, ce-n jur totul înfestează,
Fără logică, simţire, pline de fătămicie,
Fiecare repetare – un îndemn spre nebunie.

Scuza, cu ecou profund şi rostire naturală
Este scuz-adevărată, prin cuprindere globală,
Plină de sinceritate, se vrea-ndată compensată,
Spulberând complet orgoliul şi paguba reparată.

Scuza, care nu-i urmată şi de-ndemnul reparării,
N-ar fi decât vorbă goală, cu destinul degradării.
Nu prin scuze se transformă firea noastră defectuoasă,
Ci atunci când spulberăm comportarea nemintoasă.

Nu se urmăreşte scop, nu există gânditor,
Când greşeala-i săvârşită, o-ntălnim cuprinzător.
Prin cuprins, ea-i dizolvată, iar în liniştea creală,
Rostim vorba potrivită de-acea clipă înspălată.

Din greșeli multe se-nvală, când n-au loc împotriri,
Analize, frământări spre anume împliniri:
Ale vieții provocări pier, așa precum și vin,
Vasul conștiinței golit – omul integrat deplin.

Scuza este, în primul rând, o recunoaștere a unei greșeli săvârșite cu sau fără voia noastră. Totodată, ea vrea să însemne și o manieră de a repara prejudiciul cauzat persoanei respective.

Alteori, o greșală imaginară, închipuită de mintea noastră, care funcționează incorect, dă naștere la o scuză care nu-și are rostul.

Scuza îmbracă două aspecte: scuza superficială și scuza reală, naturală.

Scuza superficială, numai din buze rostită, ca o simplă formulă de politețe, însușită prin educație. Prin repetare, ea devine obicei cuplat, în mod mecanic, cu greșelile, care și ele devin comportări repetitive. În acest fel, frecvența greșelilor și scuzelor, care le urmează drept automatisme, capătă un aspect de fătămie, cu urmări degradante, care lezează bunul simț și morala omului.

Cealaltă formă de scuze este o rostire pomioasă din adâncul ființei, deci plină de sinceritate. Părerea de rău este exprimată în mod natural, însoțită de dorința onestă de a repara sau compensa imediat prejudiciul cauzat.

Scuza, care nu este sincer urmată de îndemnul reparator, nu este altceva, decât o vorbă goală destinată degradării morale a omului.

Transformarea noastră psihologică nu se realizează prin rostire de scuze, ci prin spulberarea cauzelor, care generează erorile atitudinii noastre în relația cu semenii.

Cine, oare, este răspunzător de toate greșelile și păcatele care ne amărăsc zilnic existența?

Descoperirea ne aparține în întregime, nouă înșine.

Folosindu-ne de atenție, ca de un reflector care luminează și împrăștie orice întuneric și umbre, constatăm că infractorul se află în interiorul minții noastre condiționate. El operează prin gânduri-reacții, concretizate în exprimări verbale și înfăptuiri. Acesta este ego-ul, sinele sau personalitatea, ori conștiința de suprafață a omului.

Odată deconspirat de focăra atenției, el își pierde autoritatea și, ca atare, în clipa respectivă, energia lui se împrăștie. Iar, în lipsa impulsului energetic respectiv, el dispare definitiv.

În locul gol, apare omul real – creație divină – care se manifestă ca Inteligență transformatoare, nesupusă greșelii și, deci, nici implicată în rostiri de scuze.

Acesta este cazul fericii când atenția spulberă, de la bun început, tendința sinei de a se manifesta potrivit aicălului ale defectuase.

Cum procedăm însă, când, în lipsa atenției noastre, greșala a fost deja săvârșită?

Surpriza greșelii ne atrage atenția și prin ea, devenim conștiinți. Fără să umărăm altceva, conștientizarea lucidă dezagregă emarea cu emoția respectivă. Iar, în linștea care urmează, ne oferă soluția cea mai potrivită, privind repararea actului încriminat.

Din greșeli, învățăm să ne cunoaștem. Ele ne spun cine suntem. Și, întâmpinate – folosind atenția – așa cum deja am arătat, ele dispar spontan. Cu fiecare dizolvare, vasul conștiinței se tot goleşte, diminuând autoritatea ego-ului, până la punctul critic al spargerii. Odată cu începutul eliberării, ființa umană, prin fereastra deschisă spre Infinit, poate transcende, cu ușurință, dintr-o dimensiune în alta – plan fizic – ca minte particulară și Eternitate – ca Minte Universală și Iubire Absolută.

82. SELECȚIE CEREBRALĂ

Din îndepărtate vremuri, în cutia craniană
S-a subtilizat continuu materia cerebrală.
În cuprinsul său global, este creierul uman,
Un complex ordinator, ca funcțiune – spontan.

•

Prinde freamătul din jur – pe loc dă interpretare
Potrivit cu-a lui structură – cu-a sa veche programare.
E ceaslov, care cuprinde al omului tot trecut,
Tot ce-a cumulat prin sine și-n el viața a sădit

•

Statul de la suprafață prinde faptele recente,
De curând înregistrate – socotite conștiente;
În adâncuri conservate și cu grijă tănuite,
Faptele inconștiente – de perețele-acoperite.

•

Au o-ntindere imensă, totdeauna-s un mister,
Uneori înscriu osânda, alteori sunt giuvaer.

Ambele compun "un tot" - o structură integrată,
Conștiința, ca unitate: evidentă - voalată.

•

Neînțelegerea o împarte, dându-i nume diferite,
Puls proces de divizare - fruct al minții mărginite.
Condiționarea vremii îi dă forma și structura,
Un adevărat blestem în a clipii conjunctură.

•

Cât de multe am cunoaște, printr-o minte cultivată,
Pe înțelesul cerebral e o parte neînțeleasă,
E la fel cu picătura față de un lac imens,
Care, practic, se oferă să-i cuprindem al său sens.

•

Creierul neocupat - în substanța sa - virgin,
Ne oferă cheazășia înțelesului deplin
Al vieții în mișcare - permanentă noutate,
Adevăr ca exprimare prin vădită simplitate.

•

Când mișcările gândirii, prinse-n frează - se opresc,
Noi celule cerebrale intervin în mod firesc,
Și, prin ele, totu-i clar, nimic nu e alterat,
Căci, ce-i nou, numai prin nou e văzut cu adevărat.

•

Astfel, prospețimea vieții, prin creier nou înțeleasă,
Dă climat real de pace - de trăire-armonioasă.
La acest nivel, finitul se deschide spre divin,
Uniunea săvârșindu-și prin ea, tainicul destin.

Omul, pe parcursul îndelungatei sale evoluții, legat de corpul fizic, în luptă pentru existență și adaptare la mediu, și-a creat diferite organe cu funcții precise, în vederea autoprotecției.

Printre acestea se află și creierul uman, ale cărui celule s-au subtilizat în mod constant, în funcție de acumulări de informații și experiențe. De fapt, el este un intermediar între structura corpului nostru astral și lumea fizică. Prin conexiunile sale neuronice, el analizează, interpretează și ia decizii în funcție de depozitul memorial. Răspunsurile sale la permanentele provocări ale vieții, sunt dinainte programate. În acest fel, la noutatea prezentului, el răs-

punde de fiecare dată bazându-se pe concluzii trase din experiențele anterioare.

În funcție de vechimea înregistrărilor pe scoarța cerebrală, deosebim mai întâi faptele recente, aflate la suprafața conștiinței. Acestea ne sunt la îndemână și nu facem nici un fel de efort pentru a le exprima sau folosi, după cum o cer necesitățile.

În profunzime se află conservate faptele inconștiente, bine ascunse, la care se ajunge cu foarte mare greutate de către mințile tributare timpului. Întinderea acestei suprafețe, numită inconștient, este mult mai vastă.

Ambele însă formează un tot: conștiința, ca unitate operațională, pe plan fizic, folosind în mod spontan cunoștințele evidente, de la suprafață, sau, cu oarecare întârziere, când este vorba de cunoștințele voalate prin trecerea timpului.

Așii au divizat conștiința în conștient, subconștient și inconștient.

Or, cu o asemenea conștiință divizată, nu vom putea cuprinde întregul vieții, care se afirmă ca realitate prin clipe de existență.

Capacitatea creierului este imensă, practic inepuizabilă. Astăzi, se știe că pe parcursul unei vieți, oamenii folosesc doar o parte infimă din posibilitățile cerebrale. Restul creierului rămâne leen virgin, nefolosit.

Dar, prin "Cunoașterea de sine", tocmai această parte a creierului ne oferă garanția că putem, cu adevărat, întâlni noulatea vieții, cu creier nou, nealterat de cunoașteri anterioare.

La întâlnirea noastră cu reacțiile gândirii, acestea dispar prin iluminarea lor de către flacăra atenției. În acea clipă de vid psihologic, noi celule cerebrale intervin în mod firesc și, prin ele, totul e văzut și înțeles clar, precis și, în mod absolut adevărat.

În acest fel, prospețimea vieții, înțeleasă prin creier nou, conduce inevitabil, la o viață armonioasă prin clipe de trăire adevărată. În această conjunctură, liniul se deschide spre Nemărginire, cu care se unește, ca o chemare determinată de un tainic și firesc destin.

83. SENTIMENTUL

Ca un val, prin undulări pe oglinda unei mări
Se afirmă sentimentul cu vâdile perturbări.
El împiedică vederea de pătruns în adâncime,
E o slavă reală, ce creează ntunecime.

•

Fiind mișcare emotivă -totdeauna-l turbulentă,
Nasc confuzii, neînțeleșuri și greșeala-l inerentă,
Fiindcă-n frământarea minții, acțiunea-l eronată,
Începutu-i dă profilul – drept fonnuță programată

•

Când echilibrul se rupe și armonia dispare,
În noi haosul domnește, suferința la amploare.
Acțiunea neghioblei se impune-n mod firesc,
Rătăcirii prin timp și spațiu – "sinele" ni-l definesc.

•

Noi, prin simțuri, luăm contact cu lumea cea din afară,
Prin gândire și imagini – cu lumea interioară
Și, legați de amintiri – prin știut și-aprecierii,
Emoția intră-n joc, cu-ale sale degradări.

•

Nicicând pace nu-i în om, nici reale înțeleșuri,
Încontinuu frământări și înregistrări de stresuri;
Proiectate în afară – în mediul cel ambiant,
Înscriu infestarea lumii – cel mai aprig poluant.

•

Sentimentu-i forță oarbă cu aspecte fragmentare,
Imposibil de strunit prin nici un fel de sforțare.
Numai pacea îl dizolvă, când insul e integral,
În contact cu Infinitul – "Om și Sacru"-ngemănat.

•

În liniștea ce survine, fără efort și-așteptare,
Ființa-l, practic, unilară și-ntr-o veșnică mișcare,
Iubirea și Frumusețea, Bunătatea – Infinitul
Se impun nedirijate de concepte învechite.

Sentimentul, prin natura sa emoțională, se înscrie ca factor perturbant, care întuneacă și deformează claritatea conștiinței. Așadar, întâlnirea noastră cu fapte, întâmplări, oameni, cu natura, în general, dacă este însoțită cu impulsuri sentimentale, se ivesc, în mod inerent confuzii, neînțelegeri și chiar erori fundamentale.

De altminteri, orice reacție emoțională tulbură apele sufletului și întreține haosul și întunericul de nepătruns al structurii ego-ului. Deci, prin el suntem prizonieri ai timpului și toate acțiunile noastre

se delinesc drept răătăciri neghioabe, generatoare de temeri și suferințe.

Să vedem cum apare acest fenomen, care tulbură și deformează realitatea faptelor.

Prin simțuri noi luăm contact cu lumea din afara ființei noastre, iar, prin gândirea-reacție și imagini, cu lumea subiectivă din interiorul nostru. La toate acestea intervine factorul amintire, legat de știut, adică de experiențe anterioare, însoțite de concluzii, evaluări etc.

Din întâlnirea respectivă, emoția își pune amprenta sa turbulentă, însoțită și de degradările ei firești, inevitabile. Așadar, prin acest contact, nu vom avea parte decât de temeri, frământări și stresuri epuizante, dăunătoare atât spiritual, cât și pe plan fizic.

Sentimentul, prin alcătuirea lui, ca energie oarbă și surdă, nu poate fi demolat sau strunit prin eforturi de voință, sau alte instrumente ale ego-ului. Numai pacea sufletului îl poate dizolva și numai într-un singur fel, și anume, prin contactarea sa globală, directă și tăcută.

Complet atenți, perfect lucizi, vom întâlni fără să urmărim anume scop sau să așteptăm vreun eventual rezultat. În acest fel, energia prin care s-a manifestat, se împrăștie, iar întreaga noastră ființă, aflată acum în perfectă armonie, se unește cu Infinitul.

În această fericită ipostază, cunoaștem prin trăire iubirea, frumusețea și bunătatea la nivel absolut, care nu au nici un fel de tangență cu conceptele noastre formulate la nivel de intelect.

84. SENZAȚIA

O răsfrângere concretă la o certă stimulare,
Care antrenează ființa spre fireasca ei mișcare;
Sunt senzații prin contact cu lumea exterioară,
Care, legate de simțuri, au o existență clară.

Organul aude, vede, pipăie, miroase, gustă,
Prin contact nemijlocit orice senzație-i justă;
Prețios îndrumător de cunoaștere reală,
Scump semnal, în permanență, de-apărare ideală.

Senzația prin gândire este mult mai complicată,
Structurată pe imagini, chiar de la început e moartă;
Căci plămada de cuvinte – simboluri – aprecieri,
Nici când nu-s realitate, ci himere-n evocări.

•

Steier consum de energie, vîaga ni se risipește,
Azvârlîji din actual, ce-nălînim ne amăgește.
Sechestraji de lucruri moarte, cu rădăcini în trecut,
Viul, cel prezent acum, nicidecum nu-i cunoscut.

•

Doar cu-nîlînirea spontană, ce-l fictiv se risipește
Iar în golul ce s-așterne, energia se-nțește.
De-acum, ca om integral, devenit-am purtate,
În măsură să-nțelegem starea de Divinitate.

Noi luăm cunoștință de lumea exterioară prin cele cinci simțuri: vîz, auz, miros, gust și pipăit. Și asta, desigur, dacă organele respective de simțuri funcționează în mod normal. Iar, cunoașterea a ceea ce ele ne aduc o cuprindem în cuvîntul "senzație".

În acest fel, instrumentele de simțire capătă o importanță vitală, atît pentru protejarea existenței noastre fiziologice, cît și pentru buna orientare în mediul înconjurător.

În practicare "Cunoașterii de sine", senzația, ca purtătoare de informație reală și actuală, reprezintă chela de boltă a contactului nostru cu Adevărul sau Realitatea, care nu poate fi în nici un chip contestată. Ce se întîmplă cînd privim un clar de lună, un asfințit de soare, un copil care zîmbește?

Acest simplu contact înseamnă a fi "una" cu ceea ce ne informează privitul la nivel de senzație. În această ipostază, înălînim frumusețea din interiorul ființei noastre, prin care vedem frumusețea din lumea exterioară.

În cazul cînd trecem dincolo de senzație și rostim un singur cuvînt, care se și memorizează, frumusețea dispare. Deci, simpla verbalizare destramă spontan farmecul extazului.

Acesta este prețul desprinderii de realitatea clipei respective, părăsirea frumuseții înfinite și reîntoarcerea în climatul coliviei propriului "ego".

Să vedem ce se întîmplă cînd ne înălînim cu amintirea unei senzații – trăită anterior – și înregistrată în memorie?

Fenomenul este ceva mai complicat. Încă de la început contactul este nebulos. Ne înălînim doar cu o imagine a acelei senzații. Totul este ireal – evocăm o himeră!

Fiecare desprindere de realitatea clipei prezente, pentru a în-lălni altceva, decât ceea ce "este", ne amăgește. Se consumă energie fără nici un folos practic, care, în final, se materializează în conflicte și suferință.

Amintirea senzației o tratăm doar cu simpla conștientizare. Această apariție fictivă, văzută așa cum este ea, ca simplă ficțiune, fără să dorim altceva, se desprinde de noi, singură.

Iar în locul rămas disponibil, prin dispariția ei, devenim ființă liberă și integrală. Suntem stare de Conștiință Pură, în măsură să înțelegem prin trăire personală ca iubire Alotcuprinzătoare, originea noastră divină.

85. SENZUALITATEA

Viață-ngustă, antrenată de-o plăcere excesivă,
Flința-nireagă dominată de-a ei forță emotivă,
Când pe om îl slăpânește, rațiunea lui dispare,
Tot ce face sau gândește este-nscris prin tulburare.

•

Dezmățul și vanitatea se-nâltnesc în acțiune,
Stăpână-i dualitatea – nîcîcînd nu-i înțelepciune,
Categorică-n mișcare, ea nu poate fi ascunsă,
Stăpînită prin sforțare sau, prin voință, distrusă.

•

În "ego" mustește sursa, aici fierbe senzualul,
Insului se-nlînde cursa ce-i determină finalul.
Memoria o-nțreține, îi dă suflu și vigoare,
Mereu gândul intervine – ca dorinț-amăgitoare.

•

Prin corp nasc necesități, care trebuie-implinite
Ca simple realități, fapți, neînchipuite,
Dar, gândirea năvălită, degradează ce-i real,
Firea, sectar convertită sub nivel de animal.

•

Iar în lume răul crește cu oicare voluptate,
Căci, prin "sine" se-mpletește lumea ca realitate.
Întâmpinată frontal, voluptatea indecentă
Se destramă-n mod normal cu influența-i infectă.

Și, în spațiu gol s-așterne ce-i frumos, ce-i armonie,
Acea sfântă castitate, dublată de bucurie.
Iubirea și Fericirea în acest climat apar,
Omul împlinindu-și rostul – în voiajul său hoinar.

O viață de om, dominată de una sau mai multe plăceri exprimate excesiv, fac din această biată ființă – o unealtă a patimii. Ce putem spune de un alcoolic sau morfinoman, care, pentru a-și satisface înclinația patimii, înșală, minte, fură și uneori chiar ucide sub stăpânirea viciului.

Câte tragedii familiale nu se înregistrează de pe urma senzualității bolnăvicioase a unuia dintre parteneri, care dezertează din fața obligațiilor, pe care le are față de văstarele cărora le-au dat naștere.

Ia acești pălmași, rațiunea dispare în fața tulburării permanente, incită și întreținută de abisul ce nu poate fi niciodată îndestulat, saturat!

Dezmățul și vanitatea, lăcomia insaturabilă și stresul inerent sunt efecte ale unor cauze adânc înrădăcinate în senzual.

Oare cine este acest senzual?

În egou mustește fără încetare sursa, izvorul senzualului. Memoria o întreține, ea îi dă vigoare prin gândirea repetitivă, mecanică, ce intervine ca o dorință, care se vrea mereu împlinită și în mod cât mai cuprinzător.

Dar să revenim la realitatea desfășurării normale a necesităților impuse de însăși structura psiho-somatică a individului.

Corpul, prin alcătuirea sa fundamentală, solicită un minim de necesități, care trebuie împlinite, în mod natural, atunci când ele își revendică dreptul faptic, funcțional. Dar, iată că intervine factorul haotic – gândirea nărașă – degradată de plăcerea sinelui temp-spațial, care denaturează tot ce este real, azvârlind ființa om sub nivelul animalului.

Iar, o ființă umană degradată de senzualitate – așa cum am atătat anterior – influențează, prin însăși calitatea sa de componentă, ca parte a acelei colectivități.

Ne întrebăm cum ar putea, oare, un om obișnuit, dominat de senzualitate, să scape de capcana al cărei prizonier este?

Cunoașterea de sine oferă soluții simple, a căror eficacitate se poate verifica pe loc, cu condiția, însă, de a o pune în practică

imediat. Asta depinde numai și numai de pacient. Dacă el refuză medicamentul, boala progresează. Și, prin asta, își asumă întreaga responsabilitate.

Iată și soluția. De fiecare dată întâmpinăm cu toată atenția acel impuls al patimii, care ne vine ca reacție a gândirii. Este doar o simplă întâlnire și nimic în plus.

Întâlnirea simplă a dorinței posesive, face ca energia acestela să dispară, chiar în clipa respectivă. În continuare, întâlnită tot la fel, de cîte ori apare, vom observa că vigoarea ei se diluează progresiv și, în final, dispare complet. Prin epuizarea energiei, îl dispare și rădăcina cauzală, și, ca atare, nu mai apar nici efecte.

În vidul creat de fiecare dată, întâlnim iubirea și frumusețea, ca urmare firească a purității minții și integrării ființei. Numai în această fericită stare de "a fi", omul își împlinește adevăratul rost al reîncarnării.

86. SINGURĂTEA

Golirea total-a minții de întregul conținut
Ființa fiind complet desprinsă de bătrânul ei trecut.
Scump cîinat de libertate, salt firesc în Necuprins,
O viață unitară – omul înfinit extins.

•

Gîndirea nu o acceptă, mintea tot timpul fricoasă,
Ea nu vrea nimic să piardă – cu ce are – e făloasă;
Și adună doar ce-i place, ce dorește, ce-i convine,
Adunatu-i prețuit – scump lezaur pentru sine.

•

Cînd dispare orice frică, tot mintalul se golește,
Și-atunci, fără vreo sforțare, ființa-ndată se-ntregește;
Energia se adună – corp și psihic – unitate,
O reală-mpietitură de Adevăr – Realitate.

•

Mintea care e golită, toabă-i goală ce răsună,
Cînd îndată e lovită, ea vibrează ca o strună;

Ca timp este inactivă; prin lăcere-i acțiune,
Fiind cu Universul - "una" - ea devine-Înțelepciune.

Când în profunzimea noastră dăinuie singurătatea,
Vom cunoaște, prin trăire, Frumusețea, Bunătatea.
Nimic nu ne afectează și nici nu acumulăm,
Ca universal în clipe, noi în "Tot" ne încadrăm.

Singurătatea apare când vom cuprinde mișcarea:
Teama, ura, interesul, succesul, ca și frustrarea,
Sau când înglobăm dorința, care se agită întruna,
Mereu în război cu alta, care vrea să fie prima;

Practic, toate întâlnite cu atenția globală,
Care spulberă, destramă orice formă ideală;
Prin ea Sacrul ne cuprinde, benefic și-nnoitor,
Omul consecvent iubire - încontinuu creator.

Fenomenul singurătății, realizat pe clipe de existență, reprezintă punct de referință - ca început și sfârșit în "Cunoașterea de sine".

Practic, se concretizează prin golirea totală a minții de întregul ei conținut, înregistrat memorial. În clipa respectivă, trăitorul, fiind eliberat de întregul său trecut, atinge deplinătatea funcțională a ființei sale și se integrează în Infinit.

Mintea omului obișnuit, fiind concentrată în jurul valorilor sale egoiste, în care plăcerea și vanitatea dețin un loc important, respinge singurătatea, socotind-o inamicul propriei sale existențe. Cum să renunțe ea la tezaurul de cunoștințe, prin care se autodefineste, ca înțeleaptă, hrănindu-se tot timpul cu amintiri plăcute, care-i gâdilă imaginea sinelui amăgitor?

Ce s-ar putea face cu o asemenea minte, plină de orgolii dar și înfricoșată de a nu dispărea în neant? Cum putem noi vedea asemenea sesizări, ca existente și în modul nostru de a fi, de a ne manifesta?

O asemenea descoperire, de ceea ce se întâmplă în interiorul ființei noastre, pretinde o anumită doză de probitate morală, onestitate, cinste!

Dacă conștientizăm această realitate, mintea își vede singură modul eronat de funcționare și, smerită, tace. În acea clipă de inactivitate, ființa-om se întregeste. Corpul și psihicul formează o

singură unitate, care dispune de o energie pură, în care se revelează Adevărul – Realitatea

Pentru o mai bună înțelegere a acestui fenomen, venim cu această comparație. Mintea, care este golită în modul descris mai sus, este întocmai ca o tobă goală, care vibrează numai când este atinsă de ceva. În rest, ea este inactivă – sau lăculă – și, în această lăcere are loc acțiunea. Realității Transformatoare, benelică. Fiindcă mintea particulară, prin lăcere, întâlnește Mintea Universală, în care se integrează în mod desăvârșit.

Așadar, când această singurătatea ne cuprinde flința în mod total, vom cunoaște, prin trăire, ce este iubirea, Frumusețea, Adevărul, la nivel absolut.

În concluzie, reluăm simplitatea punerii în practică a cunoașterii.

La singurătate nu se ajunge făcând din ea un ideal de urmărit și împlinit prin dorință, eforturi de voință, imaginație etc. Asemenea mijloace de realizare aparțin ego-ului. Și ele nu ne pot transcende dincolo de limitele ce-l definesc.

Singurătatea ne cuprinde ea-înșăși, când luăm contact cu ceea ce nu este ea, adică prin întâlnirea noastră cu "ce este", ce apare în planul conștiinței ca teamă, interes, succes, frustrare, ambiție, aroganță, ură, etc. etc.

De asemenea, când conștientizăm, lupta care are loc între dorințe, fiecare aspirând la întâietate

Toate acestea, întâlnite în mod simplu, cu flacăra atenției, dispar fără să lase urme. Și, în locul devenit liber, Sacral – aflat în profunzimea fiecărui om – se revelează ca iubire, care pune temelle unui om nou și, prin el, o lume total diferită ca mentalitate, decât cea actuală.

87. SLĂVIREA

Câtă risipă de vorbe, prin zgomot-nșelătoare,
Sunt rostirile de Slavă – de trufie purtătoare!
Rostitorul, crud la minte, cel slăvit – un amăgit,
Care grabnic pune preț pe cuvântul cel rostit.

•

În procesul de slăvire – e ades – exces de zel,
Înșirări de vorbe-alese, împletite-n chip și fel,

De o slugă nemintoasă, ce se caută pe sine,
Întărîndu-și înrobirea, creatoare de destine.

Ce poți slăvi-n lumea asta, unde toate-s trecătoare,
Cele prețuite astăzi – mâine-s fără de valoare!?
Practic, lumea ne oferă exemple nenumărate
De deșertăciuni curente, falsului înfeudate.

Dar, să venim c-un exemplu: Christ astăzi triumfător,
În Ierusalim primit ca divin dezrobitor;
Osanalele de-acum – mâine, blesterne, huliri,
Oamenii erau aceiași – robiți de ale lor pomiri.

Acum, după mii de ani, lumea este neschimbată,
Slăvirea și defăimarea de-aceiași "egou" purtată,
Drept osândă și blestem, ca destin prin timp format,
Omul singur făurindu-și lanțuri de încătușat.

Vedem asta-n mod real – simplă conștientizare
Cu o minte clar-lucidă și-atent călăuzitoare?
Întâlnirea tot dizolvă: vechiul om – proasta slăvire:
Practicantul aflând calea prin onesta lui trăire.

Slăvirea sau glorificarea unei persoane poartă-n propriul său nucleu, ignoranța sau ipocrizia celui care o rostește, ca și germeul trufiei, ce va afecta pe cel slab la minte, căruia i se adresează. "Omul slăvit" cade ușor în plasa amăgirilor, dacă face imprudența de a accepta, în forul său interior, elogiile care i se aduc.

Slăvirea este o împletire de vorbe cu grijă alese, jesute cât mai frumos de o slugă fără minie, care urmărește un anumit scop, prin naturalul, egoist.

Exagerarea sau falsitatea laudelor roslite determină cauze de destin și pentru cel care slăvește. Nimic nu scapă fără să plătim!

Și-acum, îl întrebăm pe slăvitor: Există, oare, ceva în lumea asta atât de trecătoare, care merită cu adevărat să fie slăvit?

Tot ce prețuim astăzi, mâine nu mai are nici o valoare. Alceva, cu totul nou ne-a adus viața, care contrazice și anulează ceea ce a fost mai înainte. Astăzi am slăvit conducătorul, și mâine, când steaua lui a astîmjit pe Terra, îl hulim și chiar îl ucidem. Asta este omul la nivel de ego!

Biblia ne oferă exemplul divinului Christ care a pășit în același fel, cum am arătat mai sus!

După două mii de ani, lumea este tot la fel construită, pe același "eu" deficitar.

Aiut slăvirea, cât și defăimarea se găsesc în aceeași minte ignorantă, căreia astăzi, acum și aici îi spunem: "Trezește-te! Și rupe lanțurile desuinelui, care te aduce mereu aici pe pământ, pentru lăspășirea propriilor greșeli din viețile anterioare!"

Vedeți asta clar, precis, ca un fapt adevărat, care nu poate fi de nimeni și de nimic contestat?

Dacă vedem toate acestea cu mintea noastră lucidă, întâlnirea dizolvă orice meschinărie umană, ca și proasta slăvire.

Numai așa devenim oameni întregi, perfect conștienți înăuntrul și în afară și nu mai simțim nevoia de a ne ascunde în spatele unor măști înșelătoare.

88. SPERANȚA

Atașament de-o idee proiectată-n viitor,
Din anume disperare îi jășnește-al său izvor,
Când omul e disperat își dorește liniștirea
Și dispare din real, îndrăgind inchipuirea.

•

Practic, ea-i produs hibrid, determinat de un gând
Și-ntărit neconținut, fie vrând, fie nevrând.
Născută numai din teamă, deci, confuză prin născut,
Adevărul se destramă, omul – rob de la-nceput.

•

Ca proptea imaginară, nicicând nu-i adevărată,
În ea, ignoranța vede o formă înțeleaptă,
Liniștea de suprafață, care, prin ea se ivește,
Camuflează profunzimea și pe ins îl amăgește.

•

Prin ea prețuim "ce nu e" – hrănindu-ne cu himere,
Și cărările spre lumină li opunem baricre.

În a ei complexitate nu este nimic sânt,
O-mpietire de iluzii și un searbăd legământ.

•

Astfel, risipă-i vloga prin fictive-aprederi,
Atrăgând pe cel ce speră, în deșarte evadări;
De ce, oare, să sperăm în "ceva" care lipsește,
Și de ce să nu-nfruntăm faptul ce-acum se ivește?!

•

De ce suntem nevoiași, lacomi după mângăieri?
Și de ce ne proiectăm când spre mâine, când spre ieri?
Dacă observăm "ce este" – integrăm a lui mișcare
Fără să facem efort, legați de-o justificare!

•

Astfel aflăm Adevărul, noi, prin el, înțelepciune,
Contopiți în Univers, în perfectă unune;
Iar speranța-și pierde sensul, fiindcă noi vibrăm ca "Tot"
Și cuprinzând înțelesul, o catalogăm drept "cior".

Să vedem direct cum ia naștere speranța. Izvorul ei se alină într-o stare de deznădejde, pe care nu am învățat cum să o tratăm. Și, înlocuind ca un laș, fugim din fața realității ei și ne refugiem în ceva, cu totul ireal, fictiv – speranța. Pentru liniștirea noastră; ne rupem de real și îndrăgim o ficțiune.

Teama și gândirea-reacție îi alimentează, în mod permanent, izvorul, ele fiind, prin natura lor, haotice, confuze. În acest fel, speranța ne desprinde de realitate și ne înrobește, inevitabil, încă de la început.

Ignoranța noastră vede în ea formula salvatoare, chiar inteligență, fiindcă liniștea de suprafață a conștiinței camuflează profunzimea, dându-ne imagini de împliniri amăgitoare.

Mai descoperim că, prejucând ceea ce nu este, ne hrănim doar cu himere, îndepărtându-ne, în acest fel, de cărarea care duce spre Lumina Divină.

Speranța, în întregul ei, nu are nimic sfânt, ea fiind numai o înpletire de iluzii, de care ne atașăm din teamă și multă, chiar foarte multă, ignoranță.

Și acum, întrebarea logică, rațională: De ce, oare, să ne punem speranța în ceva care nu există, care lipsește în clipa de față, și să nu stăm vitejește față în față cu faptul prezent, activ, real?

Și încă ne mai întrebăm, de ce suntem așa de nevoiași și lacomi după mângăieri, căutându-le, fie în trecutul mort, anacronic,

Învechit, fără nici o valoare în prezent, fie într-un viitor incert, nesigur?

Ce se întâmplă dacă, folosindu-ne de flacăra atenției, întâmpinăm ce este acum în noi, ca desnădejde, fără să urmărim ceva anume?

În cazul când această întâlnire este corect realizată, desnădejdea se destramă.

Și, în acea clipă de gol psihologic, ne contopim în Eterna mișcare a Universului, unde de-acum dispunem de o nouă minte, pură în integritatea ei, care nu are nici un fel de tangență cu mintea particulară. Într-o asemenea funcționare, speranța nu-și mai găsește nici un rost. Bucuria pe care o simțim ca Minte Universală depășește orice vicisitudine întâlnită pe parcursul acestei existențe.

89. SPONTANEEITATEA

Fulgerea de o clipă, care-ndată și dispare,
Un impuls din viața noastră, care momentan și moare:
Gând, imagine, dorință, senzații ce năvălesc,
Neînțelese prin "acum", toată viața chinuiesc.

•

Existența-i o mișcare, măsurată prin spontan,
Dacă nu-i cuprinsă clipa, n-o-nțelegem an de an.
Numai fiind real prezent, vedem scipirea din clipă,
Ce pretinde agerime, ca și truda de furnică.

•

Fără ea, nicicând în stare de răspuns la provocare,
Iar prin ignoranța noastră, viețuirea-i tulburare;
Crunt se chinuiește omul, ca pasărea prinsă-n laț,
Când preț pune pe-al său "sine" cu nesăbuit nesaj.

•

Încleștarea unei minți, care vrea o împlinire,
Searbădă preocupare și o seacă-nchipuire!
Devenim, firesc, spontani, când suntem lucid-atenți
La orice mișcare-a vieții, ca reflex în conștient.

•

Gând, emoție, credințe, născute din neputință,
Sau un sentiment confuz, ancorat de-o năzuință,
Numai mintea potolită e-n afar-de confruntări,
Nu se pierde-n analize, nu țintește modelări.

Când, în absoluta pace, plere funcția lui "eu",
Sensibili, lucizi, statomic, ne vom deplasa mereu;
Spontan – totu-ntâmpinăm, ce-am atins și părăsim
Și nimic nu se reține – n-avem ce să povestim.

Viețuind în acest chip – prin relația directă,
Ne desprindem de ce-i fals și aflăm calea cea corectă.
În acest context, iubirea, Frumusețea, Bunătatea
Își impun Divina Lege în pas cu Realitatea.

Spontaneitatea, ca însușire a spiritului, este o calitate naturală, care se declanșează prompt și de la sine, capabilă să cuprindă și să înțeleagă etema mișcare a viului, ca noulate și prospețime de la o clipă la alta.

Întreaga existență este o mișcare măsurată prin scripire spontană, ca ceva neașteptat. Pentru a o înțelege, ni se cere o minte ageră, vioaie, și, la fel, trudă cu folos, ca aceea a unei fumici harnice.

Deci, orice gând, imagine, dorință, teamă, ambiție ca și orice senzație, dacă nu sunt intim privite spontan, în clipa când ele apar, ne întunecă viața și ne copleșesc prin suferință.

Lipsa spontaneității ne privează de a da răspunsurile potrivite nenumăratelor provocări, prin care viața ne testează, în funcție de destinul care ne-a adus pe Terra, la reîncarnare.

Mintea, care dorește să devină spontană și face eforturi în acest sens, este o mine ignorantă, dirijată de eul înrobitor și confuz, care, căutându-se pe sine, se degradează în continuare.

Devenim, în mod firesc, spontan, când, folosind atenția ca lumină, întâmpinăm tot ce ne aduce viața ca reflex inconștient. Astfel, întâmpinăm gânduri, emoții, credințe, temeri etc. fără să facem din acest contact un anumit scop sau ideal de împlinit.

O asemenea minte liniștită, nu se pierde în analize și nici nu are în vedere vreo modelare.

În această minte dispăre funcția lui "eu" și "al meu" și devenim sensibili, lucizi și spontani.

Tot ceea ce întâmpinăm este atins, înțeles și imediat depășit, noi fiind gata de a întâmpina în același chip, clipa următoare. Nu

este nimic de reținut și, ca atare, nici de povestit. Bucuria, pe care ne-a oferit-o acea întâlnire, este o adevărată binecuvântare. Ea slăbește autoritatea timpului, care ne-a condiționat.

Practicând această relație directă, ne detașăm de tot ce-i fals și aflăm ceea ce nouă, manifestă prin iubire și frumusețe acauzale. Mintea, lucidă prin puritate, devine instrument de aplicare a Legii Divine pe clipe de Realitate.

90. STĂPÂNIREA DE SINE

Când, prin gânduri și sforțare, vrem real să ne-nțelegem,
Să ne-aducem transformări, iluzii din plin cutegem,
Căci, prin struna lui, "ego"-ul, nicidecum nu este-n măsură
Să-și determine-implinirea, privind propria structură.

•

În stăpânirea de sine, practicantul se divide:
Mai întâi, stăpânitorul, cu-ale lui porniri averse,
Apoi, bietul stăpânit: gând, dorință, sentiment,
Și-n final stă interesul – aberant și insistent.

•

Tot programul stăpânirii în "egou" se desfășoară,
Un război între dorințe – una pe-alta se omoară,
Aspirând, oricare-n parte, de-a fi unica chemare
Spre eterna fericire prin divină integrare.

•

În asemenea-ndărjire creăm un "sine" gigant,
Dându-i falsă prețuire, socotindu-l important;
Dar nu-i decât un schilod – un produs imaginat
Susținut de violență, vanitos și înverșunat.

•

Nimic nou, nici o-nnoire în plămadă și în glod,
Nu se produce prin "sine" – omul vechi și mai nerod.
Cu-a lui falsă prețuire – încă și mai mult neghiob,
Timpului prizonier – îi va fi de-a pururi – rob.

•

Fără bici, fără voință – când nu-i nici o siluire,
Nici măcar vreo așteptare de anume împlinire,
Ce-i văzul lucid, global – omul vechi cum intervine
El de-ndată și dispare în Sacrul păcii depline.

Liniștea necum forțată și în nici un fel dorită
Deschide spontan cărarea spre iubirea înfinită.
Care curăță, transformă ce-l meschin, hidos, dîform,
Câte-n timp s-au adunat – tot ce e împur în om.

Printre diferitele metode și practici, folosite de mintea știutoare
pentru a-și aduce sieși transformări de înnobilare, se înscrie și
"Stăpânirea de sine".

În scopul aplicării ei, mai întâi ne documentăm. Cine stăpă-
nește și pe "Cine"?

Prin urmare, mai întâi ne alegem drept ideal un model, pe care
dorim să-l realizăm în modul nostru de comportare. Calitățile ace-
stuia ne vor fi ca niște tipare spre care ne îndreptăm prin eforturi ale
voinței, spre a ni le ajusta.

Lupta, care se declanșează, are loc la nivelul conștientului,
unde se reflectă întreaga noastră condiționare. Deci, omul vechi
din noi reprezintă inamicul, care trebuie stăpânit de omul ideal,
anume selecționat. Interesul personal ne va însoți tot timpul, ca
ideal de dus la bun sfârșit.

În acest fel, ființa noastră se divide în stăpânitorul, stăpânitul și
idealul.

Practica stăpânirii de sine – după cum vedem – se desfășoară
numai în interiorul ego-ului, unde se angajează adevărate lupte
între diferite dorințe, fiecare aspirând la suprema dominare.

În acest mod se creează un gigant imaginar, vanitos, căruia îi
dăm o valoare și importanță excesivă.

Desigur că, printr-o voință antrenată, practicantul poate atinge
stăpânirea omului vechi din sine și alșarea omului nou, dar numai
ca aspect de suprafață. Omul nou este doar o mască sub care
cazanul energiilor din interior clocotește cu intensitate și mai
accentuată decât la începutul experimentului.

Și iată de cel Toate reacțiile omului vechi, care apar în lumina
conștientului, sunt refulate în structurile mai profunde de către
ceiberul-voință, care veghează și ține sub control ceea ce nu-i
convine. Acolo, în întunericul din adâncuri, el este mereu întărit
prin violența de la suprafață.

În acest fel, nu se produce nici o înnoire, nici o ameliorare
reală, ci doar o stare amăgitoare de suprafață. Omul vechi, mai

robit decât înainte și mai degradat, prin masca Ipocrită de suprafajă.

Transformarea noastră radicală se realizează fără ideal, fără siluire și chiar fără să așteptăm o asemenea performanță.

Dar, să vedem ce se întâmplă când întâmpinăm în mod global mișcările omului vechi, care se manifestă prin reacțiile mecanice ale minții? Este vorba doar de o întâlnire simplă, în care nu dorim și nu așteptăm nimic! Descoperim, pe loc, că tot ce întâmpinăm în acest mod, se risipește în Sacrul păcii depline sau vidul psihologic.

Liniștea, în nici un fel forțată, dorită, cultivată sau închipuită, ne deschide în mod spontan cărarea spre iubirea adevărată. Și ea curăță și înnoiește tot ce este impur, meschin, hidos în noi, ca degradări ale timpului și ale vieții ignorante pe care am dus-o până acum.

Așadar, transformarea omului nu se realizează prin stăpânirea de sine, ci prin simplitatea "Cunoașterii de sine".

91. STĂRUINȚA

Însușirea unui "sine" ce se vrea realizat,
Ca o aprigă pornire spre un fel determinat,
Socotit drept misiune – fel suprem armonizat,
Prin meschinul egoism, ca final imaginat.

Toată truda, osteneala – din zori până-n asfințit,
Cu-ndărijire-i susținută spre-mpănirea unui vis,
Ca un ideal în viață, înjeles și consfințit
Prin a timpului formule, acceptate de un Ins.

Îndărijirea stăruinței corelată-i cu plăcerea
Ce-i dă aripi, o-ntreține prin îndemn perseverent.
Când nu-i logică-n gândire, care-și caută-mpănirea
Prin imboldul aberant, riscul este iminent;

În lucruri mărunte, mari, fără sens ne avântăm,
Și-n eforturi nemintoase energia risipim.

Noi, cu-ntreaga noastră ființă, aprig ne înverșunăm,
Încercând să depășim tot opusul ce-nălțăm.

Finalul, cel mult râvnit, ce ne-atrage și-nvrăjbește,
Pe măsura împlinirii sau numai a-nchipuirii,
Dă semnalul importanței, orgoliul continuu crește,
Și-n ansamblul ei, făptura intră-n focul degradării.

Văzând acest rezultat, de "ego" determinat,
Justificat ne-nțrebăm: oare e vreo stăruință
Unde nu-i nici un efort, nici un scop imaginat,
Împlinită-n clipă firesc, fără efort și voință?

Cu siguranță există: și iată cum o aflăm:
Viața în a ei mișcare – pentru bunul înțeles –
Cere-n mod imperativ, consecvent s-o abordăm,
Insistent, clipă de clipă, fără de scop sau gând expres!

Asfel, stăruința-apare ca-implinire naturală,
Nicidecum determinată de-ale noastre căutări,
Ci impusă de viață, spre-nțelegera-i reală,
Prin relație directă, scutită de frământări.

Stăruința, privită de la nivelul minții obișnuite se caracterizează
ca însușire a sinelui, care, prin intermediul voinței, aspiră la atinge-
rea unui scop sau ideal.

Întreaga desfășurare se definește ca purtătoarea unei împliniri
egoiste, urmărită cu încăpățănare dărză, tenace. Întreaga ostenea-
lă, susținută cu dârzenie, urmărește de fapt, împlinirea unui lucru
imaginar, realizabil în timp.

Mai remarcăm că stăruința este corelată cu plăcerea, care im-
pulsionează și atrage, așa cum pilitura de fier este atrasă de un
magnet puternic. În această conjunctură, dispărând cîrnatul propice
unei gândiri raționale, riscul erorilor comportamentale este inerent.

Asfel, găsindu-ne față în față cu fapte, întâmplări sau eveni-
mente aduse de cursul normal al vieții, ne înverșunăm, căutând
opusul lor. Așa se crează stări conflictuale: se risipește fără rost
multă energie, structura egoismului se fortifică și o dată cu ea, și
degradarea noastră morală.

Văzând aria de desfășurare a stăruinței, ca și rezultatul final, ce-l înregistrează, ne punem legitima întrebare: Poate stăruința să apară și în altă ipostază, decât a minții condiționate? Adică să fie o împlinire firească fără voință, fără efort și fără scop imaginat?

Desigur există! Și, lată cum li descoperim realizarea!

Viața, în ansamblul desfășurării ei, este ca un fluviu, care curge fără încelare. Deci, fiecare dintre noi, pentru a o putea înțelege în mod corect, așa cum este ea, trebuie să-i ieșim în cale în mod stăruitor, clipă de clipă și cu toată atenția, fără să facem din această întâmpinare scop sau ideal de atins.

În această împrejurare, stăruința se înscrie ca împlinire naturală, impusă chiar de viață, pentru buna înțelegere a ei. Iar această relație directă a noastră cu viul în mișcare, neavând nici o legătură cu ego-ul, căutător al împlinirii, este absolută de orice fel de frământare.

În concluzie, viața, pentru a fi înțeleasă, obligă pe fiecare trăitor să-l acorde întreaga atenție, clipă de clipă, în mod stăruitor. Orice altă atitudine înseamnă lipsă de respect și chiar dispreț față de Realitate.

92. ȘTIUTUL

Lungă e cărarea vieții și mister pornirea primă,
Acel tainic început – ca-nregistrare sublimă,
A cunoașterii – științei, a faptelor însumate,
Care, veacuri după veacuri, au ajuns tot mai bogate.

Primul impuls folosit – răspuns la nevoi acute,
Știutul fiind instrument la năpraznicile lupte;
Crud climat de vitregii și de aprigă-ncețtare,
De trăirea îndârjită și un loc mai bun sub soare.

Mai târziu se perverti, conturând ființa hidoasă,
Ce pe sine se sokoate mai presus – în toate-aleasă;
Comoara de cunoștințe fiind prilej de vanitate,
Prețuire-nchipuită și relații anulate.

Prej de punem, insistent, pe acest bătrân știut,
Nu vom înțelege viața și-Adevărul Absolut!
Care-i veșnic prosperime, prisă-n clipe diferite,
Căci ce naște din mișcare, rând pe rând e depășit.

Știutul, firesc obstacol la Cunoașterea de sine;
Prin el toate sunt confuze, creind proasta acțiune;
Știutoru-i plin de el și trufaș fără măsură,
Iar relația prin "sine" este totdeauna dură:

Îgnește cu ușurință, prea-nțelept se socotește,
Deși e un fond arid, care veșnic se fălește.
Numai azvârlind știutul, vom trăi reala pace,
Când, fără un gând anume, energia se reface.

Doar ființând ca unitate, într-un permanent prezent,
Se-nțelege Adevărul, clar, prin clipe, evident,
Prin el allăm puritatea și iubirea fără margini,
Ce ne structurează firea, fără-trecut, fără imagini.

În decursul îndelungatei sale evoluții pe Terra, omul a avut nevoie de o cât mai completă informare. Căutarea hranei de fiecare zi, evitarea pericolelor pe care le putea întâlni la fiecare pas, îngrijorat de mediul ostil, în care era nevoie să-și ducă existența îi impuneau să știe, să cunoască cât mai multe lucruri. Fără o asemenea minte tehnică, el nu ar fi putut supraviețui vicisitudinilor impuse atât de condițiile climatice nefavorabile, cât și a multor animale ostile, mult mai puternice decât el.

Cu vremea însă, din comoara de cunoștințe de o valoare inestimabilă pe plan fizic -el și-a atribuit imaginativ, valoarea psihologică. În acest caz, știutul a devenit sursă de vanitate, orgoliu, pervertindu-i astfel comportarea de ființă superioară tuturor celorlalte viețuitoare.

De-acum, stăpânit de imaginea frumoasă despre sine, el nu mai este în măsură să comunice prin relație directă, nici cu semenii și nici cu natura în ansamblul manifestărilor ei.

Prin urmare, pe plan spiritual, știutul, prin natura sa, vechi, perimat, în prezent anacronic, ne împiedică să înțelegem viața și Adevărul - nou, proaspăt de la o clipă la alta.

Știutul este deci, un firesc obstacol, care face imposibilă realizarea cunoașterii de sine. El creează confuzii și stări conflictuale da-

tortă naturii sale perimate. Folosirea lui în prezent, împiedică, de asemenea, și împlinirea corectă a acțiunii rezonabile.

Omul, supraevaluându-se prin acunulările lui ancestrale, atinge culmea trufiei și tratează semenii cu aroganță și dispreț. O asemenea mentalitate nu poate fi decât dăunătoare prin conflictele și suferința ce singur și le prilejuieste.

Semenii cu care vine în contact, nu sunt dispuși să-l aprecieze, precum el își imaginează că este. Un asemenea fond arid, prin supraestimare, se degradează moral, împovărându-și corpul astral cu energii negative. Iar, la trecerea "dincolo", va fi nevoit să-și petreacă o bună bucată de vreme în medii de aceeași calitate morală. Și suferința lui va fi cu atât mai mare, cu cât entitățile din jurul său sunt inferioare din punct de vedere intelectual. Mai mult decât atât, orice tentativă de a-și arăta superioritatea este, de îndată, răsplătită prin batjocură, jigniri, insulte și chiar acte de violență. Alfel, cum ar putea să învețe nemintosul savant că gloria, slava, renumele, sunt goale deșertăciuni, dacă nu sunt asociate cu modestia și calitățile Sacrului aflat în profunzimea ființei sale.

Numai eliberându-ne de trecut, vom putea întâlni pacea sufletului și, prin ea, vom atinge integritatea ființei, adică vom putea funcționa ca om complet. Fiindcă numai ca ființă unitară, în contact direct cu clipa prezentă, vom înțelege – prin trăire – Adevărul.

Numai întâlnind puritatea minții, prin starea de conștiință lucidă, lipsită de trecut și viitor, vom descoperi iubirea acauzală, fără margini, care ne transcende în Universalitate.

93. SUCCESUL

Un miraj – fata morgana – închipuire deșartă,
Care, incompleta ființă, prin entuziasm o-mbată;
Un final avantajos, care zdruncină făptura,
Prin simptomul importanței, depășind orice măsură.

Culăvat în om, succesul din a lui copilărie,
Cu îndemn perseverent, de-a fi vârf de ierarhie,
Tot voiajul prin viață e vânăre de succes,
Relajă-i compromisă prin conflicte fără sens.

Îndârjirea spre succes, contopită e cu ura,
Concurența spre potou îl dă forța și-anvergura;
Spre jinta cea mult dorită, cu toți se-nghesuiesc,
Aspirând, oricare-n parte, la fructul care-l răvnesc.

S-ar pulea oare-mplini un succes fără de luptă,
Fără a fi ambițioși și fără de ură cruntă?
Câștigarea sa deplină să nu-nscrie îngâmfare,
Ce ridică-n constelații prin a ei falsă valoare?

Cu siguranță se poate când iubirea înflorește,
Și când "sinele" dispare în focul care-l topește,
Competiția în viață, numai iubirea o-nscrie,
Când oricare împlinire e trudă cu bucurie.

Succesul nu-l urmărim, munca cinstită-l oferă,
Fără să nască mândria, căci lipsește cel ce speră,
Iar atenția lucidă este cheia minunată,
Ce deschide orizonturi de trăire-adevărată.

Succesul, pentru omul incomplet, funcțional egoist, apare ca un miraj sau drog, care-i zdruncină întreaga ființă, prin importanța psihologică ce și-o însușește.

Întreaga noastră educație, încă din copilărie, a fost asociată cu importanța succesului, ca un scop suprem al vieții, de urmărit cu perseverență. Or, acest cult al împlinirii cu orice preț, conduce, cu sau fără voia râvnitorului, la conflicte între semenii. În orice întrecere, la care iau parte doi sau mai mulți concurenți, se dau adevărate lupte, care degenerază în ură, și violență. Îndârjirea este cu atât mai dură, cu cât miza succesul este mai importantă. Suficient de grăitoare sunt în acest sens bătăliile, care se poartă în careul ringului, pe arenele sportive, confruntările politice etc.

Întrebarea, pe care ne-o punem, este aceea de a afla dacă există sau nu vreo concurență, în care să lipsească cu desăvârșire ambiția, animozitatea, iar succesul să nu genereze îngâmfare, orgoliu?

Desigur că există și o putem descoperi în mod frecvent, în simpla noastră relație cu celălalt, care întocmai ca și noi, vizează același succes sau reușită.

Când, de pildă, doi inși iubesc meseria, pe care o exercită, întreaga lor activitate este impulsională de acest foc al dragostei.

Premiul sau cununa succesului va reveni celui care și-a investit propria energie, în măsura iubirii faptului, care i-a adus unanima recunoaștere. Iar bucuria care însoțește succesul, se înscrie ca puritate sufletească, ce îndestulează psihologic în așa măsură, încât nimic altceva nu mai poate să intervină. De fapt, această stare de bucurie se întâlnește numai la nivel de integrare în Universalitate.

În această ipostază, succesul nu mai apare ca ideal de împlinit. Munca cinstită, însuflețită tot timpul de dragoste, i-l oferă. Întrucât ego-ul, cu valorile lui relative, lipsește cu desăvârșire, nu pot să mai apară nici impulsurile meschine ale orgoliului.

Tema ar fi incompletă, dacă nu am releva că slăbărea atenției este cheia miraculoasă, care ne deschide porțile Infinitului și ne oferă iubirea Absolută și, prin ea, adevărata viață deplină completă, Universală.

94. TALISMAN

Obiect divers, comun, ce mintea-l evaluează
Valoare neadecvată – plăsmuirea-i stă la bază,
Concluzia îi dă viață, teama mereu îl înalță
Cu zvâcniri din adâncimi – ca o searbătă speranță.

"Sine" – rob încătușat de un clot – ca o belea,
Floare – obiect sau cruce – purtate ca zdrăngănea,
Socotite-n chip naiv, cu puteri misterioase,
Izvorite-n crezuri oarbe de făpturi neputincioase!

Deseori un talisman este de găt atârnat,
Pe reverul unei haine sau ca un breloc purtat;
Expus uneori vizibil – ca reclamă și mândrie,
Alteori purtat în taină și păzit cu strășnicie.

Cum de-acestui talisman îi dăm așa importanță?
Ce defecțiuni umane îi dau astfel de creanță?

Din confuzie și teamă îi jășnește-ntreg izvorul,
Imaginar îl susțin – permanent sunt protectorul.

De-i cuprins dintr-o ochire, piere-ntregul conținut,
Fiindcă-ndată e pătruns și-njeles în amănunt;
N-are nimic sfânt în sine, nici nu dă suport real,
E un obiect banal – fals văzut, memorial.

Talismanul este un obiect oarecare, considerat că ar avea o încărcătură magică, supranaturală, în măsură să-l ajute pe acela care-l poartă. Un individ, care funcționează în deplinătatea ființei sale, nu poate fi victima unei asemenea amăgiri.

Să-ți pui toată nădejdea într-un obiect din lumea exterioară și să crezi că el te va apăra în fiecare clipă, ca și în momentele de grea cumpănă!?

Iată cum se autodemască structura limitată, confuză, haotică a omului ignorant și veșnic temător, prizonier al închisorii egoiste, zidită chiar de el însuși!

Obiceiul de a purta asemenea obiecte, cu semnificația dată de purtător, se pierde în negura vremilor. În lumea religiei creștine s-a împământenit purtarea cruciuliței, ca talisman. Alții folosesc trifolul cu patru foi sau alte obiecte.

De obicei, aceste obiecte sunt atașate de o sfoară sau lănișor, care se poartă în jurul gâtului, la reverul hainei sau ca brățară.

Unii fac taină din purtarea talismanului. Alții, dimpotrivă, fac din el prilej de faimă și mândrie și, în mod intenționat, îl scot cât mai mult la vedere – ca reclamă.

Importanța talismanului – așa cum am arătat mai sus – își trage originea din mintea confuză a omului condiționat, care vede în el un sprijin real în fața mișcării misterioase a vieții, diferită de la o clipă la alta.

Atașamentul față de obiectul respectiv ia proporții nebănuite. Omul nu se mai desparte niciodată de el. Iar, în clipa de pe urmă, solicită să-i fie pus în coșciug. În lumea astrală, îi va purta imaginea o bucată de timp, potrivit atașamentului respectiv.

Dacă un asemenea obiect vă întrobește în așa măsură și cele relatate anterior nu vă trezesc, era mai bine să nu fi cilit această temă. În creierul astral s-a înregistrat întreaga lectură. Iar, la trecerea "dincolo", o veți avea în față și regretul va fi cu atât mai dureros, pentru că, ați aflat adevărul despre talisman și nu i-ați dat un răspuns. Detașarea de el depinde numai de d-voastră. Singuri hotărâți într-un fel sau altul.

Punerea în practică a "Cunoașterii de sine" vă solidifică să-i acordați vieții, în mișcare, întreaga atenție. Or, dacă această atenție este atrasă de un obiect, înseamnă că ignorăm, sau chiar disprețuim cu bună știință Sacralitatea Viului.

95. TEAMA DE MOARTE

Te-am întâlnit întâmplător pe tine-nfricoșată moarte,
Era un splendid clar de lună, un început de toamnă-n miez
de noapte,
Visam că zbor la câțiva metri de pământ
Și, nu știu cum, se luminară-n mine toate.
Eram de toate-n juru-mi conștient,
Și-nțelegeam orice, precis și consecvent,
Știam cum corpul-ntr-un anume loc, se odihnește,
Iar eu, desprins de el și distanțat, evoluam independent și-
nțelepțeste.
Prin mine, clar pulsa adevărata ființă,
Aveam cu mine totul: gândire, sentiment, voință,
Și, prin impuls interior, plineam orice dorință.
În mine, nelncelat, curgea izvor de apă vie,
Lucid, prin conștient interpretam orice cu bucurie;
Râvneam să fiu de-a pururea legat de lume-aceea,
Pământul să-l sacrific cu tot ce-are de preț,
Pe clipa veșniciei și-al ei climat măreț.
Dar...val!... un gând hoinar, viclean, necontrolat
De-ndată puse capăt la-ntreaga epopee,
Prin neștiut credeam mărețul fenomen, un semn al
nebuniei în mine declanșat
Și nu de bun augur, favorînvădat, deschiderii de drum
făpturiarâtat,
Și teama, stimulată de gândul cel fatal,
Mă readuse grabnic în corpul meu carnal.

De-atunci trecut-au ani – un număr însemnat
Prin file de decenți și-n slove-nregistrat.

La fel desprins de corp, de nesfârșite ori văzut-am acea
 lume, mereu deosebită;
 Acolo totu-i nou, cu fiecă clipită, nicidecum nu-i fixitatea de
 stare-ncremenită.
 Am întâlnit adesea o lume-mpestrăiată,
 Ducându-și existența pe planuri diferite, de soarta lor
 legală.
 Prieteni, cunoscuți, dușmani înveterați,
 Ce părăsit-au viața de griji împovărați
 Dovezi nenumărate s-au adunat mereu,
 Cu ele, certitudini, că-n om e Dumnezeu.

Tot timpul informat, am întrebat adesea:
 De ce vă temeți oameni?! Că moartea-i o himeră!
 Sunteți nemuritori! Din voi nimic nu piere;
 Al vostru corp camal, prin ani el se destramă,
 În părțile primite din zestrea procreerii,
 Iar spiritul etern, cu ce-are mai de seamă,
 Se duce-n altă lume, sub semnul învierii.
 Eternu-i conștient se mișcă – acționează
 În mod determinat de-a sale însușiri.
 Defecte – calități – ce-activ îl programează
 Iubirea, inocența și bunătatea firii
 Monede-s drept valoare, pe om îl prețuiesc
 Și-i stabilesc și medlul ca preț al fertilității.

Când teama cea de moarte, cândva, vă copleşește,
 Nu-i acordați avans, căci gândul o-nțărăște.
 Prin simpla-i întâlnire, ea-n mod fatal dispare
 Și veți afla voi singuri, că tot ce-l viu nu moare.

În această temă descriu primul fenomen de dedublare, declanșat spontan în luna August 1948 și continuat apoi pe parcursul a 42 de ani de existență. Acest fenomen face obiectul cărții "Moartea morții și desăvârșirea".

Descoperirea fenomenului a fost pentru mine o absolută surpriză. La acea dată, nu citisem și nici nu aflasem pe vreo altă cale ceva despre dedublare.

Deci, dintr-o stare de vis, în care mă aflam, la câțiva metri deasupra solului, în curtea casei, am devenit perfect conștient. În dublura corpului existam cu întreaga mea capacitate psihologică și

spirituală. Dispuneam de o minte clară și știam precis unde îmi era corpul, unde-mi era familia și ce evenimente mă aduseseră în comuna mea natală.

Practic, mă simțeam foarte bine în această a doua dimensiune de existență. Doream să nu mai revin în corpul meu carnal, care zăcea într-un pod de bucătărie. Dar, un gând de teamă m-a readus în corpul fizic.

Surpriza și entuziasmul primului fenomen care-mi demonstra că nu există moarte, m-a determinat să inițiez, în continuare, o gamă variată de experiențe. Și așa, cu fiecare experiență, noi și noi dovezi veneau să întărească convingeri deja formate.

Numai după opt ani de zile am putut să citesc și să mă documentez și de cele ce spun și alții că au făcut. În mare vorbind, experiențele mele își au un caracter particular de originalitate. Această deosebire este perfect justificată de Legea Univesală a mișcării permanente, aducătoare de noutate de la o clipă la alta.

În această dimensiune, am întâlnit cunoscuți și necunoscuți, care au trăit cândva pe Pământ și care "dincolo" continuă să-și ducă existența, așezați pe niveluri de evoluție morală.

Am mai aflat că dreptul și incoruptibilul judecător, care se află în fiecare dintre noi, – ca Scânteie Divină – ne pune în situația de a ispăși greșelile și păcatele, pe care le-am săvârșit aici, pe Terra. Nici o greșeală nu scapă fără ispășire, pentru ca din asta să învățăm a nu mai greși. O impune chiar Legea dragostei, care, în fond, ne vrea pe toți să atingem fericirea adevărată.

În lumina cunoștințelor pe care le-am cules din lumea astrală, cu îngăduința și sprijinul acelei lumi și văzând călă suferință provoacă teama de moarte, nu fac decât să dau asigurări că, așa-zisa moarte, nu este altceva decât părăsirea învelișului trupesc. Este la fel cu dezbrăcarea hainei, care nu ne mai este de folos și trecerea într-o altă dimensiune cu mult mai multe posibilități de deplasare și instruire, decât în lumea asta.

Tot acolo am aflat că Pământul este loc de ispășire, în sensul de a goli conținutul ego-lui de întreaga zgură a energiilor negative, al căror autor suntem noi înșine. Iar această operație de înnobilare nu o poate realiza decât Sacrul din noi. Să-i dăm, deci, posibilitatea să o facă.

În cazul când vreodată vă cuprinde teama de moarte, să nu-i acordați nici o importanță, pentru că gândirea îi amplifică intensitatea și vă copleșește într-o cămașă de forță.

Întâmpinată cu slăbiciunea atenției, ea, în mod fatal, dispare de îndată și în locul gol veți constata că existați totuși ca stare de Conștiință pură, fără dimensiuni. Această stare de "a fi", care apare când gândirea nu mai mișcă, ne demonstrează că viul din noi nu moare, adică suntem Nemuritori.

96. TIMIDITATEA

Stare-acută de sfilă, de jenă sau de rușine
Prinsă-n "eul" dereglat, cu impuls născut în sine,
Ca răspuns nepotrivit la-ntâlnirea provocării,
De neputincioasa fire, în procesul fragmentării.

•

Teama cea de compromis, cramponată-n profunzime,
Prin asocieri în timp – ca durere și asprime,
Sunt timidului măsura în a lui evaluare,
O prejudecată seacă, impusă de-acumulare.

•

O expresie sau gest, sau doar o amintire
Îi determină un șoc, răscolind întreaga-i fire.
Uneori, ca ceara-i palid, alteori complet roșește,
Exprimarea-i bâlbâială, sau deodată amuțește.

•

De fapt, ea este o boală și, atunci când nu-i tratată,
Dereglează-n întreaga ființă – sănătatea afectată.
Când timidul vrea – ca "sine" – prin el să se integreze,
El se tulbură, e aspru și încearcă să braveze;

•

Cumulând multe erori, uneori comite crime,
Fiindcă dereglarea minții n-are limite-n asprime.
De ea nu ne vindecăm prin nici un fel de sisteme,
Războindu-ne cu noi, prin nenumărate forme,

•

Căci, fiind opera gândirii, practic, sunt neputincioase
Să producă transformări firea noastră nebuloasă,
Numai dincolo de gând nasc premise de succes,
Când nu-i nici o frământare, nici o poartă de acces;

■

Atunci clar este cuprinsă și-nțeleasă radical
Toată frământarea minții în aspectul ei global;
Astfel, piere de îndată orice formă de sfială,
Dând prilej de viață nouă – cu modesta îndrăzneală.

Generată de fragmentarea ființei, timiditatea apare ca o stare de sfială, de nesiguranță, de jenă sau rușine față de o anumită provocare a vieții. Ea este strâns legată de fondul de acumulări memoriale. Fiecare insucces, greșeală sau amărăciune, care și-a lăsat amprenta dueroasă pe imaginea ego-ului, perturbă și emoționează ori de câte ori este solicitat să ia o anumită atitudine.

Astfel, o expresie, un gest sau numai o vagă aducere aminte îl răscolește întreaga fire, determinându-i un șoc emoțional. Uneori, timidul este palid ca ceara, alteori roșește, se bâlbâie sau chiar amuțește.

Prin aceste manifestări, care afectează sănătatea fizică, timiditatea se înscrie ca o adevărată boală psihică și necesită un tratament adecvat.

În cazul când timidul încearcă să braveze, pe lângă tulburarea deja existentă, se mai adaugă și duritatea, care și-o impune ca soluție eliberatoare. Confuzia, haosul psihologic, asociate cu violența, conduc uneori chiar la omucidere.

Un om condiționat tempo-spațial, care trăiește ca prizonier în interiorul limitelor egoiste ale propriei conștiințe, nu poate, prin el însuși, să se vindece de timiditate. Orice tentativă, făcută în acest sens, conduce în mod inevitabil la amplificarea defecțiunii respective. Se întâmplă așa, fiindcă ego-ul nu-și poate aduce lui însuși transformări benefice.

Înnobilarea omului, creație a timpului, nu o poate realiza decât Scântela Divină, existentă în fiecare dintre noi. Dar, pentru asta, noi suntem datori să-i dăm posibilitatea să-și îndeplinească nobila misiune. Or, datoria noastră este aceea de a-i deschide calea spre noi. Și cum o putem face? Simplu de tot! Mintea noastră particulară să-și vadă neputința și să tacă, smerită, în fața Atotcuprinzătorului Dumnezeu.

Într-o asemenea tăcere, Sacralul din noi se afirmă ca Minte Universală, care operează transformări potrivit substanței sale divine.

În această nouă structură, ființa noastră funcționând ca un întreg unitar, poate să răspundă în mod inteligent, oricărei probleme de viață cu modesta îndrăzneală.

97. TRANSFORMAREA PSIHCĂ

Fenomen profund real, ce preschimbă orice *fânță*,
Prin mutații de structură, peste seaca năzuință.
Cu asemenea schimbări, omul e Universal,
Și evoluează ritmic, ca un "tot", firesc, normal.

Avuția sau ștlința nu-s factori de transformare,
Nici sprijinul pe-o credință, nu înscrie-acea schimbare.
La fel, nici voința dărză nu rezolv-acea minune,
Fiind dorință turbulentă, golită de-njelepciune.

Când se dă vreo importanță unui sprijin din afară,
Firea-i prinsă-n amăgire prin trăire fragmentară,
Și-acțiunea-l teamă, zbucium, finisată-n amăgire
Fără sens devine totul – final – tristă-nlănțuire.

Pe cărarea dreaptă-vieții nu sunt idoli, nici credințe,
Semn de slăbiciuni lumești și sectare-obșnuințe.
Noi privim doar existența, strâns uniți doar cu "ce este";
Ce-a fost "ieri" – e trecut mort – "Viitorul" ? o poveste!

Fiind atenți la ce e nou, e-nceput de transformare,
Asta nimicește vechiul cu-a lui seacă-ncătușare,
Un înscris ereditar și-amplificat prin trăire,
Semn de violență, ură, aroganță, amăgire.

Ea nu are loc în timp, fiindcă timpul e gândire,
Ca speranță, ideal, credințe, închipuire,
Ci-n contact cu ce-l "acum", în pacea fără efort,
Când s-atinge Necuprinsul, fără-a căuta confort.

Simplitatea Întâlnirii ne goleşte-ntreg ştiutul;
Mintea cea particulară altoită cu plăcutul,
Iar în locul disponibil, Mintea Cosmică apare,
Ce ne uneşte cu-ntregul, dând Sublima Transformare.

Transformarea psihologică a omului obișnuit – prin natura sa egocentrist – într-o altă ființă cu o altă mentalitate, ca unitate deplină, total distinctă de cea actuală, este, pe cât de posibilă, tot pe atât de ușor de realizat. Omul nou, la care ne referim, funcționează ca un "întreg" și dispune de o nouă minte, în permanentă uniune cu Mintea Universală.

În decursul mileniilor, care s-au scurs, problema acestei transformări a suscitat un viu și legitim interes. Atunci, ca și acum, aceeași problemă preocupă întreaga omenire.

Poate fi cineva mulțumit de modul cum funcționează la nivel psihologic?

Dacă pe planeta albastră există asemenea oameni, este foarte grav! Ei suferă, fie de o crasă ignoranță, fie de cecitate morală!

O simplă privire în jurul nostru este mult prea suficient ca să ne dăm seama câtă degradare morală străjuiește peste tot – om și societate.

Filozofia materialistă a lansat teoria că omul poate fi transformat psihic, dacă i se creează condiții materiale pentru o viață mai bună. Rezultatul a fost dezastruos. Mintea oamenilor s-a degradat și mai mult, punând preț pe avere și alte lucruri trecătoare.

Alții au pus accentul pe știință, adică pe acumulări de cunoștințe, ca aducătoare de transformări radicale. O minte, cu cât este mai cultivată, susțin ei, cu atât omul este mai bun, mai cinstit, mai omenos. Nici susținerea acestor îndrumători nu își găsește mult așteptata împlinire. Știutul contribuie la amplificarea importanței ego-ului. Vanitatea, orgoliul și trufia eruditului înscriu noi și noi forme de degradare morală.

Teologia recomandă credința într-o ființă superioară ca factor esențial, determinant în schimbarea credinciosului. Ei au coborât divinitatea la nivelul minții omenești. Și rezultatele se văd! Sule de secte, în confruntare cu religiile de bază, liecare cu pretenția că numai calea urmată de ea este cea adevărată.

Diferitele doctrine și practici orientale au pus accentul pe imaginație, dorință, rostiri de mantră și efortul susținut de o voință antrenată, ca factori decizionali în schimbarea omului. Dar și în aceste practici observăm că întreaga activitate se desfășoară în interiorul capcanei ego-ului, care, prin el însuși, nu se poate depăși psihologic. Colivia "eului", atât de îndrăgită de sine, nu poate fi sfărâmată de constructorul ei.

În general vorbind, atunci când se dă importanță la un sprijin din afara ființei noastre, se produce o inerentă fragmentare – noi – separat de sprijinul respectiv – în care ne punem toată nădejdea. Teamă, frământarea, amăgirea și atașamentul, care se ivesc în mod firesc, în ipostaza divizării ființei, sunt frământări sufletești, care, prin natura lor turbulentă, nu au cum să ne ajute.

Deci, pe cărarea ce duce la Adevăr, nu sunt nici idoli, nici credințeamăgitoare, nici idealuri prestabilite – toate acestea fiind soluții îndrăgite pe fondul ignoranței și slăbiciunilor lumești.

Pentru a realiza transformarea psihologică, noi pornim de la fiecare dată, de la faptul real, concret, al clipei respective.

Ce-a fost ieri, azi reprezintă ceva deja consumat, acum, doar reziduu memorial, imaginar, lipsit de consistență.

Iar viitorul, nimic altceva decât o proiecție mintală, la fel de ireală.

Dacă acordăm toată atenția la ceea ce se mișcă acum în noi, ca gând, dorință, imagine, vom constata că toate aceste apariții dispar, sunt spulberate. Acesta este începutul transformării noastre psihice. În golul ce survine în mod natural prin dispariția gândurilor, întreaga ființă transcende în Necuprins, cu care formează o unică mișcare.

Această simplitate a întâlnirii cu noi înșine ne golește de întregul știut, care structurează mintea particulară, alături cu plăcutul și durerea. În locul disponibil apare Energia Cosmică, care ne copleșește întreaga ființă. În această conjunctură se concretizează Sublima Transformare.

98. UN NOU POPAS

De la cel dintâi popas, formulat prin neștiute,
Clară scurgere de vreme – clipe vrute și nevrute,
Cerebral înregistrate, măsurale, ceas de ceas.
Scurgere și de viață, zi de zi și pas cu pas;
Iată-ne ajunși aici și poposim înc-o dată,
Ca etapă de control, pe cărarea minunății.

Punem deci, în mod firesc, și-njeleapta întrebare:
Razele străpung văzduhul, sau e vechea-ntunecare

Putem noi vedea real sau e tot o amăgeală,
O mișcare limitată de-o formulă ideală?
E aceeași minte veche, care vede și compară,
Drum trasând imaginar, de urcuș, ca pe o scară?

•

Claritatea luminării – un voiaj spre veșnicie!
Când dispar conflicte, temeri, în climat de armonie,
Și întreaga viață e cuprinsă-n simplitate
Prin nemijlocit contact cu Sacra Realitate.

•

În relația cu mediul, totul are importanță,
Cum e gândul de-mplinire, rezemat pe o speranță,
Sau imboldul cel mecanic – drept posesia lui "ieri";
Prinse-n plasa nebuloasă, ținută cu mângâieri.
Nimic nu e de omis, nici "ceva" de-adăugat,
Totul trebuie cuprins, auzit și observat.

•

Începând din acest ceas, să-ncercăm o meditare:
Corpul, complet relaxat, mintea, fără de mișcare,
Și capabilă să prindă orișice de orișunde,
Fără urmări vreun scop prin a gândurilor unde,
Suntem simplă observare, ce cuprinde tot ce vine,
Un simplu recipient, umplut și golit prin sine.

•

Iată-ne spontan ajunși a fi liniște deplină,
Când deodată totul moare, fără-n timp să mai revină.
Prin această meditare, făcută cu insistență,
Se adună energia, ca o flăcără – esență,
Care dezagregă ritmic, tot trecutul obsedant,
Socotit de omul – prunc, drept depozit important,
Prin ea, vechiul se transformă, născând Omul cel Sublim
Și-n a lui manifestare, totul e-nțeles deplin.

De la popasul anterior, cuprins în vol. I – Ferestre spre Infinit –
iată-ne ajunși la al doilea popas, pe care vom încerca să ni-l facem
cât mai folositor. În acest sens ne punem câteva întrebări:

Razele atenției lucide străbat ele perimetrul limitării, spre a ne
putea uni cu Mintea Universală, sau suntem tot în Interiorul coliviei
ego-ului?

Ne întâlnim în mod real cu ceea ce apare "acum" și "aici" – sau ne amăgim însoții de vreo formulă ideală, care ne limitează acțiunea?

Suntem la fel de programați de mintea veche, care privește, analizează și dă soluții de urcuș pe drumul imaginar al scării spre ceruri?

Răspunsul clar, lucid, la aceste întrebări reprezintă, de fapt, drumul nostru spre Veșnicie. El se înscrie prin lipsa oricăror conflicte, temeri, îndoieli. Pacea sufletului, armonia, echilibrul însoțindu-ne în mod constant în această minunăție călătorie. Întreaga noastră viețuire prin simplitate ne unește cu Sfânta Realitate.

În relația cu mediul, nimic nu trebuie să ne scape, totul văzut pe loc, așa cum este. Deci, conștientizăm orice gând, speranță, – trecutul cu sechelele memoriale – plăcerea ca și durerea.

Nimic nu se omite și nici nu se adaugă ceva la ceea ce este. Totul cuprins global, cu lumina atenției, auzit și observat. Atât și nimic altceva!

Dar, să încercăm și o meditare. Corpul relaxat, mintea liniștită, fără să aștepte sau să dorească ceva, capabilă să prindă orice și de oriunde. Suntem doar o simplă observare, care cuprinde tot ce ne aduce mișcarea vieții. Un simplu recipient, care se umple și se golește prin sine.

În această clipă, întâmpinată spontan de întreaga noastră ființă, face ca totul să dispară, fără să lase urme; noi înșine devenim disponibili pentru clipa următoare.

Asemenea clipe de meditare, făcute în orice împrejurare de existență – singurătate sau în mijlocul mulțimii – ne adună energia, devenită flacăără, care consumă, arde și dezagregă în mod ritmic întregul nostru trecut, obsedant și posesiv.

Numai și numai în acest fel omul vechi, timoral de o viață nelățească, atinge culmile Sublimului, descoperindu-și Sursa Sacrului, din care cândva a purces prin misterioasa decizie divină.

99. UN TEST

Prietene, ești sigur că te-ai desprins de toate?
Că nu-ți creezi probleme la cele întâmplate?
Că n-ai o preferință, numai a ta anume?
Că-n fața existenței nu ai nimic a-ți spune?

■

Când un coșciug spre groapă în mod firesc se-ndreaptă,
Cum vezi și-acționezi prin vorbe, gând sau faptă?

De-l fiul tău, de-l soț, iubit – ca ființe îndrăgite
Sau, rob unor credințe, evaluate sfinte,
Pe catafalc e-nvățătorul de tine adorat,
Ori e un oarecare, un îns neînsemnat?

Văzutu-l, esămarea și-arată de-l iubire,
Sau doar ce-a zămislit banala-nchipuire?

Când e real, iubire, nu ești în nici un fel,
Nu-i nici o atașare înscrisă de-un model,
Pe-al tăi nu-l vezi distinct de lumea cea străină
Nici cum, te-ncrâncenezi cu știința ta bătrână!
Ca om eliberat, nu stabilești valoare
A celui ce trăiește, sau celui care moare,
La toate integrat, ești flacărdă, lumină,
Desprins de mărgnire, liințarea ta-i Sublimă!

Cunoașterea de sine, la fel ca și orice activitate cu caracter intelectual, educativ, poate fi supusă la diferite teste, în scopul verificării exactității sale aplicative.

Spre deosebire însă de alte teste, în cazul nostru, atât întrebările, cât și răspunsurile sunt strict personale. Nimeni nu este obligat să dea altcuiva socoteală. La întrebarea, pe care și-o pune fiecare în intimitatea sa, va încerca să-și dea și răspunsul real, corect, cinstit, fără nici un fel de rabat sau părtinire.

Și iată întrebările:

Suntem noi siguri că ne-am desprins de toate și nu ne creăm probleme la cele ce ni le aduce viața?

Suntem noi cumva prizonieri ai unor anumite preferințe, care să ne creeze conflicte, în cazul când viața ne oferă opusul lor?

În ce mod răspundem prin gândire, exprimare și acțiune când moare cineva dintre persoanele apropiate de noi sau un oarecare, total străin de noi?

La toate aceste întrebări nu avem de dat decât un singur răspuns dacă, bineînțeles, am realizat întâlnirea cu noi înșine de fiecare dată.

În oricare din aceste împrejurări, ajutați de atenția lucidă, vom întâmpina, de fiecare dată, reacțiile minții noastre particulare, fără să unnărim nimic altceva. Simplitatea întâlnirii destramă mintea particulară și, în locul ei, întâlnim Mintea Universală, care funcționează ca iubire Creatoare.

De-acum, complet eliberați de cele pământești, nu ne mai afectează nici fenomenul moarte, apreciindu-l ca ceva natural - nediferențiat în funcție de insul care moare sau trăiește.

Ființarea la nivelul Sublimului face din fiecare trăitor o nouă ființă umană, dotată cu o gândire pură, total distinctă de vechea alcătuire a ego-ului mărginit, concentrat în jurul propriului interes meschin, haotic, generator de stări conflictuale și multă suferință.

100. URA

Întineric, tulburare, negură ce ne-ngrozește,
Armonia dintre oameni se destramă – nimiceste,
Corp și psihic alterează, prin ea totul se destramă,
Fiind mișcare-a nebuniei, veșnic antrenează spaimă.

•

Ura-nregistrată-n "sine" – ca final confuz – format
Când lipsește mulțumirea – de cârtire-ncătușat,
Ambiția, violența – în exces – o fac mai mare,
Valuri ce izbesc în jur – răutății dând amploare.

•

Molimă-i la fel ca ciurma, care se extinde-ntruna,
Rezultatul său nociv înscriind adesea crima;
Șir de crime generează, fiind o strânsă legătură
Între "eu" și lumea toată, ca o unică structură.

•

Prin explozia de ură – baza nervoasă distrusă,
Și-armonia – pe măsură – în lot corpul compromisă,
Fața omului – hidoasă – precum toată-nfățișarea,
Prinsă-n hăd îi e privirea, vorba-ntr-oagă comportare.

•

Rezistența și opusul îi vor da mai largi hotare,
Credința, la fel și știința, nu sunt căi de anulare;
Fiind dinamică prin sine – energie fragmentară,
Veșnic sprințară prin timp – ca idee solitară.

•

Ura și "ego"-ul – una, rod prin timp realizat,
Va dispăre-n mod fatal, în omul cel integral,

Iar atenția e calea – ea fiind Sacru-n acțiune,
Ce determină schimbări prin iubire, Înțelepciune.

Ura este un sentiment de dușmănie, care produce efecte nocive pe ambele planuri: fizic și spiritual. Omul, cuprins de ură, acționează ca un adevărat dușman împotriva propriului său corp. Impulsul psihologic de ură afectează, în mod deosebit, întregul sistem neuronal, apoi inima, ficatul, pancreasul și stomacul.

Pe plan spiritual, ura ne degradează moral. Un om care urăște își pierde uzul rațiunii. Iar, sub imboldul ei, se săvârșesc multe acte condamnabile, uneori chiar crima de omucidere.

Pentru lumea exterioară, acela care urăște este un veritabil poluant psihologic al mediului înconjurător. Prin undele gândirii sale, el impresionează pe toți semenii aflați pe aceeași lungime de undă cu el, amplificându-le ura. Și dacă, undeva, pe Terra, se produc acte de violență și crime, vinovați suntem și noi, cei care urăm, devenind astfel, în mod indirect, coautori la săvârșirea acestora.

Ura nu poate fi ascunsă. Ea se reflectă în privire, ochii scânteiază, figura se schimonosește! Duritatea limbajului și tonul ridicat, gesturi dezordonate, completează tabloul disgrațios al insului cuprins de ură.

Izvorul dușmăniei se află în perimetrul "eului" înrobitor. În centrul său de interese geminează, prinde formă, ia amploare și se declanșează, fiind încontinuu susținut de energiile conflictuale ale acestuia.

Acum, după ce l-am descoperit și spațiul unde se cuibărește, să vedem ce posibilități avem pentru a o elimina în întregime.

Dacă încercăm să-i opunem rezistență sau să o coplecim, cumva, cu opusul ei, constatăm că asemenea tentative îi dau și mai mare dârzenie. Rezultatul nu ne surprinde! Fiindcă dorința, care se confruntă cu ura, face parte tot din structura aceluiasi egou. Și el nu-și poate aduce lui însuși transformări radicale.

Nici credința religioasă, și nici știința, cu toate informațiile ei, nu ne pot ajuta să ne vindecăm de asemenea rădăcină. Pentru că ambele fac parte tot din sfera cunoscutului, prin natura lor, energii fragmentare.

Așadar, sentimentul de ură și ego-ul fac parte din una și aceeași energie fragmentară.

Dar, ce se întâmplă, oare, dacă întâmpinăm cu flacăra atenției această energie ori de câte ori apare?

Vom vedea că simplul contact, fără să urmărim vreun scop anume, face ca această energie să dispară. Iar, în locul gol, flința noastră, ca un întreg, dispune de o conștiință lucidă, fără limite. În această postură apare minunata iubire, care dizolvă întregul egou.

În concluzie, pentru a eradica întreaga ură, al cărei autor suntem, ca egou, nu avem altceva de făcut decât să o întâmpinăm în mod tăcut, folosind flacăra atenției, pe măsură ce ea apare.

Frecvența întâlnirilor, realizate în acest fel, va conduce la completa ei eliminare.

101. VOINȚA

Instrument de violență, forță oarbă și tortură,
O dorință susținută de înaltă anvergură;
Insistența cultivare o transformă în gigant,
Care-ncălușează totul, lărând omul în neant.

•

Firea toată o cuprinde, orice mișcare-i supusă,
Ea, ca unică dorință – aspru cerber – strict impusă,
Va închide-n profunzime – sub călușe – întreg răul,
Ce svâcnind sub presiune, va mări continuu hăul.

•

Opri-mând omul real, un alt om se zămislește,
Sub o mască ipocrită – "slne" – ce se definește;
Eforturi necontenite dau aspect ce-ar vrea să fie,
Prilejuind neînțeleșuri și-amăgiri care-i mângâie.

•

Voinja, prin ea, fiind scop, modelată de gândire,
Nu-i în stare s-anuleze egocentrica trăire;
Ea dă "eulul" îndemnuri și-o meschină fasonare,
Opunând vederii clare, alta, oarbă-nșelătoare.

•

Piedică-i prin tot ce face și n-aduce transformări,
Iar, prin faptele impuse, nasc și mai mari degradări.
Fals ne socotim pe culmi – fericită împlinire,
Vădită mistificare, produsă de-nchipuire!

•

Văzând actul de voință – dur, absurd – așa cum este,
Cuprinderea sa globală, dintr-o dată-i nimicește.
Fără cerber, ființa-nreagă se comportă-n mod normal,
Spulberând întreg trecutul, și cu el – omul dual.

•

Cu o minte clar – lucidă, viața-i bine-nămplină,
Fără traume, excese – drept trăire-adevărată.
Ne mișcăm doar în prezent, într-o Sfântă Simplitate,
Dincolo de timp și spațiu – fericiți prin libertate.

Voința este o însușire psihică, definită ca atare prin orientarea conștientă a omului spre realizarea unui scop. Pe plan fizic, ea este folosită de mintea tehnică pentru ducerea la bun sfârșit a unui act decizional de realizare practică. În acest climat, utilitatea ei este indiscutabilă. Un proiect sau o hotărâre oarecare, pentru a fi materializată solicită eforturi susținute de voință.

Pe plan psihologic și spiritual însă, este cu totul altceva. Aici mintea condiționată a insului care funcționează fragmentar, folosește voința în chip neadecvat. Un "eu" meschin, haotic, încontinuu interesat de satisfacerea pomirilor sale egoiste, prin dorința împlinirii scopurilor sale, transformă voința în act de violență și tortură.

Ce fel de rezultate ne poate aduce dorința oarbă care pretinde că poate să-i imprime ființei umane transformări benefice radicale? Ce încredere îi putem acorda, când susține că ne poate transcende dincolo de limitele ei?

Și toate aceste pretenții le vedem realizabile numai prin eforturi de voință! În acest fel, orbirea ei, transformă voința într-un adevărat cerber. Tot ce apare la nivelul conștientului, este strict cenzurat, în funcție de interesele sale limitate și posesive!

Așadar, omul condiționat, care, la întâlnirea cu viața, se manifestă prin diferite reacții psihice, nu-și poate goli conținutul conștiinței datorită acestui paznic. El suprimă orice început de manifestare și refulează, în profunzimea conștiinței, energiile respective. Astfel, degradarea crește în interior, prin cumul de energii negative, controlate și ținute sub presiune de către acoperământul voinței. Masca ipocritului este, așadar, opera acestei voințe bine antrenate.

Voința, ca parte componentă a minții condiționate, nu este în măsură să integreze ființa umană. O voință forte, după exerciții insistente, poate să-i dea numai schimbări de suprafață. Dar acestea sunt doar simple nuanțe cosmetice, totdeauna amăgitoare, care amplifică degradarea deja existentă.

Dacă vedem impulsul de voință, așa cum este el, dur și absurd, prin simpla cuprindere globală, vom constata că el dispare în mod spontan. Întâlnirea atentă i-a spulberat atât energia, cât și conținutul inofensiv.

În vidul psihologic, care survine de la sine, ființa întreagă se comportă în mod natural.

Prin dispariția trecutului, înregistrat memorial, dispare și dualitatea, iar, în acest caz, dispunem de o minte nouă, clară, lucidă, care întâmpină viața, așa cum se mișcă ea, într-un constant prezent.

În concluzie, atenția lucidă și simplitatea întâlnirii cu propriile reacții ale minții condiționate, ne eliberează de masca ego-ului și ne deschide calea spre Eternitate.

Aceasta este perspectiva de viitor a omului nou, care va dispune de o nouă minte de proporții universale, cu care el se va integra perfect, în Mintea Cosmică. Iubirea și frumusețea îi vor completa înobilându-i existența de fiecare zi, în mod cu totul natural, firesc.

102. ZGOMOT

E un fenomen real, prins de simțuri ca vibrație,
Care-n mod auditiv se afirmă prin mișcare:
Cum e, cântecul de păsări ori furtuni dezlănțuite,
Sau un zbor de avion, vorbele de om rostite.

•

Diferit de-asemeni zgomot, ce-i ușor de sesizat,
E un altul, mai subtil, mult mai greu de observat:
E murmurul de cuvinte care-i dau gândirii viață,
Când total se fragmentează, însoțit de ignoranță.

•

Prinși de zgomotul normal, ce urechea îl suportă,
Care-i optica gândirii, la-ntâlnit cum se comportă?
De opune rezistență și-l ascultă prin cuvinte,
Desprinsă-i de fenomen, trăind vremi de mai-nainte;

•

Căci gândirea capricioasă vânează mereu plăcutul,
Neplăcutul fiind respins în contact cu auzitul.
Astfel, zgomotul formal, care-n clipă s-a ivit,
De gândire-i comentat, fără sens – nepotrivit.

•

Orice gen de-ntâmpinare va crea mereu conflict
Prin timpul care separă: între-acum și ce-a pierit,
Este-ntâmpinat prezentul cu trecutul consumat,
C-o gândire obsedantă, care vede deformat...

•

Numai lăsate de-o parte: gânduri, vorbe, aprecieri,
Real vă puteţi deschide la oricare provocări.
Actul ascultării-atente pe toate le-nveseleşte,
Fiindcă-n pacea ce s-aşterne, Adevărul se vădeşte.

Cu atenţia totală, zgomotul se mişcă-n noi,
Cum în albia tăcută, râul curge prin zăvoi.
Vom trăi cu-adevărat, doar desprinşi de ce-a trecut,
Cu prezentul integraţi – om complet, om Nou-Născut.

Zgomotul este un fenomen natural de diferite intensităţi, care se propagă prin vibraţii şi este conştientizat de organul respectiv de simţire. Enumerăm câteva: un cântec de pasăre, un zbor de avion, o furtună deslănţuită sau vorbele rostite de un om.

Deosebit de acest zgomot, uşor de sesizat, mai există un alt zgomot, acela al gândurilor, care, de fapt, sunt tot rostiri de cuvinte – dar tăcute – care au loc pe întreaga suprafaţă a conştiinţei noastre neliniştite.

Întrucât, pe drumul cunoaşterii, nimic nu trebuie să rămână neclarificat, să vedem şi în această conjunctură, care este alitudinea noastră în prezenţa diferitelor zgomote.

Să vedem ce se întâmplă când ne aflăm în faţa unui zgomot, a cărui intensitate este suportabilă?

Dacă întâmpinăm zgomotul cu estimări, aprecieri, comentarii, susţinute de fondul nostru memorial, de fapt, nu-l ascultăm. Nu suntem în relaţie directă cu el, ci cu noi înşine. Adică, ne ascultăm trecutul nostru.

Practic, ceea ce ne place, acceptăm, iar ceea ce displace, respingem. Comentariile minţii particulare nu au nici un sens, ele fiind total nepotrivite cu audiţia. Aşa se nasc conflicte între ceea ce se afirmă ca zgomot prezent, real şi înregistrările memoriale ale unui trecut, care apare ca gândire repetitivă, obsedantă, ce defononează şi întuneacă înţelesul.

Dacă lăsăm de-o parte gânduri, vorbe, aprecieri – mintea noastră rămânând complet tăcută şi total deschisă faţă de orice provocare, ea împlineşte condiţia simplităţii ascultării. În această condiţie, fenomenul ascultării atente oferă pacea, armonia şi echilibrul întregii fiinţe, în care ni se revelează. Adevărul Absolut, prin el însuşi. Iar, în prezenţa Sa, toate câte le auzim sunt primite cu bucurie.

În omul nou, complet desprins de înregistrările trecutului, este întâlnită prin trăire directă – Fericirea fără margini, la care, conştient sau inconştient, aspiră fiecare fiinţă umană.

Cuprinsul

Notă de prezentare	5
1. Acum	9
2. Acumularea	11
3. Adaptarea	14
4. Adversarul	17
5. Afecțiunea	19
6. Alimentația	21
7. Alte degradări	24
8. Ajuzia	27
9. Amăgirea	29
10. Ambiția	31
11. Apatia	34
12. Aprofundarea	36
13. Ascetism	38
14. Așteptarea	41
15. Atenția	44
16. Austeritatea	47
17. Aversiunea	49
18. Binele și răul	51
19. Bogăția	53
20. Bucuria	56
21. Coborârea spre adâncuri	21
22. Comunicarea	60
23. Cooperarea	62
24. Creația	64
25. Cutremurul	66
26. Recepția	68
27. Dedublarea	70
28. Degradarea psihică	74
29. Demonul	76
30. Destin	80
31. Deșertăciunea	82
32. Dezordinea	85
33. Distracția	87
34. Diviziunea	90

35. Drumul vieții	92
36. Eveniment	94
37. Evoluția	96
38. Frica	100
39. Frumusețea	102
40. Gelozia	104
41. Golirea "eului"	107
42. Identificarea	109
43. Imitarea	112
44. Închisoarea	114
45. Îndoiala	116
46. Înfăcărare	118
47. Întâlnirea	120
48. Înțelegerea	122
49. Invidia	124
50. Ispita	126
51. Lenea	129
52. Liber arbitru	131
53. Memoria	133
54. Minciuna	136
55. Modelul	139
56. Necunoscutul	140
57. Obiceiul	142
58. Oblădușia	145
59. Oboseala	147
60. Obsesia	149
61. Ordinea	151
62. Orgoliul	153
63. Pălăvrăgeala	155
64. Plictiseala	157
65. Predicator	159
66. Prezentul	161
67. Prietenia	163
68. Privitul	165
69. Privitul în oglindă	168
70. Provocarea	170
71. Rază de lumină	173
72. Răsfățul	176
73. Războiul	178
74. Reacția	181
75. Reșemnarea	183
76. Revoluția	185
77. Rezistența	188

77. Rezistența	188
78. Rugăciunea	190
79. Satisfacția	192
80. Să uităm plăcerile	194
81. Scuza	196
82. Selecția cerebrală	198
83. Sentimentul	200
84. Senzația	202
85. Senzualitatea	204
86. Singurătatea	206
87. Slăvirea	208
88. Speranța	210
89. Spontaneitatea	212
90. Stăpânirea de sine	214
91. Stăruința	216
92. Știutul	218
93. Succesul	220
94. Talisman	222
95. Teama de moarte	224
96. Timiditatea	227
97. Transformarea psihică	229
98. Un nou popas	231
99. Un test	223
100. Ura	235
101. Voința	237
102. Zgomot	239